

Bad Boy

Contents

Bad Boy	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	13
3. Chương 3	19
4. Chương 4	27
5. Chương 5	35
6. Chương 6	44
7. Chương 7	54
8. Chương 8	66
9. Chương 9	77
10. Chương 10	89
11. Chương 11	97
12. Chương 12	109
13. Chương 13	116

Bad Boy

Giới thiệu

Editor: Bin ca caTriệu Vĩnh Dạ là một hậu vệ của đội bóng trường Phong Hoài, lại am hiểu chiến thuật khiến cho đối p

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bad-boy>

1. Chương 1

Ngày đó ta nhất định uống nhầm thuốc.

Ngày đó, ngày thứ hai của trận bán kết bóng rổ tỉnh Hà Bắc, đội trưởng trung học Phong Hoài đấu với đội trưởng trung học Hiệp Giương.

Từ sáng sớm, tất cả đều rất không thuận lợi.

“Óa! Tám giờ rưỡi??”

Tỉnh dậy sau mộng giấc ngủ dài, đến nhìn cái đồng hồ báo thức, ta thiếu chút nữa bị hù chết.

“Thảm thảm! Còn không kịp luyện tập buổi sáng nữa!”

Đội bóng rổ bắt đầu uyện tập buổi sáng bắt đầu lúc sáu rưỡi, hôm nay biết được Hiệp Giương rất giỏi phòng thủ nên làm một lần luyện tập đột phá cuối cùng, bây giờ mà không tới, nhất định sẽ bị ulynh cho cả đầu đầy u, Ngưu lão đầu tính tình không phát ba ngày sẽ không tiêu.

Mẹ kiếp, vừa nghĩ tới hấn vô địch toái toái đọc thần công (Vô chữ =)). Đầu ta lại bắt đầu đau.....

“Dù sao cũng không kịp nữa, sao phải mau chóng vậy chứ, dù sao không phải các người cũng vẫn vui vẻ mà vô địch hay sao?” Đôi tay mềm mại mê hoặc của nữ nhân bắt ngờ quăn lên lưng ta.

“Đến một lần nữa, nếu không ta không cho người đi.” Nàng thối nhẹ bên tai ta nói.

Tiểu Tiệp này có gương mặt rất sắc sảo nha, đã có bạn trai cùng lớp nhưng chắc cũng rất vô dụng, bằng không nàng cũng sẽ không mỗi lần cùng một chỗ với ta đều khát cầu như vậy.

Nếu như còn thời gian, ta rất nguyện ý mà theo nàng chơi nữa! Nhưng không phải bây giờ.

“Bớt nháo a đại tỷ....” Ta vặn bung ngón tay nàng ra, nàng nhân cơ hội đi xuống dưới sờ loạn, vừa mới sờ mấy cái mà tiểu đệ đệ của ta đã đứng lên rồi.

Nàng nở nụ cười, ta có chút khó chịu, xoay người bắt lấy cổ tay nàng cố định lên đầu, một tay kia giờ một chân nàng lên, động thân một cái liền trôi tuột vào.

“Ôi! A....Đau quá! Đừng dùng sức như vậy chứ...”

Tiểu Tiệp đau đến không ngừng kêu ca, ta không để ý tới, trườn động một bữa rồi rút ra, xuất bên chân nàng, đứng dậy, đi xuống giường tìm y phục mặc.

“Còn muốn chạy tới luyện bóng a? Thật có thể lực.”

Nàng đốt điều thuốc, dựa trên giường nhìn ta. Ta chán ghét phất tay một cái, cự tuyệt ngửi mùi khói thuốc.

“Không có thể lực làm sao hành tẩu trên sàn đấu? Chuyện này so với chơi bóng thật không là gì cả.”

“Hừ! Nếu đổi lại là tên ngốc nhà ta thì đã sớm mềm chân mà không dậy nổi rồi.”

“Thì bỏ rơi hần mà đổi người khác a.” Ta kéo cái T-shirt đang mặc xuống. “A, đừng có nghĩ đến ta, cảm ơn.”

“Người? Ta chưa điên. Ta muốn tìm cũng sẽ tìm một nam nhân tốt, đẹp trai, chung tình, cá tính tốt, đủ manly, tính năng lực mạnh, loại như người chỉ thích hợp làm tình nhân thôi.”

“Sặc, loại “nam nhân tốt” này khi nào người gặp được thì nói ta một tiếng, ta lập tức đổi tính làm gay, nếu không thì đem hần bán vào vườn thú cũng tốt, tuyệt đối còn đáng giá hơn cả gấu mèo.”

Ta không để ý nàng nữa, kéo áo khoác, cầm túi xách, chuẩn bị ra khỏi cửa.

“Này! Triệu Vĩnh Dạ, trận tranh tài Hà Bắc hôm nay ta sẽ đi đó.” Tiểu Tiệp ở sau lưng ta kêu một câu.

“Cái gì? Ta có chút ngạc nhiên quay đầu lại, hoài nghi mình có phải ngẩn ngơ hay không. Nàng muốn đi xem oại bóng rổ ngu ngốc này sao?”

“Người không cần vui đến thế, ta không đi xem người đâu.” Nàng vẫy tay nói.

Tiểu Tiệp thối này đôi khi nói chuyện thật tức chết người. “Không thì tại sao người lại tới? Làm vách tường a?”

“Các người hôm nay đấu với trung học Hiệp Giương đúng không? Hiệp Giương có một bé rất đẹp trai, ta muốn tự mình đến hiện trường nhìn, ha hả!”

Ha hả cái rắm!

“Người đang nói đến ai?” Ta hỏi, mặc dù trong lòng đã có đáp án.

“Ừ, chính là đội trưởng áo số mười nha, Huống...Huống...cái gì đấy...”

“Huống Hoàn An.” Ta lạnh lùng giúp nàng nói.

“Đúng! Chính là hần, chính là hần!”

Tiểu Tiệp hưng phấn mà vỗ tay kêu to, cái dạng tiểu nữ hài giả bộ ngốc ngếch đáng yêu này, dùng trên tay nàng căn bản không có tác dụng. Mẹ kiếp, nữ nhân này từ lúc nào mà thành cù lần rồi?

“Người biết hần sao! Vậy người có quen hần không? Đến lúc đó giới thiệu cho ta nha, hần rất đẹp trai, cười lên thì rất đáng yêu, ta thích nhất là hần đó!”

“Giao tình”? Ta còn đang muốn có gian tình đây, ai thềm có giao tình với hần!” Ta càng nghe càng khó chịu, giao...giao cái rắm a, ngay cả cái loại chỉ đẹp cái mã mà cũng mê! Chúng ta cùng Hiệp Giương chỉ có “trở mặt” thôi, không cho phép người đi cổ vũ bọn hần!”

“Ồ ơ ơ!” Tiểu Tiệp liếc xéo ta, làm mặt “Ai thềm để ý đến người”. “Triệu tiểu đệ đệ, người cho rằng người là ai a? Lão nương cứ muốn đi xem hần đấy, người quản được a?!”

“Mắt người có mù không đó? Cái loại mặt vừa nhỏ vừa trắng đó có gì tốt!” Chỉ biết dựa vào cái bản mặt đẹp để lừa tình, tất cả người mê bóng đều mê gái!

“Cho xin đi, da người ta là da màu đồng khỏe mạnh đấy, khi vận động còn trở nên đỏ rực hơn cả Táp Oa Y, muốn nói đến trắng thì mặt người còn trắng hơn mặt hần tỉ lần!”

“Cái gì! Có gan thì lặp lại một lần nữa xem!” Nữ nhân này chuyên tìm đến nỗi đau của người ta mà đâm vào, ta tức điên mất, đang muốn nhào vào cho nàng thêm vài hiệp nữa, nhưng đột nhiên hình bóng cái đồng hồ bay vào trong mắt làm ta phải bỏ ý niệm trong đầu. Trận bóng mười rưỡi bắt đầu, nếu không đi bây giờ thì sẽ không kịp mất. “Không thềm đôi co với người nữa! muốn tới thì tới a, đến xem Hiệp Giương bị chúng ta đè bẹp.”

“Ác, không biết ai đâu!” Tiểu Tiệp khinh thường quăng gối ra. “Có phải người thắng hay không, đến lúc này chưa thể nói được.”

Ta trừng nàng một cái, dùng sức đập cửa lại.

Cuộc tranh tài này đối với Phong Hoài chúng ta mà nói, thật ra thì thắng hay thua cũng không sao, bởi vì bọn ta đã thắng bốn trận liên tiếp trong vòng bán kết nên đã chắc chắn được lên cấp bát cường rồi.

Bất quá đối với Hiệp Giương lại bất đồng, vốn là đội bóng rất được xem trọng, kết quả thì mấy cầu thủ chủ lực trong trận đấu lần lượt bị thương, chiến tích cũng dần dần đi xuống, trước mắt chỉ có một trận thắng ba trận bại, nếu như tiếp tục thua trận này thì coi như xong rồi chỉ có chuẩn bị về nhà mà mừng năm mới thôi, cho nên bọn họ dĩ nhiên không thể không thắng.

Nhưng thế thì sao? Bất kể là tranh tài hay những thứ gì khác, không có ai thích cảm giác bị thua cả, có khả năng thắng đương nhiên sẽ không thể bỏ qua. Huống chi đối thủ là trường Hiệp Giương quán quân của năm nay. Hiện tại như hồ lạc đồng bằng, dĩ nhiên phải nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng mà hảo hảo chỉnh sửa nó một phen, khiến nó không thể tung mình nữa, nếu không vạn nhất đến chung kết, bọn họ điều chỉnh lại trạng thái tốt nhất thì sẽ rất phiền.

Mặc dù...nói không sai nhưng dù sao cũng đã chắc chắn được lên cấp rồi, không thả lỏng một chút thật có lỗi với bản thân a.

Cho nên tối hôm qua vừa mới thắng trận thứ tư xong, vừa lúc có một nữ sinh viên đại học tên Tiểu Tiệp gọi điện thoại, ta liền không nhận được mà cùng nàng ra ngoài.

Kể từ khi khai trai năm mười bốn tuổi tới nay, chỉ khi có trận đấu quan trọng ta mới cầm dục, lần này cũng đã nhịn mấy ngày rồi, thật muốn chết mất. Muốn giải quyết dĩ nhiên phải tìm nữ nhân, có câu: sủng là phải dưỡng tốt mới có thể dùng, câu này...chẳng liên quan đến ta.

Chúng ta ở nhà trọ “vận động” đến hơn nửa đêm, sau đó cùng ngủ luôn, chỉ là không nghĩ mình sẽ ngủ quên.

Mà trận đấu, cũng đã có khó khăn ngoài dự kiến....

Thấy ta xuất hiện, cái mặt thối của Ngưu lão đầu cũng không có chút chuyển biến tốt đẹp, làm ra cái bộ dáng cả nhà chết sạch, từ đầu đã không cho ta xếp trước trong danh sách nên đến hết hiệp một mới thay ta vào.

Cũng tại trời lạnh, thân thể còn chưa nóng nên tay cầm bóng có cảm giác là lạ, có quả cầu mà cũng không xử lý tốt, tự mình ra tay cũng ném không vào, cộng thêm Hiệp Giương chọn lấy năm cầu thủ chủ lực lên tiên phong, không nghĩ tới biểu hiện của cả đội đều không tệ, ở trong hiệp phụ, lúc gần kết thúc đã đuổi được điểm lên tỉ số đều nhau.

“Triệu Vĩnh Dạ, người nghĩ mình là người mới sao? Người đã là năm thứ hai rồi đấy, rõ ràng người năm nhất có thể ăn đứt người đi, người làm cái gì mà toàn chuyền lung tung như thế? Cái chức hậu vệ cả người có phải chỉ là cái danh thôi không? Nếu cứ như vậy thì sau này không cần tới luyện bóng nữa, về nhà mà ngủ cho nó khỏe!”

Lúc nghỉ giữa trận, toàn thể cầu thủ Phong hoài đều ra khỏi sân rồi, Ngưu lão đầu quả nhiên nổ súng.

Hắn mắng chửi người còn hơn cả khó nghe, ta chơi bóng mười mấy phút mà vẫn không tìm được cảm giác bóng, vốn đã rất bức rồi, nghe mấy lời của hắn cảm giác như bị sỉ nhục.

“Làm sao, ánh mắt người như vậy là loại ánh mắt gì? Trừng ta à? Đối với lời của ta không phục có phải không?” Ngưu lão đầu duỗi ngón tay, dí dí vào trán ta. Nói thật, khắp thiên hạ cũng chỉ có mình hắn dám làm thế với ta.

“Không có.” Ta nén giận trả lời. Mẹ kiếp, bên cạnh có một đồng nữ sinh núp sau cửa nhìn trộm, hắn muốn ta mất mặt phải không?

“Lính mới cũng chỉ là lính mới, nửa trận kia chẳng qua là bọn họ có cầu vận tốt mới có thể có bóng nhiều như vậy, còn có tên trọng tài chó kia...” Thấy Ngưu lão đầu không đồng ý mà trừng một cái, ta phải phải miệng, nhún nhún vai đổi sang câu khác: “Dù sao hiệp sau chúng ta sẽ đòi lại. Bọn họ kinh nghiệm không đủ, nhất định sẽ lộ sơ hở, chỉ dựa vào vận khí không thể ăn được quá lâu!”

“Chơi bóng cũng giống với đánh nhau, đánh không thắng là tại người yếu, không cần phải tự dối mình.” Ngưu lão đầu “Hừ” một tiếng, ánh mắt lộ ra hung quang. “Triệu Vĩnh Dạ, hiệp sau người đấu bình tĩnh một chút, đừng phạm những thứ lỗi khó giải thích kia nữa, đối thủ trừ Huống Hoàn An ra cũng chỉ là tiểu

mao đầu năm nhất thôi, người đừng có vô cớ mà thua bọn hần. Những người khác cũng thế, cho dù đến phút cuối cũng không được buông tay, trận này nhất định phải thắng, Phong Hoài chúng ta phải toàn thắng bán kết để vào bát cường, có nghe chưa!!!”

“Dạ!”

Phát biểu xong, vừa về sân, ta lập tức chú ý đến góc bên phải sân phòng, không biết lúc nào đã có một màu vàng nổi trội. So với hương tiêu còn vàng hơn gấp mấy lần, đương nhiên dùng loại quần áo thấp kém này chơi bóng cũng chỉ có cái trường tự xưng là trung học bá chủ Lam cầu (bóng rổ) còn không thấy thẹn kia.

Mặc dù cố ý ngồi ở trong góc như không muốn làm người khác chú ý nhưng đôi mắt nhìn lại, cả nhà thi đấu có ai dễ bị chú ý hơn bọn hần?

Phong Hoài năm nay cũng rất có hy vọng đoạt được chức vô địch, mà Tân Sơn đã xác định lấy hạng nhất tổ B: thành tích vào bát cường thứ nhất rồi, chúng ta ở tổ A dĩ nhiên không thể bay hơi được.

Ngưu lão đầu nói không sai, nhất định phải toàn thắng!

Hiệp hai vừa bắt đầu, Hiệp Giương quả nhiên đã phòng thủ.

Dù sao, đa số là người mới nên kinh nghiệm cùng sức chịu đựng đều không đủ, sau khi bị vây mấy lần, ta từ từ nhìn thấu chiến lược của bọn họ, nhiều lần đi vào sơ hở của bọn họ chuyển bóng thành công, chuyển sang tấn công.

Đồng thời ta cũng tìm lại được cảm giác bóng, trong hai phút đã ném vào một quả ba điểm, thoáng cái đem khoảng cách thu hẹp lại.

“Này! A Phàm!” Nhanh chóng đẩy mạnh tay, ta đem cầu chuyển cho A Phàm đang chạy phía trước, cứ tưởng ổn rồi, không nghĩ tới bên cạnh đột nhiên thò ra một cánh tay, cướp bóng của ta.

Không thể như vậy được. Ta đã cố ý nhìn bên trái chuyển bên phải, như vậy mà còn có người đoán được sao?

Nhìn thấy người cướp bóng của mình là ai, ta càng học máu.

Huống Hoàn An!

Tấn công không được còn bị đối phương phản công lại, thật tức chết mà. Trơ mắt nhìn quả bóng bay vào rổ, thính phòng của Hiệp Giương lập tức tuôn ra tiếng hoan hô, ta trừng đi một cái, nhìn thấy ngay cả hội Tân Thanh cũng vỗ tay.

Mặc dù là kinh địch trên trận Hà Bắc, nhưng mấy chủ lực năm thứ ba của Tân Thanh là bạn tốt của Huống Hoàn An, đây cũng không phải tin nóng sốt gì. Bọn họ đều là thanh thiếu niên danh thủ quốc gia, năm nay Hạ Thiên đánh trận quốc tế, còn từng cùng nhau tập huấn, nghe nói cảm tình tốt vô cùng.

Đội Phong Hoài năm đó cũng có rất nhiều cầu thủ tốt nhưng chưa từng có người nào được chọn vào đội tuyển quốc gia, nguyên nhân là gì, tự chúng ta cũng rất rõ ràng. Hừ, không lạ gì nữa!

“A!”

Mới vừa phân tâm một chút, bóng lại bị cướp. Lại là cái tên Huống Hoàn An kia! Thật là mẹ nó nhanh tay nha, không biết hấn tới lúc nào!

Thính phòng lại một trận kêu loạn, ta rống trở về: “Kêu cái rầm a!” Bất chấp tất cả, chạy đuổi theo.

Hấn so với ta cao hơn 20cm, chân cũng mau hơn ta một chút, so what? Khi hấn đang dẫn bóng thì ta không có cơ hội, mau đến gần rồi, ta dùng sức đuổi theo hấn.

“Dừng hòng vào!” Ta nhảy lên đưa tay dùng sức vung qua, không tiếc phạm quy cũng muốn ngăn hấn lại.

“Ba” một tiếng thanh thúy vang lên, tay Huống Hoàn An quả nhiên bị ta đánh trúng, bóng trong tay hấn rơi ra ngoài, đảo quanh thành rổ.

Ta không kịp nhìn bóng có vào hay không, cũng bởi vì không chú ý mà ngã lên người Huống Hoàn An, hai người ngã trên mặt đất thành một cục.

“Vào! Phạt thêm một quả!” Tiếng trọng tài trên đỉnh đầu ta vang lên.

Mẹ kiếp! Như vậy mà cũng vào?! Đây là kết cục ta không muốn nghe đến nhất.

Liên tục bị đối thủ cướp bóng, lại còn một lần phạm quy, cái này nhất định làm Ngưu lão đầu phát điên, nhất định sẽ thay ta ra.

Huống Hoàn An còn bị đặt dưới thân ta, ta cố ý lấy cùi chỏ nện một phát trên bụng hấn mới chịu đứng lên hậm hực tránh ra.

Đột nhiên, tiếng hoan hô ầm ĩ trên sân dừng lại, không khí trở nên rất quỷ dị. Ta tò mò quay đầu lại, nhìn thấy thái dương Huống Hoàn An có máu chảy xuống.

Không thể nào! Hấn bị thương?

Hắn rất nhanh lấy tay che lại. đứng dậy đi về khu nghỉ ngơi, Hiệp Giương cũng lập tức hô tạm ngừng.

Hừ! Đụng va chạm mà đã chảy máu, thật là da mịn thịt mềm (tương đương trối gà không chặt), các bạn nữ sinh có đồng tình không a?

“Đáng đời, đi xuống cũng đừng đi lên nữa!” Ta thấp giọng phun.

“Này! Lưu manh đáng chết, nếu không phải đội trưởng ở dưới làm đệm thịt, ngươi đã sớm ngất rồi! Ngươi không cảm kích thì thôi lại còn nói cái gì?” Một cầu thủ đội Hiệp Giương nghe được, tức giận chĩa tay vào người ta mắng to.

“Ta không mượn hắn làm.” Sỉ nhục! Mới là năm nhất mà dám lớn tiếng với ta như vậy. “Nói chuyện cẩn thận một chút, còn bảo ta lưu manh nữa, ta sẽ theo như người gọi ta mà hành sự với ngươi.”

Vai tiểu mao đầu rút lại, giận mà không dám nói gì, chỉ nhìn ta chằm chằm. Ta lười cãi với hắn, xoay người đi về khu nghỉ bên Phong Hoài.

“Triệu Vĩnh Dạ, ngươi xuống đi, đổi cho Amine lên.” Quả nhiên. Lão đầu quảng ta những lời này, nhìn cũng không nhìn ta một cái.

Ta nhún nhún vai, nhận lấy chai nước và khăn bông niên đệ đưa cho, tìm chỗ cách xa lão đầu nhất mà ngồi xuống, nâng cằm lên xem bóng.

Sau khi tạm dừng, Huống Hoàn An lại ra sân phạt bóng, chỉ là trên đầu có băng vải dính máu. Hắn vung vàng ném vào, thật giống như không bị ảnh hưởng chút nào vậy, ném phạt xong cũng tiếp tục đấu.

Ta nghe sau tiếng cổ lên còn có một đồng tiếng thét chói tai của nữ sinh, nội dung không có gì hơn “Huống Hoàn An cố gắng lên, Huống Hoàn An thật tài giỏi”, “Huống Hoàn An đừng làm chúng ta đau lòng”.....

Tên mê gái này, âm ỉ cũng âm ỉ chết người, càng nghe ta càng tức giận.

Bọn nữ nhân hảo sắc này có đại não hay không, nào có ai mộng nghĩ ở địa bàn của người khác, miệng lại giúp kẻ địch hô cổ gắng lên? Ngươi mù đến đâu cũng phải có giới hạn! Nhìn kĩ lại, ếch đờ được! Đây không phải là Tiểu Tiệp sao? Nữ nhân này quả nhiên có tới, hơn nữa rõ ràng đã là sinh viên đại học trên hai mươi tuổi còn cố ý ăn mặc giống nữ sinh cao trung. Giả bộ khả ái!!! Hai con mắt nàng dường như đã bị cố định lại rồi, từ đầu đến đuôi chỉ dính trên người Huống Hoàn An, hoàn toàn không thấy sự tồn tại của ta, nếu không phải đang trong trận đấu, ta thật rất muốn xông qua mắt nữ nhân hảo sắc kia mấy câu....

“Này! Ngươi hôm nay nhìn rất táo bạo đó.” Bên cạnh đột nhiên truyền đến một thanh âm lạnh lạnh. “Có cần băng đầu của ngươi lại không?”

“Cám ơn, Ngưu đại quản lí, người giữ lại cho mình dùng là tốt rồi.” Ta lấy lại tinh thần, ạnh lòng nói.

Toàn bộ nữ nhân trên thế giới bất kể là da đen, da trắng hay da vàng, chỉ cần là mỹ nữ ta đều yêu, chỉ có cái người đang cười meo meo trước mắt, cho dù bộ ngực của nàng trước từ cúp B sang cúp F, ta vẫn cứ xin thứ cho kẻ bất tài, chưa nói đến việc nàng là con gái Ngưu lão đầu.

“Vậy sao? Ta thấy người rất cần đấy. Ai kêu mỗi lần có người không thể khống chế tính tình, chúng ta liền thua đâu.”

“Người đừng có mở quạ đen.” Ta trừng nàng. “Ai phát giận? Nói đùa, ta hôm nay rất ôn hòa.”

“Ôn hòa? Có sao?” Ngưu Hoan làm mặt nôn mửa chạy về bên cạnh lão đầu nhà nàng, để lại ta ở lại lâm vào suy tư.

Đúng là.....ta tựa hồ cần phải bình tĩnh một chút.

Mặc dù tỉ số đã kéo ra, đối thủ khó xơi cũng chỉ còn Huống Hoàn An, cuộc tranh tài này người thắng đã định rồi, nhưng tại sao ta vẫn buồn bực như vậy?

Là bởi vì “Hắn” sao?

Từ lúc bắt đầu đã nhìn thấy trọng tài là “hắn”, tâm tình ta sẽ không được tốt, mặc dù cố gắng đem toàn lực chú ý vào chơi bóng, nhưng chỉ cần nghe thấy tiếng còi của “hắn”, ta sẽ không nhận được mà nhớ tới “sự kiện kia”.

Ta vĩnh viễn không bao giờ quên trận chung kết vô địch cả nước hai năm trước, ta lúc còn dư lại năm giây, ở phía sau ném vào một quả hai điểm, lại bị phán là dẫn bóng đụng người, không tính.

Thời điểm tiếng hô hết giờ vang lên, ta còn tưởng là nghe được đối phương ngăn cản phạm quy, ta lại lấy thêm một quả phạt đền nữa. Nhưng tưởng vẫn chỉ là tưởng, thì ra hắn đã phán ta tấn công phạm quy, ta đã phạm quy bốn lần liền bị cấm thi đấu đến hết tốt nghiệp.

Một đường chi sai, thiên soa địa viễn. Ta quả thực há hốc mồm, ngay cả mình đi về khu nghỉ ngơi như thế nào cũng không biết.

Năm cầu thủ của đội, theo quy củ phải hành lễ trước khi rời sân, ta hình như cũng không làm, cả người đần độn, cố gắng hồi tưởng như thế nào là dẫn bóng đụng người cho đến hết trận đấu. Cuối cùng, chúng ta thua mấy điểm. Năm ấy ta đã là năm ba rồi, là đội trưởng, cũng như một đám niên đệ trước mặt khóc, nước mắt không dừng được.

Ta vĩnh viễn nhớ rõ loại cảm giác cực kì không cam lòng này.....

“Tên lão sư chết tiệt kia! Tên kia chỉ giả bộ thôi mà người cũng phán chúng ta dẫn bóng đụng người? Người mắt mù cũng phải nhìn ta hấn đang diễn trò chứ? Muốn thiên vị cũng không cần làm rõ như vậy, người chỉ cần trực tiếp phán một câu Hiệp Giương thắng là được rồi!” Thấy lại một trận tranh cãi phán quyết giống như đã rất quen kia, ta đã nhẫn thật lâu cuối cùng tức nước vỡ bờ, ném khăn chửi ầm lên.

“Triệu Vĩnh Dạ!” Ngưu lão đầu xông lại đánh vào đầu ta một cái. “Người câm miệng ngồi xuống cho ta!”

“Nhưng thưa huấn luyện viên....”

“Nhưng cái gì? Người ta nhớ mặt người, người còn không có lớn có nhỏ nữa, hấn tuyệt đối sẽ thưởng người một cái kĩ thuật phạm quy!” Ngưu lão đầu trừng mắt nói: “Nhờ người đấy, Triệu đại gia, khắc chế tính tình một chút, trận này càng ngày càng khó đánh, ta chút nữa còn muốn cho người lên, người không nên làm hư kế hoạch của ta!”

“...Được rồi!” Nghe được hai câu phía sau của hấn, lòng ta cũng bình tĩnh một chút, bĩu môi, lại ngồi xuống. Ta nghĩ, ta nên niệm kinh.... Nam mô a di đà Phật.....Nhấn nhất thời gió êm sóng lặng.....Nam mô a di đà Phật.....Nhấn nhất thời gió yên sóng lặng.....

Sỉ nhục! Ta con mẹ nó còn muốn giết người nữa!

Bị Hiệp Giương kèm chặt, tỉ số chung quy không thể kéo giãn, cứ như vậy tiến vào mười phút cuối. Hai đội chênh lệch chỉ có năm điểm. Rốt cục tại lúc này, Ngưu lão đầu thay ta vào.

Cái gì? Toàn bộ đều là kèm người sao?

Ta vừa bắt được bóng, xoay người lại đã bị thể trận của Hiệp Giương dọa sợ hết hồn. Hơn nữa người kèm ta chính là Huống Hoàn An.

Làm gì thế, cách thời điểm kết thúc chỉ còn thời gian ngắn, không sợ đem thể lực dùng hết a? Huống chi Hiệp Giương không phải rơi lại phía sau rất nhiều, nhưng đưa ta loại tuyệt chiêu này, xem ra bọn họ đối với cuộc tranh tài này là bắt buộc không thể không thắng.

Hừ! Càng như vậy, ta càng không để cho bọn họ như nguyện.

Ta làm bộ muốn dẫn bóng qua người, dẫn tới tuyến phòng thủ, Huống Hoàn An cũng đi lên theo sau, ta đột nhiên lùi một bước, đem bóng chuyển cho tiền phong Ngô Nùng bên cạnh.

Hấn vừa lúc đứng ở tuyến ngoài, hơn nữa còn rất am hiểu bóng 45 độ.

Ngô Nùng xuất thủ đã nhanh rồi, nhưng người kèm hấn lại kịp thời nhào lên phá, kết quả quả bóng ba điểm kia chỉ đụng thành rổ.

Chán ghét, lãng phí một quả chuyền hay của ta!

“Long rebound!” (Bóng bật bảng, bay ra xa)

Bóng bật bảng bắn ra rất xa, vừa lúc bay về phía ta, ta xông lên đuổi theo, lại bị Huống Hoàn An cao hơn ta giành lấy ngay trên đỉnh đầu ta. Lúc tranh đoạt, khuỷu tay hắn vung lên hạ xuống trên đầu ta, ta ngăn người, một cổ hỏa khí lập tức đốt lên.

Mẹ kiếp, dám dùng tiểu xảo với ta? Căn bản là cố ý! Ta không chút nghĩ ngợi trở tay dâng lại hắn một cái, thuận tiện đem bóng cướp lại.

“Bíp bip bip bip.”

Còi của rộng tài trong trạm canh gác lập tức vang lên, quả nhiên bị thổi.

Hay cho họ Huống lợi hại, người dùng tiểu xảo cũng không bị bắt...Ta rất không thoải mái ôm bóng quay đầu lại nhìn, thấy tay “Hắn” ra dấu, há hốc mồm tại chỗ.

Cố ý phạm quy? Như vậy mà phán ta “Cố ý phạm quy”?

“Số mười Hiệp Giương có hai quả phạt đền, sau hai quả phạt bóng thuộc về bên Hiệp Giương.”

“Hắn” ôn hòa tuyên bố xong, sau đó mặt không chút thay đổi mà quét qua ta một cái, đưa tay làm ra bộ dáng “Đưa bóng đến đây”.

Ta trợn mắt nhìn “Hắn”, vẫn không nhúc nhích.

“Này, người làm gì mà vẫn cầm lấy bóng không buông? Trọng tài đang thúc dục người đấy.”

Huống Hoàn An vốn đứng ở vị trí phạt bóng, nhìn ta một lúc, liền tiến tới, đưa tay vuốt lên quả bóng đang nằm trên tay ta. “Bình tĩnh một chút, không nên tranh giành với trọng tài. Người nên mau chóng làm chuyện người nên làm đi.” Hắn bỏ tay xuống, xoay người đi về đường ném bóng trên (đường ném hai điểm á).

Ta nhìn chằm chằm vào bóng lưng Huống Hoàn An, đột nhiên bước nhanh về phía hắn.

“Triệu Vĩnh Dạ! Người muốn làm gì? Không nên làm loạn nữa!” Đội phó Kỉ Du Trà vội vàng xông lên kéo ta. Không hổ là người cùng chơi bóng với ta từ hồi tiểu học đến giờ, liếc nhìn một cái liền biết ngay ta định làm gì.

Không sai! Ta chính là muốn cho tên họ Huống kia một quyền! Mẹ kiếp, hấn lớn lối cái gì? Còn chưa tới phiên hấn tới chỉ thị ta!

Huống Hoàn An quay đầu lại, lúc đầu là vẻ mặt kinh ngạc, nhưng ngay sau đó cả khuôn mặt chìm xuống. “Đừng làm rộn, Triệu Vĩnh Dạ, đây là sân bóng rổ, không phải nhà của người.”

“Sặc, người thử nói lại lần nữa xem...” Ta nheo mắt lại, hai tay cũng nắm chặt thành quyền.

“Bíp bíp bíp bíp” tiếng trạm canh gác vừa vang lên, mấy vị trọng tài vẻ mặt khẩn trương chạy tới, kéo ta từ bên người Huống Hoàn An ra. “Số bảy Phong Hoài, xin chú ý hành động của mình! Trên sân bóng rổ có động tay động chân là không tránh khỏi, nhưng không nên quá mức, lần sau tái phạm sẽ phạt người rời khỏi trận đấu!”

“....”

“Người có nghe thấy không?”

“Triệu Vĩnh Dạ! Đồ hỗn cầu nhà người trí não không được bình thường!” Ngưu lão nhân đứng lên từ xa chĩa vào người ta rống to, thoát nhìn vô cùng tức giận. “Còn không mau nói xin lỗi đi!”

Ta giật giật khóe miệng. Được rồi, xin lỗi thì xin lỗi, có gì đâu chứ? “Đúng.....”

“Xỉ, cùng loại học sinh lưu manh này so đo làm cái gì? Nhanh nhanh tiếp tục trận đấu đi.” “Hấn” lạnh lùng nói, thanh âm rất nhỏ, giống như chỉ cho mấy người trọng tài nghe.

Ta ngẩn ngơ, bao nhiêu lời đều đông lại trên đầu lưỡi.

“Hấn” vừa như có như không mà liếc về phía ta một cái. Ánh mắt kia là có ý gì, ta còn chưa rõ ràng hay sao, bởi vì hơn hai năm trước ta cũng đã nhìn thấy một cái giống y như vậy.

Khinh thị, khinh thường, chán ghét.

“...Thật là một chút tiến bộ cũng không có. Lát nữa sẽ cho tiểu tử này phạm lỗi năm lần, tranh tài cũng nên sạch sẽ một chút.”

“Ba kết” một tiếng, ta như nghe được thanh âm của một vật gì đó đứt lìa.

Sau đó, đầu ta biến thành trống rỗng.

2. Chương 2

“Cái tên chuyên gây họa này, ta thật sự đã trải đủ cực khổ, dạy bóng hai mươi mấy năm cũng chưa gặp qua tên nào khó dạy như ngươi.” Khuôn mặt gầy teo của Ngưu lão đầu nhăn tít lại, chỉ vào lỗ mũi ta mắng: “Thấy tim ta không tốt nên ngươi muốn mưu sát ta có phải không? Ngay cả trọng tài mà ngươi cũng dám đánh, mà lại còn muốn đánh chết người ta nữa, nghiệt tử!” Nước miếng cũng phun cả lên tóc ta rồi. Ta cúi đầu, không nói gì.

Từ hồi tiểu học đánh bóng rổ đã được Ngưu lão đầu coi trọng, đi theo ông luyện bóng cũng được năm năm rồi, mặc dù ông thường phát hỏa với ta nhưng cũng chưa bao giờ giận đến như vậy.

“Được rồi, người ta đã cấm ngươi vào sân ba trận đấu, ba trận đấy! Nói cách khác trừ trận ngày hôm qua ra thì cuộc thi đấu hai trường bắt buộc ngươi cũng không thể ra sân, ngươi có biết nó nghiêm trọng đến thế nào không?! Một mình ngươi khó chịu là được rồi lại còn tha cả đội xuống nước nữa, quả là khốn kiếp! Hôm nay nếu không đánh tỉnh cái đồ óc heo như ngươi, ta liền mẹ nó không có họ Ngưu!” Lão đầu càng nói càng giận, thật sự đã nhấc cái gậy trong tay lên, điên cuồng hướng ta vung xuống.

Éo đỡ được! Ngưu lão đầu điên rồi sao? Ta vội vàng né sang bên cạnh, cái gậy kia quét qua trán một chút.

“Tiểu tử thôi, ngươi còn dám tránh sao???”

Nói đùa gì vậy, dĩ nhiên là phải né rồi! Chẳng lẽ ở đó ngây ngốc để bị đánh cho thành đầu heo sao? Ta vừa tránh được một cái liền chạy tới chỗ hai người phía sau đang đứng xem trò vui, có chết cũng không chịu đi ra.

“Ngưu huấn luyện viên, đừng như vậy.” Phụ tá huấn luyện viên Thạch Phi Ảnh cuối cùng cũng mở cái miệng vàng ngọc ra.

“Đúng vậy, cha à, cha bình tĩnh một chút đi! Cho dù đem người này đánh chết cũng không được cái gì nha!” Ngưu Hoan cũng cố gắng đỡ lời cho ta, mặc dù ta nghe vẫn thấy rất chói tai.

“Thành tích đấu bán kết của chúng ta đã là đứng đầu tổ B rồi cho nên trình tự sắp xếp ở cuộc thi bắt buộc cũng tương đối khá, hai trường đầu tiên gặp cũng là đứng cuối bảng mà thôi.” Thạch Phi Ảnh chậm rãi nói, lấy hung khí trên tay lão đầu mà không để lại dấu vết. “Huấn luyện viên, ngài đừng lo, cho dù Vĩnh Dạ không có ở đây cũng sẽ không sao đâu.”

“Hừ! Sao ta có thể không lo lắng đây? Điều ta lo lắng cũng không chỉ có cái đó! Tiểu tử này quả thực như một quả bom hẹn giờ, đấu bán kết thì coi như xong rồi, nhưng nếu lúc chung kết mà lại phát hỏa thì ta có thể không chế được hắn sao? Nếu cứ như vậy, không bằng ta không có loại cầu thủ như hắn ở trong đội còn hơn!”

Trái tim ta bỗng đập mạnh một cái. Ngưu lão đầu quả thật đã bị chọc tức, ngay cả lời như vậy mà cũng có thể nói ra được.

Đùa hoài, Phong Hoài trừ ta ra thì căn bản không có hậu vệ nào có thể khống chế bóng tốt, lão đầu làm sao có thể không cần ta?

“Tốt lắm tốt lắm, Ngưu huấn luyện viên, uống chén trà thuận khí nào.” Thạch Phi Ảnh nháy mắt, Ngưu Hoan vui mừng lập tức phối hợp bưng một chén trà tới. Rồi y lại quay hướng ta nháy mắt, ta không có cách nào khác hơn là kiên trì đi ra nói: “...Thật xin lỗi, huấn luyện viên, tôi đảm bảo lần sau sẽ không tái phạm nữa.”

Ngưu lão đầu không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn ta chằm chằm.

“Tôi sẽ cố gắng không chế tính tình của mình....Xin ngài tin tưởng tôi, cho tôi thêm một cơ hội nữa...” Ta mở rộng miệng, vốn là muốn nói thêm gì đó, tỷ như tên trọng tài kia quá âm hiểm, là hấn dùng ngôn ngữ khiêu khích ta trước vân vân, nhưng lời đến đầu lưỡi lại cảm thấy nói những lời này thật dư thừa, liền ngậm miệng lại.

Lão đầu hừ một tiếng, cuối cùng cũng mở miệng uống một ngụm cạn sạch chén trà. “Triệu Vĩnh Dạ, tốt nhất là ngươi nên nhớ kỹ những gì ngươi đã nói.” Hấn dùng lực đặt chén trà xuống bàn nghe một tiếng “Cạch”. “Bóng rổ là sự đoàn kết cả của đội, không phải công cụ để đùa chơi, cãi lộn! Lần sau ngươi còn làm ra chuyện không suy nghĩ mà làm nguy hại đến cả đội nữa, ta tình nguyện bồi dưỡng lại một hậu vệ khác, tuyệt đối đuổi ngươi ra khỏi đội....Ngươi có muốn thử xem ta có nói được làm được hay không không?”

**

Ta biết sắc mặt ta hiện tại nhất định rất khó coi. Từ trường học đi ra, ta không có mang theo xe gắn máy mà dọc theo đường cái tùy tiện bước loạn. Bất quá đi qua mấy con phố, có mười người qua đường nhìn ta liền lập tức biến sắc cúi đầu nhanh chóng tránh ra. Còn có một tiểu quỷ, đi sát bên người ta không cần thận mà đụng ta một cái, ta còn chưa nói gì nó đã khóc rống chạy đi.

Tại sao? Sợ cái rầm a? Sát khí trên người ta nặng như vậy sao? Thật ra thì ta cũng không có nghĩ gì cả, nhiều nhất chẳng qua cũng chỉ là rất muốn cầm một cây gậy kim loại, đem tất cả cửa sổ thủy tinh của những cửa hàng này đập nát hết, đem tất cả đồ đạc bên trong nện đến không nhìn ra hình dạng nữa mới thôi.

Đột nhiên, ta thấy được thân ảnh có chút quen mắt.

Ngồi trong quán café bên đường, dựa vào cái bàn gần sát cửa sổ, có hai người nam nhân mặt đối mặt với nhau. Một người có thân thể đặc biệt cao lớn, cơ hồ đem toàn bộ chỗ ngồi chiếm hết.

Hấn mặc đồng phục kiểu ô vuông của trường trung học Hiệp Giương, chỉ ngồi ở đó nhưng rất dễ nhìn thấy.

Vì muốn thấy được hai người kia làm gì, ta không tìm được mà đi sang đường bên kia. Thấy băng gạc trên đầu hấn, tâm tình ta đột nhiên tốt lên bởi vì đó là do ta gián tiếp tạo thành.

Ta còn nhận ra người đang nói chuyện với hấn là biên tập tạp chí bóng rổ XX Từ Sư Nghị, một hai ngày gần đây mới vào chuyên mục thể thao, vận động trên website đem ta mắng đến tởm. Nghe nói y ở giới bóng rổ rất có sức ảnh hưởng, bình thường nếu được y coi trọng, trong chuyên mục được khen ngợi một, hai lần là sau khi tốt nghiệp cơ hồ sẽ lập tức được mời vào đội bóng lớn, tiền đồ cứ gọi là sáng ngời. Họ Từ kia lại thích Huống Hoàn An, cơ hội này ai cũng có thể hiểu được. Cái gì mà “Nam hài đệ nhất Hà Bắc”, “Ta trong suy nghĩ MVP”, y sẽ viết một đồng văn chương thổi phồng Huống Hoàn An, lấy mấy cái tiêu đề nhìn là phát ớn để viết.....

Đột nhiên “Két” một tiếng, thanh âm bén nhọn đập vào tai ta. Ta quay đầu nhìn lại, thấy có cỗ xe Motorcycles vừa dừng bên chân ta, cách chân ta vào centimet, nam nhân trên xe cưỡi nón bảo hộ, dùng sức đạp chân chống xuống, nổi giận đùng đùng đi tới. “Móa nó, tiểu quỷ thổi nhà ngươi muốn chết a! Không có chuyện gì mà đứng như trời trồng giữa đường là sao?”

“Sặc x của ngươi đi!” (=.=” bậy thì đừng hỏi). Miệng ta lập tức chửi lại tên đó, mắt nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy hai người kia đồng thời đứng lên, giống như đang muốn rời khỏi tiệm café. Không hiểu tại sao hấn lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Sau đó hai mắt hấn cứ nhìn vào ta không rời.

Hấn ngây ra một lúc. Ta lập tức thu hồi ánh mắt, hấn nghiêng đầu nhìn xuống nam nhân cách ta một đoạn.

“Ngươi nói gì?” Mặt nam nhân đen lại, ánh mắt vừa kinh ngạc vừa tức giận, xem ra bị câu kia của ta làm giận không nhẹ.

“Ta nói....” Ta cười lạnh, đang muốn tiếp tục làm hấn khó chịu, bỗng nhiên một trận âm thanh nổ động cắt đứt lời ta. Ta ngẩng đầu, nhìn thấy có thêm ba, bốn cái xe Motorcycles hình dạng khoa trương của Nhật đang đến gần, trong nháy mắt ta bị “quân đoàn SUZUKI” bao vây.

Hừ! Thì ra là có đồng bọn, mẹ kiếp, ngươi cho là như vậy thì ta sợ ngươi sao?

“Hey! Sao lại dừng ở đây? Tiểu tử này là ai?” Trong đội có một người cưỡi nón bảo hiểm, mặt khó hiểu hỏi. Trên mũi hấn có vết sẹo, thoát nhìn rất muốn ăn đập.

“Một tiểu quỷ lớn lối.” Nam nhân nhìn chằm chằm ta nói: “Đến đây, giúp ta dạy dỗ hấn một bữa.”

“Đó sao? Tiểu tử này làm sao mà lại chọc ngươi?” Cả nhóm người đánh giá ta, hắc hắc cười.

“Lớn lên thanh tú như vậy, ánh mắt cũng rất dữ nha, “Hán thảo” (chắc là....mông????) cũng không tồi, nói không chừng tiểu bằng hữu người ta có chút tài năng đó!”

Không biết người nào nói vậy, ta vừa nghe, hai mắt lập tức híp lại. “Xuống! Tới bên kia đi.” Ta chỉ chỉ đường vào công viên, hướng đám cậu ấm kia quăng một câu, quay đầu bước đi.

“Này! Chớ! Người nói bậy nói bạ xong lại muốn chuồn sao? Làm gì có chuyện dễ dàng như thế!” Nam nhân kêu to, đám bạn bè hấn bên cạnh rú lên.

“Ai muốn chuồn? Thật là nhục, nào người là nào heo sao? Hay là người muốn ở trên đường cho người ta nhìn cái bản mặt ngu độn của người?” Ta dừng bước, trừng mắt liếc. “Cười a, tốt nhất thừa dịp bây giờ cười mau mau đi, chờ lát nữa các người muốn khóc cũng không khóc được.”

Ta vừa nói xong, nhưng tên khác vốn vẽ mặt cợt nhả cũng đã thay đổi sắc mặt.

“Fuck! Tiểu quỷ này rất cần ăn đòn!”

“Không cho hấn một chút màu sắc vào người không được rồi!”

“Tới a, toàn bộ các người xuống đây, bốn người các người đấu một mình ta cũng không sao.” Thật ra thì bọn họ có năm người, nhưng có một người ngồi sau là con gái, ta cũng không thèm nhìn nàng. Dù sao cũng chả cần!

Bất kể là đánh người hay bị người đánh, tóm lại ta hiện tại cần có món đồ chơi để rời lực chú ý của ta đi, vừa lúc có Tiểu Bạch đến cửa.

Đi vào công viên trước, ta dùng khóe mắt liếc nhìn quán café kia. Chỉ cần liếc nhìn ta cũng biết “hấn” đã không còn ở bên kia nữa rồi, bởi vì người mặc áo sơ mi trắng và quần kẻ ô vuông kia, chính là chết tiệt dễ nhận ra.

Nhưng....thật khó đối phó hơn trong tưởng tượng. Vừa bắt đầu, bọn họ đã không giả bộ thanh cao không lấy nhiều đánh ít nữa, nên ta liền nhân cơ hội ra oai phủ đầu bọn hấn. Bất ngờ gạt trụ tên ngu ngốc đầu tiên, cho hấn một đám tại chỗ khiến hấn không thể nhớ ra tên của cha mẹ mình.

Nhưng những người khác lại bắt đầu đề phòng hơn, ba người xếp thành một trận địa sẵn sàng đón địch, bắt được cơ hội liền xông lên vây lấy ta loạn đánh.

Bọn công tử này bình thường ngoại trừ chơi xe ra chắc cũng có tập quyền anh hay gì đó, mặc dù không lên đèn hoa quyền tú thối (đánh đẹp mắt đó), nhưng chỉ cần có khái niệm căn bản cộng thêm nhiều người, tung ra nhiều cú đấm, ta không cẩn thận cũng phải ăn mấy quyền, những chỗ bị đấm cũng nóng rát lên, đau.

“A!” Chỉ một khắc không cẩn thận, ta trong lúc trọng tâm chưa ổn định bị bắt lấy một cánh tay, sau đó bị đè mặt xuống đất. Ta còn muốn giãy dụa đứng dậy, nhưng hai tên khác lập tức chạy đến, mỗi người một bên đè lưng ta xuống, đem cả người ta dính lại trên cỏ không thể động dậy.

Nhục thật! Quả này xong rồi!

“Này! Trong cốp xe ta có một cây dùi cui kiểu cảnh sát, người đi lấy đến đây cho ta.” Nam nhân đeo khuyên mũi lớn tiếng với cô nàng đang đứng đáng xa, ta vừa nghe, tâm nhất thời lạnh rùng mắt một nửa.

“Để làm gì? Ba người sáu quả đấm còn chưa đủ sao, ban ngày ban mặt mà muốn vận dụng hình phạt riêng à?” Miệng ta bị bọ du côn bịt lại chỉ còn phát ra tiếng ưm...ưm..., trong đầu bắt đầu mau chóng tìm phương pháp thoát thân.

“Đối phó với loại người không coi du côn ra gì như ngươi, chỉ cần dùng chút phương pháp “đặc biệt”, chờ lát nữa người cũng sẽ biết.” Nam nhân đeo khuyên mũi dẫn đầu hắc hắc cười lạnh.

Mẹ kiếp, ánh mắt người này không bình thường, giống như con gà bị giết lông cũng sẽ nổi diên vậy, chờ lát nữa không biết hắn sẽ chơi ta như thế nào. Sớm biết thế này đã học theo vai nam chính trong manga, lúc nào cũng giấu gậy sắt hay cái chảo gì gì đấy trong người, chỉ cần có vũ khí, ta sợ gì mấy con rùa các người...Ta vừa dùng một nửa đầu theo tư tưởng AQ tưởng tượng vài cảnh bạo lực, một nửa đầu kia suy nghĩ làm sao để thay đổi cục diện. Đúng rồi! Móc chìa khóa xe của ta là một cây đao Thụy Sĩ, chỉ cần nghĩ cách lấy từ túi quần ra....Ta vừa muốn nhúc nhích cổ tay phải bị áp trên lưng, đột nhiên thấy mông chợt lạnh, ta ngốc rùng, qua ba giây mới ý thức được chuyện gì xảy ra.

Quần bị cởi.....Sỉ nhục! Nhìn không ra bọn người này có loại ham mê ấy!

“Fuck cả lũ biến thái các người! Gay chết tiệt,...Buông! Buông ra!” Ta bắt đầu kịch liệt giãy dụa, nhìn về phía cô bé đang đi tới, đem theo một cây gậy cảnh sát dài giao cho tên đeo khuyên mũi.

“Thế nào? Biết sợ rồi phải không? Tiểu quỷ thối, không phải vừa rồi còn rất lắc các sao? A?” Tên đeo khoen mũi cười ha hả, cố ý lấy cây gậy niết lên mông ta, ta thoáng chốc nổi da gà từ bàn chân chạy lên đỉnh đầu, thiếu chút nữa há mồm ói ra ngoài.

“Thật ra thì cũng giống cảm giác táo bón thôi! Không có gì a, người thử một chút sẽ biết. Nhìn gương mặt dài, cái cằm nhọn của người này, nói không chừng còn có thể sẽ yêu loại cảm giác này đi!”

“Fuck con mẹ mày, muốn thử thì tự người sáp vào cái x của người mà thử.”

Hai người giữ lấy hai bên trái phải của ta cười ta vắn bụng hai đùi ta ra, biết được trốn không thoát, ta định chửi ầm lên, hai mắt không nhìn được mà nhắm chặt lại.

Mẹ kiếp, chẳng lẽ lại bị.....Nghe nói cũng rất đau! Damn it!... Được, mấy con heo các người nhớ lấy, chờ xem, lần sau ta sẽ dùng bóng rổ nhét vào lỗ đít các người....

Ưm...kì quái?! Cũng đã qua một lúc rồi, hai chân của ta cũng sớm đã bị kéo ra, “đau đớn trong tưởng tượng” vẫn không thấy xuất hiện, ngược lại một tiếng kêu thâm thiết đột ngột vang lên trên đầu ta, sức

nặng bì đè ép trên người bỗng biến mất.

Ta lặng lẽ mở một mắt ra nhìn lên, vừa hay nhìn thấy giữa không trung có một hắc ảnh đại bàng bay qua, té rớt ở dưới cổ. Nhìn kĩ cái người đang chống bốn chân lên trời oa oa gọi không ngừng kia không phải là tên đeo khoen mũi vừa nãy còn rất đặc ý sao?

Tiếp theo lại “bốp bốp” hai tiếng, hai người khác cũng bay theo, vui mừng cũng tên đeo khoen mũi đáp xuống mặt cỏ, ba đại nam nhân ngã thành một đồng, muốn nói hình dạng có bao nhiêu chật vật thì có bấy nhiêu.

Sao, chuyện gì xảy ra a.....

Biến cố lần này thực sự tới quá nhanh, ta gục trên mặt đất nhìn xem toàn bộ mà vẫn trong tình trạng ngẩn người, đầu óc vẫn chưa kịp tiêu hóa cảnh tượng vừa thảm vừa tức cười trước mắt, bỗng nhiên lại bị một mảnh quần kẻ ô vuông che mắt.

“Này! Cậu không sao chứ? Đứng lên được không?”

Cái này, ta thật hoàn toàn ngây người.... Phải, là hắc????? Không phải đã đi rồi à..... (sao ta có cảm giác em ý đợi anh này vậy nè 0_0)

Người đang nói kia ngồi xổm trước mặt ta, thấy ta chỉ hơi giật mình mà không có nửa điểm phản ứng khác, trong nhất thời cũng không biết làm gì bây giờ. Hắc thoát nhìn rất bất đắc dĩ mà gãi gãi mặt, đứng lên, quay đầu đi thăm hỏi mấy tên kia.

Mấy tên suy nam kia vốn đang té trên mặt đất rên hừ hừ không ngừng, vừa thấy hắc đi tới, đột nhiên mọi người lại có tinh thần, nhanh chóng bò dậy, vút lại đồ đạc mà chạy về hướng ngược lại, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Hắc hướng về phía mặt cỏ không có bóng người thở dài, quay đầu trợn mắt nhìn ta một cái, sau đó về mặt không được tự nhiên mà quay mặt đi. “Ai.....Cậu có muốn mặc quần áo vào trước không?” Hắc nói, mặt hơi hồng.

Ách! Những lời này như một mũi tên nhọn xuyên vào ngực ta. Lúc này mới phát hiện mình đang ở trong một tư thế rất xấu, hai chân khai mở gục trên mặt đất, cái mông tron mịn đã muốn lạnh cóng, không biết bị nhìn bao nhiêu rồi. Trong lòng ta mất thể diện đến muốn đâm đầu mà chết, mặt ngoài vẫn ra vẻ trấn định mà từ từ đứng lên, kéo cái quần đã bị xé đến đầu gối lên.

Ách? Sao lại lạnh thế này.....Hơn nữa nút áo đâu?!

Ta cúi đầu nhìn, há hốc mồm. Mẹ kiếp tên khuyên mũi chết tiệt! Kéo đứt nút áo không nói lại còn xé rách hết vải quần, cái quần như thế này căn bản không thể mặc được rồi!

Ta hai tay run rẩy túm lấy cái quần, đang suy nghĩ xem nên cởi áo ra quần bên hông hay cứ tự nhiên như vậy mà phóng xe máy đi nhanh về nhà thì một cái áo khoác bỗng nhiên đưa đến trước mặt ta. Hai chữ “Hiệp Giương” trên huy hiệu trường rất chói mắt.

“Không cần người quan tâm, Huống Hoàn An!” Ta rất không thoải mái mà đẩy tay hấn ra, thiếu một tay chống đỡ, cái quần nhỏ rớt một mảnh xuống (=]], ta vội vàng quay lưng luống cuống che lại, hốc mắt đột nhiên có một trận chua, thiếu chút nữa ngã mặt lên trời khóc lớn.

Ghê tởm! Tức chết ta! Tại sao! Tại sao hết lần này đến lần khác đều là hấn?!

Sau lưng vang lên tiếng thở dài, sau đó trước mắt tối sầm, một thứ mềm mại tròng lên đầu ta. Ta giật xuống, chính là cái áo khoác Tây trang đó.

“Có cần hay không tùy cậu. Còn nữa, trên người cậu có vài vết thương, tốt nhất nên mau chóng đi xử thuốc, vừa hay nhà tôi ở gần đây, muốn đến hay không thì tùy cậu.” Hấn nói, đi thẳng ra ngoài công viên. Mà ta lúc đó chỉ đứng yên tại chỗ, nhìn chăm chăm nơi bóng lưng hấn biến mất, không nhúc nhích.

Qua mười phút đồng hồ, hấn sắc mặt khó coi quay trở lại, đưa tay túm tay ta tha ra bên ngoài. “Tới đây! Thật không chịu nổi cậu mà!” Hấn lầm bầm.

Ta nhìn chăm chăm năm ngón tay đang đan vào tay ta, lại ngẩng đầu lên nhìn cái ót cao hơn ta 10cm, nhất thời không phân biệt được trong lòng là tư vị gì.

Lực tay của hấn rất lớn, nhưng nếu ta thật sự dùng lực vẫn có thể hất ra.

Nhưng ta vẫn không hất nó ra..... (Thế mới chết =]])

3. Chương 3

“Ai nha! Tiểu An An, đồng học (bạn cùng trường, lớp..) của con làm sao....làm sao trên người toàn thương tích vậy a!”

“Mẹ, không phải đã nói với mẹ là không nên ở trước mặt người khác gọi con như vậy sao.” Huống Hoàn An nhỏ giọng nói, quay đầu lại nhìn ta đang bất động trước cửa, một tay kéo ta vào.

Tiểu An An??? Bả vai ta không nhịn được mà run lên, Huống Hoàn An nhận ra điều này, tức giận trừng ta một cái, quăng hai cái dép trong nhà đến chân ta. “Đổi xong rồi thì lên đây.” Hấn nói, đổi dép rồi đi lên cầu thang gỗ.

“Mau dẫn đồng học của con lên phòng thoa thuốc, mẹ đang chuẩn bị điểm tâm rồi, đợi lát nữa bưng lên cho mấy đứa ăn.” Mẹ Huống nói. Nhìn kĩ, nhi tử của nàng và nàng rất giống nhau.

“Nhớ đừng nấu quá ngọt.”

“Mẹ nấu đậu có ngọt lắm? Em trai của con rõ ràng rất thích mà, chỉ có con sợ ngọt thôi.” Nàng vừa nói vừa nhìn về phía ta, “Còn cháu? Có ghét ăn ngọt không?”

“Ách.....Không.”

Nữ nhân này bốn mươi tuổi sao, nhưng nói chuyện vẫn nũng nịu, ôn nhu mềm điều, hại ta nhất thời không biết làm thế nào để ứng đối với nàng. Rõ ràng trên người ta không phải đồng phục trường Hiệp Giảng nhưng nàng vẫn hoàn toàn không nghi ngờ ta không phải đồng học với con nàng.

Đồng bạn của Huống Hoàn An ta cũng đã nhìn qua, thật sự có người có loại “khí chất” này của ta...

Xem ra thần kinh không ổn định là có di truyền, tỷ như cái con người không hề quen thuộc này, không hiểu tại sao lại đem ta kéo tới nhà hấn để thoa thuốc.

“Không được rồi, phòng khách hiện tại có chút âm ỉ. Phòng tôi ở lầu hai.”

Khi lên lầu, ta khẽ liếc một cái về phía phòng khách “có chút âm ỉ” kia, nhất thời cũng không phân biệt rõ được rốt cuộc có bao nhiêu tiểu quỷ trong đó. Trời ạ, người nhà này mở trại trẻ mồ côi à? Hay vị lão mẹ vừa rồi thực sự đã sinh ra một đội bóng?

“Này! Người...”

“Cái quần này cho cậu mượn thay ra trước.”

Ta không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tiếp nhận cái quần dài thể thao vừa được vứt tới, đôi mắt trông mong nhìn về mặt tự nhiên của hấn ngồi xuống giường, đưa tay lấy hòm y tế đặt trên đầu giường.

Hòm y tế để ở đó....Xem ra hấn bị thương cũng là chuyện như cơm bữa.

“Di? Sao cậu còn chưa thay đi?” Huống Hoàn An quay lại thấy ta vẫn chưa hoạt động, có chút kinh ngạc nhưn mày. “Đó...Có phải cậu không thích thay quần áo trước mặt người khác không? Tôi sẽ đi ra ngoài. Hòm thuốc ở trên giường, cậu tự dùng đi.” Nói hết lời hấn thật sự đi ra ngoài, để ta ở lại giận đến không nói được câu nào.

Mẹ kiếp, tên này nếu không ngu thộn như cái cột điện thì cũng là đang âm thầm chọc ta....Cũng không

phải con gái, ai mới là người có suy nghĩ không tốt a? Dù sao cái gì nên nhìn cũng bị hấn nhìn hết rồi, ta còn gì để mà ngại chứ? Hừ! Tức giận với người như vậy thì cũng chỉ như gây sự với cái dạ dày mà thôi. Ta nhanh tay nhanh chân cởi đám vải rách trên người, tùy tiện có vài chỗ bầm cùng rách da, thoa thuốc mỡ vào đó rồi ta bắt đặc dĩ thay cái quần đó vào.

Ghe tắm! Ông quần phải xắn lên hai lần thì khi ta đi mới không giẫm lên, dù sao ta cũng cao 1m82 nha!

“Thay xong chưa?” Qua vài phút sau, tiếng Huống Hoàn An ở ngoài cửa vang lên.

“Nói nhảm, cũng không phải là mặc quần bằng vàng, phải dùng bao nhiêu lâu chứ, người có thể lặn vào được rồi!” Ta thu hồi tầm mắt đang nhìn tòa nhà bên ngoài, tức giận trừng đi một cái.

“Triệu Vĩnh Dạ, cậu không thể nói chuyện bốt thô lỗ đi được sao?” Hấn cau mày đi tới, một tay cầm khay, phía trên bày ra hai cái bát to đến dọa người.

“Ừa? Cậu đứng nhìn cái gì bên đó?”

“Không có. Uy! Mượn thùng rác nào.” Ta rời khỏi bệ cửa sổ, cầm đồng vải rách trên mặt đất kia vò thành một cục, dùng tư thế ném bóng rổ hướng góc tường ném đi. Tốt, vào rồi!

“Tôi không phải là “Này”, tôi có tên.” Hấn ngồi xổm xuống, đem bát trên khay bưng vào chiếc bàn thấp trong phòng.

“Ta rất khó chịu khi gọi nó, thì sao?”

“...Nếu cậu là niên đệ của tôi, tôi sẽ lập tức bắt cậu đi rửa miệng.”

“Muốn phun! Ta không có nhỏ như vậy mà bị người quẫn nhá.” Ta bĩu môi. “Cái quần này hôm nào đó ta sẽ trả cho người, ta đi.”

“Chờ một chút! Ăn hết chén súp đậu đỏ này đi.” Hấn nín lấy ta, lôi kéo ta ngồi xuống, ấn một cái bát vào tay ta. “Mới vừa nấu xong, nhân lúc còn nóng mau ăn đi!”

Ta nhìn chằm chằm vào nó vài phút. Nói là súp đậu đỏ, nhưng bên trong khó có thể lường trước là có cái gì, đầy đến mức sắp tràn ra rồi.. Một lần nữa ngẩng đầu nhìn Huống Hoàn An, chỉ thấy hấn từ từ bưng bát lên ngửi ngửi, chần chừ ăn một ngụm nhỏ, mặt thay đổi vài màu sắc sau đó đặt cái bát xuống.

“Sao? Khó ăn như vậy mà còn kêu ta ăn à?” Ta bốc hỏa.

“Không phải đâu! Tay nghề mẹ tôi rất tốt, nhưng tôi rất sợ ăn ngọt, hết lần này tới lần khác nàng lại rất

thích nấu súp ngọt. Không tin thì cậu ra mà nhìn, em trai của tôi cũng rất thích ăn.”

“Đó....” Ta dùng thìa múc một muỗng, đậu đỏ, đậu nành, ý nhân, hạt sen và đủ thứ đường như đều ở trong đấy. Quả nhiên là mình nhầm, không nghĩ nó lại như thế.

“...Mới vừa rồi trong phòng khách cũng là em của người sao?”

“Làm sao có thể? Còn có em họ, em nhận, cũng với tiểu bằng hữu hàng xóm nữa. Gia tộc chúng tôi ba đời cùng ở một chỗ, chỗ này chẳng khác gì nhà trọ cả.”

“Thì ra là vậy. Tình cảm nhà các người thật đúng là tốt vô cùng a, đầu năm nay một nhà mà có ba đời cũng không thấy nhiều nữa. Ta nhai nhai miễn cưỡng nói.

“Thế nào? Mùi vị không tệ chứ hả?” Huống Hoàn An liếc mắt cười hỏi.

“Miễn cưỡng không có vấn đề gì.” Ta hừ một tiếng. Một buổi náo loạn như vậy, bụng ta đúng là rất đói, rất nhanh đã chén hết cả bát rồi. Vuốt bụng đứng lên, người bên cạnh đã đem ta giặt trở về. “Vậy người có thể ăn thêm một bát nữa không?”

“Này!” Ta trừng hấn.

“A, tôi chỉ nói vậy thôi mà.” Hấn lúng túng khoát tay. “Tôi bê xuống đây, độ ngọt hôm nay tôi thật không chịu được. Bất quá mẹ tôi nhất định sẽ rất cao hứng khi thấy cậu ăn đến sạch bóng cả bát nha.”

Cài gì, cái gì a? Người này....Ta nghiêng đầu liếc hấn, không nhận được nói: “Họ Huống, người thật đúng là thừa hơi! Dem ta mang về nhà, còn cho ta ăn chè nữa, ta với người rất thân thuộc sao? Chẳng những tuyệt đối không quen thuộc, hơn nữa căn bản còn có cừu oán. Lúc trước tranh tài ta thiếu chút nữa làm người liệt luôn rồi, người không nhớ rõ a?”

“Nhớ được a, bất quá hai cái đó là hai việc khác nhau. Trên cầu trường là địch nhân, không sai. Nhưng ra khỏi sân bóng không cần phải giương cung bạt kiếm...Thành thật mà nói, sức tôi cũng không dám dạy tính khí của cậu, nhưng không chán ghét trình độ của cậu, hơn nữa nói thật ra, nếu không phải vì ngày đó cậu bị phán rời sân, Hiệp Giương chúng tôi cũng không có cơ hội thắng, nói không chừng còn bị đào thải.”

“Vãi chương thật đấy (em đã phải sửa lại vì nó...bây quá >”<)! Tốt nhất người đừng để ta phải nghĩ về nó nữa, nói đến chuyện này thực làm ta tức giận!” “Đánh trọng tài là do cậu không đúng, có gì mà tức giận? Tôi ở bên cạnh cũng muốn đổ mồ hôi lạnh hộ cậu. Cậu nên thấy may mắn vì chỉ bị cấm thi đấu ba trận thôi mà không phải là vĩnh viễn mất tư cách cầu thủ trung học.” Cái gì? Tên Huống Hoàn An này dám nói! Ta nghe thật muốn lật bàn, cho cả cái bát kia úp luôn lên mặt hấn, nhưng một “hình ảnh” khác hiện lên trên đại não khiến ta lập tức từ bỏ ý định này. Hình ảnh ba đại nam nhân bị hấn dễ dàng chỉnh sửa..... Sạch! Nhìn bề ngoài thật không ra được. Ai biết hấn không phải là nhị đẳng judo hay tam đẳng không thủ đạo chứ, tốt nhất là không nên dùng biện pháp bạo lực. “Được rồi! Nể tình người cho ta mượn quần, trước khi đi ta sẽ giúp người ăn một chút.” Ta bỗng nhiên đem bát của hấn chuyển qua trước mặt,

cầm thìa quáy quáy, múc một thìa lớn cho vào miệng, cười meo meo nói với hân. “Di, có thật không? Vậy thì tốt quá....Ngô!” Huống Hoàn An mới nói được một nửa ta liền thừa dịp miệng hân mở ra, nhanh chóng đem một thìa đầy ứ nhét vào miệng hân, sau đó nhanh chân chạy mất. Ha ha ha ha ha! Một chữ: Thoải mái!! Đại khái tâm tình vì vậy mà tốt hơn một chút, ta cũng không biết có cái gì không được bình thường, đi ra bằng cửa sau nhà Huống Hoàn An, ta không có về Phong Hoài mà ngược lại đi xuống đường lớn, đi tới biệt thự ba tầng ngay gần công viên. Mới vừa rời từ cửa sổ phòng Huống Hoàn An nhìn đến nơi này, ta còn giật mình. Biết “Cái nhà kia” nằm ở gần đó nhưng không nghĩ nhà Huống Hoàn An lại gần như vậy. Ở giờ này, đại khái ngoại trừ nữ chủ nhân sẽ không có người nhà nào khác.....Ta thầm suy nghĩ, không tự chủ được đem cước bộ đến gần một chút, đi qua tường rào ngó vào bên trong. Đúng lúc hai mắt vừa nhìn đến thì một người trung niên cầm ống nước phụt vào, tất thấy đều không kịp rồi. “Hôm nay định làm cái gì, nhìn một cái thôi mà cũng phun người khác à!” Ta đang muốn xoay người chuẩn bị, tiếng nói làm ta giật mình vang lên. Đclmm (cái này của QT, em vô tội!!) Lão đầu này hôm nay không có đi làm sao? “Có chuyện gì không? Mẹ cháu vừa ra ngoài mua thức ăn.” “Không có...Không phải tôi đến tìm nàng, chỉ là thuận đường đi ngang thôi....” “Thì ra là cháu thuận đường nhìn qua đây a.” Ánh mắt người trung niên như có như không mà hơi hơi mang ý cười, tăng thêm âm lượng, tiện thể hơi đánh mắt một cái. “Vậy cháu xem xong chưa? Có muốn vào trong chờ mẹ cháu về không?” “Không cần.” Ta nói một mạch, lời chưa kịp qua đại não đã thốt ra. “Giày tôi bẩn, sợ làm hỏng mặt cỏ bảo bối của bác.” Hân hừ một tiếng, tất vùi nước, nghiêng đầu nghiêm mặt nhìn. Hai người chúng ta cách một bức tường, ai cũng không nói mà chỉ mắt to trừng đôi mắt ti hí (=)). “Tùy cháu thôi.” Cuối cùng hân lạnh lùng bỏ xuống một câu, xoay người, không quay đầu lại mà đi vào nhà. Dĩ nhiên ta cũng lập tức hất đầu, trong đầu tự chửi mình một trăm lần đầu heo. Mẹ kiếp, không có chuyện gì tự nhiên chạy đến đây nhận khí. Sạch! Cũng là tại Huống Hoàn An làm hại! Ban đêm hôm sau, ta lại đến nhà trọ Huống gia kia, do dự có nên nhấn chuông hay không. Cảm thấy cứ như vậy mà trả lại hân cá quần đã mặc rồi thì thật có chút là lạ, nên tối hôm qua ta còn đem giặt qua một lần, treo lên hong khô. Hừ! Ta cũng khổ cực như vậy, không trả cho hân thật không được chút nào. Quyết định, nhanh cầm luôn cái quần mà bỏ chạy, để cho hân không có cơ hội đem chuyện ngày hôm qua ra báo thù...Trong đầu ta vẫn đang chạy một loạt hình ảnh thì đột nhiên cánh cửa trước mặt kẹt một tiếng mở ra. Ta bị hù dọa liền kêu to một tiếng, bắt quả người đi ra là mẹ Huống. Nàng nhìn fthaays ta thì cũng ngây ra một lúc, nhưng ngay sau đó lộ ra nụ cười rất mộng ảo. “Tiểu Dạ đồng học, cháu tới đó à!” Ách? Nàng biết tên ta sao? Tám phần là Huống Hoàn An nói cho nàng...Bất quá xưng hô là “Tiểu Dạ” này thật buồn nôn, ngay cả mẹ ta hoặc người đã từng là bố ta cũng chưa bao giờ gọi ta như thế. Làm nhi tử của nàng thật là thảm, mười bảy, mười tám tuổi rồi mà vẫn còn bị kêu là “Tiểu An An”. “Cái này....Cháu, cháu tới để trả quần cho Huống Hoàn An.” “À!” Mẹ Huống mỉm cười gạt đầu. “Nó bây giờ đang ở trong phòng đọc sách đấy! Cháu có muốn lên tìm nó không?” “Không, không cần.” Ta vội vàng đưa cái túi trên tay ra. “Nhờ bác giúp cháu....” “Không sao đâu! Đi vào ngồi một chút, mẹ Huống này sẽ làm điểm tâm cho cháu ăn!” Mẹ Huống cười meo meo, không nói lời thứ hai liền kéo ra vào nhà. Ếch đỡ được! Vị a di này bề ngoài mềm mại mềm mại mà khí lực không nhỏ, quả nhiên là mẹ con! Ta nhất thời né không kịp, lại không dám dùng sức hất nàng ra, kết quả cứ như vậy mà bị bắt đi vào. “Di? Là cậu a.” Vừa đúng lúc Huống Hoàn An xuống nhà uống nước, thấy ta và mẹ hân cùng nhau vào cửa, có chút kinh ngạc mà gương lông mày, nhưng không có gì hơn, lên tiếng chào hỏi xong hân phảng phất như không có chuyện gì mà ngẩng đầu lên, tiếp tục lấy nước trong bình thủy tinh rót ra cốc. “Ách, ta tới để....” Một câu cũng chưa nói hết đã bị mẹ Huống bên cạnh cắt đứt: “Mẹ vừa mở cửa ra đã thấy tiểu Dạ đồng học đứng đó, không chịu kêu một tiếng, không biết đã đứng bao lâu....Thật đúng nha, đến nhà thì chỉ cần ấn một tiếng chuông cửa là tốt rồi, có gì mà phải xấu hổ chứ!” Mẹ Huống vừa nói vừa che miệng ha hả cười, ta tiếp tục cúi thấp mặt xuống, âm thầm nắm chặt quả đấm, lần đầu tiên cảm nhận sâu sắc được nữ nhân trung niên quả nhiên là sinh vật lợi hại nhất trên địa cầu. “Cậu tới để trả quần cho tôi sao?” Vài giây đồng hồ chậm rãi bỏ qua, cái con người đã uống hết bình nước kia mới lau miệng, liếc mắt lên cái túi trên tay ta, chậm rãi nói. Nói nhảm! Chả nhẽ ta lại đến chơi với mẹ người? Thật là bị hai mẫu tử thần kinh này bức chết mà, miệng ta khép khép mở mở nhưng không thể phun ra được chữ nào. “Đúng rồi, cậu muốn uống gì? Nước có ga? Nước trái cây?” Huống Hoàn An vừa nói vừa mở tủ lạnh, cúi thân hình cao lớn của hân xuống tìm kiếm. “À....Còn có có sữa lê muối tôi làm nữa, tay nghề nàng không tệ đâu, hơn nữa cũng ngọt, mật ong và putding cũng cho thêm không ít, hân là cậu sẽ thích.” Hân giống như hoàn toàn không thấy ta đang cố ý làm mặt thú, một bên lăm lăm bầu, một bên tự động rót một chén lớn màu xanh mướt đặc, bê đến trước mặt ta. “Này, cầm lấy uống đi!” “...” Ta cố gắng đem ánh mắt trợn lên lớn nhất, miệng mím lại mỏng như tờ giấy trông hân. (A~~~! Dễ thương quá ~! *xịt máu*) “Sao?” Thật vất vả cuối cùng hân mới phát hiện “Dị

trạng” của ta, có chút không hiểu rút tay về. “Cậu không thích uống cái này sao? Tôi còn tưởng rằng....” Người đủ rồi nha! Ta muốn rống lớn lên như thế, mẹ Huống bỗng nhiên cực kì chuẩn xác chen vào: “Ai nha, xem ra Tiểu Dạ đồng học vẫn thích uống nóng nóng điềm điềm súp đậu đỏ có phải không? Mẹ Huống ngày hôm qua làm còn dư lại rất nhiều, để ở tủ lạnh, chỉ cần hâm lại là có thể....” “Mẹ, không sao, không cần nữa!” Huống Hoàn An rất nhanh tiếp lời, khụ một tiếng nói: “Cái kia....Khuya hôm nay vừa lúc có chợ đêm, con muốn dẫn cậu ấy đi dạo một chút, nếu trước đó mà ăn súp đậu đỏ thì no quá rồi.” Gì? Cái quỷ chợ đêm gì? Người này đang nói gì....Ta còn đang trong tình trạng ngây ngốc, bỗng nhiên có hai con tiểu quỷ lao đến, sôi nổi kêu to, “Anh hai muốn đi dạo chợ đêm sao? CHÚNG ta cũng muốn!” “Hảo hảo, nhưng các em phải đáp ứng anh không được chạy loạn, cũng không được ăn lung tung.” Huống Hoàn An khom người xoa đầu tiểu quỷ, một tay kia đưa qua bắt lấy cánh tay ta. “Chúng ta đi thôi! Mẹ, bữa tối hôm nay cũng không cần nấu cho chúng con đâu.” Uy uy! Ta không nhịn được ngẩng đầu lên trừng....gò má hấn. Vị tiên sinh này người có thể giúp ta được không, ai muốn cùng người “đi” a? Còn có ai gọi là “chúng ta” ở đây? Người có thể được đến “Da đen” một chút không? (Chẹp, đối nghĩa với tiểu bạch >”<)

Mẹ kiếp, tay hắt không ra!

“Nhưng hiện tại mới năm giờ, các gian hàng cũng chưa mở nha.” Mẹ Huống còn muốn giữ người. “Không bằng trước hết cứ để Tiểu Dạ vào ngồi một chút....”

“Không sao đâu, con cùng Triệu Vĩnh Dạ thuận tiện đi đến chỗ đất trống gần đó chơi bóng, đánh xong sẽ đi ăn gì đó, thời gian sẽ vừa thôi.” Huống Hoàn An vừa nói, thuận tay mò đến quả bóng rổ, một tay cầm chặt tay ta hơn, không quay đầu mà mở cửa đi ra.

“Đi chết đi!” Ra đến bên ngoài, lực đạo nơi cổ tay không có buông lỏng, ta rất không thoải mái liền rút về. “Làm gì thế, nơi này không phải nhà người sao? Làm gì mà người chạy trời chết thế? Đúng là ngu xuẩn!”

“Không còn cách nào khác, tôi sợ lại bị bắt ăn một đồng đồ ngọt nữa chứ sao. Cậu cũng thấy đấy, mẹ ta vừa thấy được người liền cao hứng vô cùng, đây cũng không phải chỉ một bát súp đậu đỏ là có thể giải quyết được nha...”

“Cao hứng? Cao hứng cái đầu mẹ người, sao ta không thấy như vậy?” Ta tức giận: “Cũng được rồi! Thoát thân sớm một chút cũng tốt, lão nương nhà người không phải loại đáng sợ bình thường, sau này trong cự li mười dặm từ nhà người ta sẽ không bước chân vào.” Ta khoát khoát tay, xoay người sang chỗ khác, rồi lại bị kéo tay tiếp.

“Cậu muốn đi sao? Không phải nói muốn dạo chợ đêm à...”

“Hey! Nói cho rõ nha, là người “nói” đấy! Chơi ta cái rắm a! Sĩ nhục!” Ta phát điên mà vung tay ra.

Không thể nhịn được nữa! Người này trên san bóng là một bộ dạng đứng đắn, không nghĩ được hấn lại là một tên Tiểu Bạch đến mức này...

“Ba!” Đầu ta đột nhiên bị động một cái. Ta ngẩn ngơ, sau đó mới phát hiện là trán ta bị vỗ một chưởng. Không phải lực đạo quá nặng nhưng ta vẫn thấy da trán tê tê, tê dại đến đầu ta có chút mờ ra.

“Người...” Ta trợn tròn mắt, dùng ánh mắt không thể tin được nhìn con người vừa bị ta phân vào dạng Tiểu Bạch, khẽ nhú hai hàng lông mày, ta cuối cùng cũng nhớ ra người ta biết tương đối rõ chỉ là “đội trưởng” kia thôi.

“Không nên ở trước mặt trẻ con nói lời thô tục.” Hấn rất nghiêm túc nói: “Trẻ con nhìn cái gì, nghe cái gì sẽ học theo cái đó.”

Fuck! Thế thì làm sao? Là em của người chứ không phải em ruột của người! Con của người khác chứ có phải mẹ người đẻ ra đâu mà phải lo nhiều như thế? Đừng tưởng đem cái gương mặt kia lại đây là ta sẽ sợ người...

Ghe thật, tại sao một bụng câu chữ như vậy mà vẫn sắc không ra được một câu?

Đi tiếp lên thì thấy đầu đường xuất hiện một sân bóng rổ, nước bùn trên mặt đất bắn lên đến cả vòng rổ.... Hai con tiểu quỷ giơ quả bóng của mình lên kêu loạn chạy tới, ngay góc mà ném lên cái rổ.

Ta không được tự nhiên mà lùi lại phía sau Huống Hoàn An mấy bước, hấn chỉ đứng bên cạnh nhìn bọn em nhỏ ném bóng, thỉnh thoảng lên tiếng chỉ đạo mấy câu, dường như không chú ý đến phía ta.

Tiếp tục đợi cũng chẳng có ý nghĩa gì...Ta đang muốn xoay người lên chuồn đi, bỗng nhiên hấn quay đầu lại, bản mặt nổi giận giáo huấn người ta đã bị quét sạch. Hoàn toàn không nhìn ra dấu vết.

“Cậu có muốn tới dạy bọn chúng một chút không?”

“What???”

“Ném rổ a.” Hấn làm động tác ném rổ. “Tôi vẫn cảm thấy tư thế ném bóng của cậu rất chuẩn, không hổ là người từ tiểu học đã bắt đầu đánh bóng rổ.”

“...Ít nịnh đi.” Ta chẹn họng, sau đó không khách khí mà trả lại: “Em trai mình mình dạy, ta ghét nhất là trẻ con.”

“Tôi sao phải nịnh cậu, tôi nói cũng là nói thật a.” Huống Hoàn An nhún nhún vai. “Như tôi đây chỉ trước khi vào trung học chỉ đánh chơi ngoài đường thôi, vừa bắt đầu gia nhập đội bóng rổ Hiệp Giương đã ăn rất nhiều đau khổ. Thằng đến bây giờ huấn luyện viên Hải vẫn hay nói tư thế ném rổ của tôi không đủ chính xác.”

“Có sao?” Ta nghiêng đầu hồi tưởng lại trận đấu trên sân. “...Có được không đây.” Không được bao lâu, vòng rổ quá cao, tiểu quỷ cố ném hết sức nên rất nhanh mệt, dời khỏi sân bóng đi sang bên cạnh chơi trò khác. Huống Hoàn An alays quả bóng rổ ra, xoay tròn trên đầu ngón tay.

“Có muốn chơi một trận không? Tôi với cậu hình như chưa đấu một chọi một bao giờ thì phải?”

“Nói nhảm.” Nếu không phải hôm qua ta suy vận mà bị hấn bắt được thì ta với hấn căn bản cũng không có bất kì lúc luyện tập bí mật nào cùng nhau, chỉ là ngang qua nhau trên cầu trường mà thôi.

“Muốn tới lên tới a! Ai sợ người chứ!”

“Mặc dù vừa mới đấu bán kết xong nhưng chắc Phong Hoài các cậu cũng đã bắt đầu tập lại rồi đúng không?”

“Để làm chi?” Ta bắt được quả bóng hấn quăng ra, di chuyển đi ngang một cái. “Muốn dò hỏi tình địch sao?”

Huống Hoàn An ngẩn người, sau đó nở nụ cười: “Cậu suy nghĩ nhiều quá, tôi chỉ hỏi thôi mà.”

“Chắc người cảm thấy kì quái, theo lý thuyết thời gian này ta hấn là đang bị lão đầu kia quản mới đúng, vì sao ta còn có thời gian trống, có đúng không?”

“Không sai.” Hấn rất thành thật gật đầu. “Theo tính cách Ngưu huấn luyện viên, tôi đoán cậu là bị phạt ở nhà suy nghĩ, tạm thời không cho phép tham gia luyện tập với đội.”

“Thật là lợi hại đó, người có thể làm con giun trong bụng lão đầu ấy rồi.” Ta hừ cười, một chút một chút mà bắt đầu hoạt động bóng. “Không để cho ta luyện thì thôi, ta không có gì lạ. Bất quá nếu hấn biết ta đánh với người, nhất định sẽ ngã ra đất, hoặc cười lăn lộn.”

“A?” Huống Hoàn An cau mày, lùi lại một bước nhỏ.

“Người nghĩ đi đâu rồi?” Ta lườm hấn một cái.

“Tiền phong của Phong Hoài rất nhiều, nhưng thiếu mất một trụ cột.” Có thể trong thời điểm máu chốt tiến được vào khu vực cấm của đối phương nhưng không người nào đỡ nổi.

“Không phải người được xưng là tiên phong mạnh nhất Hà Bắc sao? Tốt, ta sẽ tới lãnh giáo người một chút.” Còn chưa nói hết, tay trái ta đã nhanh chóng đem bóng vòng qua sau lưng vút snag tay phải, thừa dịp hấn còn chưa phản ứng kịp, ta thấp người xuống đi qua sơ hở bên trái hấn.

“Cậu đi trộm! Phạm quy.” Miệng Huống Hoàn An kháng nghị như vậy nhưng thân thể lại di chuyển ngang cực nhanh che lại đường đi của ta.

“Không có trọng tài ở đây, ta muốn thế nào thì là như thế!”

Bên phải đánh không thành công, ta lại nhảy một bước sang trái, mũi chân hơi kiễng xoay người lại, đồng thời không quên nhắc khuỷu tay phải lên, Huống Hoàn An lập tức cảnh giác lùi một bước.

Ngay sau đó ta liền nhảy lên trên hắn, xuất thủ một quả ném rổ ở khu giữa.

“Vào!”

Ta không nhìn được kêu to, nhìn quả bóng xé gió bay đi, tạo thành một đường ném hoàn mỹ.

Trong lúc này, đầu ta là một khoảng không trắng xóa.

Tất cả điều đáng ghét dường như bốc hơi đi hết....Trước mắt chỉ còn lại khung tròn mà ta đã thành thói quen truy đuổi từ lâu.

4. Chương 4

Vào mùa đông trời tối rất nhanh, nhưng dọc theo con đường là một hàng dài những bóng đèn chiếu xuống, cả con đường sáng như ban ngày.

Đứng ở nơi người qua người lại, những người bán hàng rong làm náo nhiệt cả một đầu phố, trí nhớ ta có chút hỗn loạn, tự nhiên không thể nhớ nổi lần gần nhất mình đi dạo chợ đêm là khi nào...Mười tuổi? Mười một tuổi? Nhưng cái ta nhớ rõ nhất chắc chắn là trước khi lên lớp sáu....

“Triệu Vĩnh Dạ, cậu cũng chảy không ít mồ hôi rồi, có nên về nhà thay quần áo trước không?”

“Kệ nó đi, ta sợ khi đi vào sẽ không thể ra được.” Ta lấy lại tinh thần, liếc con người đang dắt mỗi tay một tiểu quỷ đi trên đường mà vẫn không cảm thấy mất mặt kia một cái.

“Này! Không phải ta thích phun lung tung, nhưng nhìn người bây giờ rất giống một tên không biết biện pháp ngừa thai, tuổi còn trẻ mà không cẩn thận đã có đến hai đứa con, đúng là xui xẻo.”

“Cậu nói bây cái gì a?” Huống Hoàn An dùng đầu gối định thụi vào eo ta, ta không khách khí dùng cùi chỏ huyích một phát ngay giữa ngực hắn.

Hắn thở dốc khom lưng xuống, mặt mũi nhăn nhúm hết lại. “Vừa rồi là lần thứ ba.” Huống Hoàn An ngửa mặt lên trừng ta. “Cậu cố ý a? Lần nào cũng đánh vào cùng một chỗ, thật độc ác!”

“Là tự người muốn đánh với ta, đây là ngày đầu tiên người biết ta sao, lão huynh? Dù sao thân thể ta cũng

thấp hơn người 20cm, không “tích cực” một chút làm sao chiếm được tiện nghi?”

“Tôi trước đây cũng đã nghĩ rất nhiều, chơi bóng cũng không phải đánh nhau, cậu không thể chơi bóng bớt bạo lực đi được sao?”

“Ai chơi bóng mà không bắn? Đừng có giả bộ khờ dại, ai ở trên sân cũng vậy mà thôi.” Ta lé mắt nhìn hắn, “Người dám nói từ trước đến nay người không dùng “kĩ thuật ngón tay” hầu hạ đối thủ bao giờ sao? Hả?”

“...Ít nhất không dùng bậy bạ như cậu.” Huống Hoàn An xoa ngực hừ một tiếng, không biết tại sao, khi nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó của hắn, ta lại cảm thấy rất thoải mái.

“Hắc, trò này gọi là “Mổ ửng”.” Ta cố ý giơ khuỷu tay phải lên trước mặt hắn, ánh mắt sáng ngời a sáng ngời, “Nó đói bụng thì sẽ phải ăn thịt, giống Đạo lí con người ta mỗi ngày phải ăn cơm a.”

“Nghe cậu nói cũng như không.” Hắn đẩy khuỷu tay ta ra, dường như muốn tiếp tục nhăn nhó, nhưng cuối cùng không nhịn được mà phì một tiếng bật cười.

“Anh hai...em muốn uống nước...” Một tiểu quỷ ở đâu nhô ra ra chen vào giữa ta với Huống Hoàn An, còn bốn thủ bốn cước (tay chân vung về) đẩy ta một cái. Không biết có đau hay không nhưng theo bản năng ta đã muốn cốc một cái vào đầu nó. Nhưng nghĩ lại thì có gì đáng để so đo với một tên tiểu quỷ chứ, nên cuối cùng lòng dạ rộng rãi mà nhịn xuống.

“Hay là anh mua một hộp sữa tươi đủ đủ, hai em chia nhau uống được không?” Huống Hoàn An móc ví tiền ra, quay mặt sang nhìn: “Còn cậu, có muốn ăn gì không? Chợ đêm này nổi danh nhất là món gà rang muối (QT là “hồng hồngбет muối tô gà” =]] chắc là gà rang muối thôi nhể), còn có món kho, hà nướng, chao...”

“Sao cũng được.” Ta khoát tay, ý muốn nói với hắn là ta không phải là không có hứng thú. Người này bình thường toàn ăn những đồ không có dinh dưỡng kia mà hắn có thể cao lớn như thế, thật là không có thiên lý.

“Chỉ cần người mời khách là tốt rồi, đã đói bụng thì ăn gì chả ngon.” Ta dụng ý gõ gõ vào đầu hắn.

“Được, tôi mời.” Hắn cũng ngoài ý muốn mà khảng khái tươi cười, nhưng câu sau lại trở mặt: “Bởi vì người đánh thua cần được an ủi thật tốt sao! Tôi nhất định sẽ tận tâm a tận tâm.”

“....Cái gì, người nói ai đánh thua??” Mẹ kiếp, Tam tự kinh vọt tới cổ họng cũng bị vặn thành tiếng khác, hại ta thiếu chút nữa thì nội thương. Ghê tởm! Sao ta phải khổ cực như vậy? Càng nghĩ càng uất hận.

“Người cho rằng người đối lại âm thì có thể tô son trát phấn cho mấy câu người nói thô tục sao?”

Quả nhiên hắn nghe thấy, xoay lại trừng ta, trong mắt lại có nụ cười mà ta không thể giải thích nổi, đành

thở ra một hơi.

“Hừ, ai là người mắng thô tục đây? Cậu nhìn vào cái chữ “hơn”(cái này thì lão không biết a) kia sao? Nó cũng không nguyên ý phát âm giống trong Tam tự kinh a! Ôi, thật đáng thương!”

“Không thêm cái với người!”

Huống Hoàn An quăng ra một cái liếc mắt, nhưng khóe miệng vẫn cong lên. Hắn một bên cầm ví tiền, một bên nhìn các hàng rong xung quanh, mặc dù chợ đêm rất nhiều người, nhưng với vóc người hơn người của hắn thì hoàn toàn không bị vướng mắt.

“Ừm, ăn cái gì cũng được phải không? Tôi mua mút quả và kẹo đường cho cậu nhá, dù sao thì cậu cũng thích ăn ngọt mà.”

“Tốt, người cứ mua đi a! Ta sẽ đem tất cả nhét vào cái mồm heo nhà người.” Ta tàn bạo nói “Còn có một cái nhất định phải giải thích cho người rõ, quả cuối cùng ta nhớ là bóng hai điểm, cho nên kết quả cuối cùng là hòa mới đúng!”

“Vâng, phải rồi.” Huống Hoàn An gật gật đầu hai cái cho có lệ, đem tiểu quỷ dắt tới bên chỗ ta: “Biết điều một chút, đi theo anh Triệu, ở chỗ này không nên chạy loạn, anh đi mua đồ ăn, một lát nữa sẽ quay trở lại.”

“Này!” Ta ngây ngốc nhìn hắn xoay thân chen vào đám người, thật là có chút kích động muốn cầm một cái ống thổi phi tiêu ra bắn vào sau gáy hắn.

Ta còn chưa có đồng ý mà hắn đã tự động rời đi rồi....Cho ta thành cái gì a? Ta không phải là bảo mẫu nhà hắn!

Hừ! Nếu hắn thật sự dám mua mấy cái mút quả kia mà về đây thì ta sẽ nhét vào cả hai cái “miệng” của hắn! (hai cái miệng là 1 đường để ăn 1 đường để thải đó >”<)

Đêm càng khuya dòng người càng chen chúc, ta nhàm chán đứng im tại chỗ làm cột điện, không được mấy phút sau thì đã không chịu nổi. Cất, chẳng lẽ cứ như vậy mà rời đi sao....

Bỗng nhiên nhìn thấy ở một tiệm game ven đường, bên trong có một bàn gấp thú bông con nít, không hiểu vì sao người đứng vây lại xem thành một vòng.

Ta tò mò, chân không tự chủ mà đi tới, tiện tay kéo cả hai tiểu quỷ kia đi cùng.

Cái tiệm này không nhỏ, có mười mấy máy gấp thú, những trò khác thì có ném bóng rổ, nỉu đàn (chắc là trò chơi đánh đàn đó, dạng dạng như bandmaster ý), ném vòng vân vân, nhưng lại có một bàn hấp dẫn rất nhiều người xem.

Ta chen lên phía trước nhìn. Không nghĩ tới tâm điểm lại là một nữ sinh. Ta không nhìn thấy mặt nàng, nhưng đại khái không quá hai mươi tuổi. Da nàng rất trắng, mang vẻ đẹp trung tính, tóc cắt ngắn ngắn, bên trên còn dùng ghim cài tóc màu hồng phấn quái dị, thoát nhìn không phải người ngu ngốc bình thường.

Nhìn mấy phút đồng hồ, ta mới kinh ngạc.

Cô gái này.....quả nhiên lợi hại, cô ta di chuyển cái gấp đến gần một con thú bông, phương vị cũng vô cùng chính xác, sau khi gấp trúng, liền nhanh chóng di chuyển con gấp về phía cái giỏ, động tác liền mạch như nước chảy mây trôi, vừa nhìn cũng biết là hàng cao thủ rồi.

Ta nhìn nàng dùng phương pháp này chơi bốn lần thành công ba lần, trong nháy mắt trước ngực đã ôm một đồng thú, hai bên bàn bày mỗi bên ba con thú, cái túi xách trên mặt đất cũng phình lên khi bị nhét đầy chiến lợi phẩm.

Ta nhìn về phía quầy thấy mặt lão bản như muốn khóc, nữ nhân xấu xa kia mà còn tiếp tục đại khai sát giới thì có khi cả tiệm này cũng bị nàng gấp sạch.

“Wow! Thật là lợi hại.” Chẳng biết tiểu quý Huống gia chen đến bên chân ta từ lúc nào, đôi mắt trông mong nhìn đồng thú bông mà chảy nước miếng. “Thỏ thỏ kia thật đáng yêu, thật muốn có quá!” Tiểu quý A tròn tròn mắt nói.

“Sử Nỗ cũng muốn! Sử Nỗ cũng muốn!” Tiểu quý B thức thời kéo kéo ống quần ta lèo nhèo, quả nhiên là độ gian xảo được tính theo tuổi a.

“Muốn thì tự mình đi gấp a, nếu không thì bảo anh của người tới, đừng chông mong ở ta.” Ta hừ nhẹ, nhìn ra ngoài tiệm. “Này, anh của người rốt cuộc là loại rùa gì a? Mua cái gì mà lâu vậy, hay là hấn lạc đường rồi?”

“Anh hai ở bên kia chờ gà rang muối, món đó lần nào cũng phải đứng đợi rất lâu.” Tiểu quý A chỉ chỉ vĩa hè đối diện, ta nhìn qua, quả nhiên thấy Huống Hoàn An đang đứng xếp hàng trong đám người, thân cao như hạc giữa bầy gà rất dễ nhìn ra. Trong tay hắn có rất nhiều cái túi bóng, lớn nhỏ đủ cả. Ta đang nghiên cứu xem bên trong có thật là có mút quả không thì hắn bỗng nhiên quay đầu lại. Thấy ta đang nhìn hắn, hắn nháy mắt mấy cái rồi cười một tiếng, miệng giật giật không biết đang nói gì.

Ta tròn mắt, giơ tay lên thương cho hắn một cái ngón giữa (=||), quay đầu lại với nữ sát thủ trò gấp thú, chỉ thấy nàng hình như không chơi nữa, đuổi người, xách túi đứng dậy.

Oa?! Không ngờ nàng còn rất cao nha, phải chừng 75cm trở lên....

Ách?! Nàng quay đầu lại, lộ mặt ra. Không nhìn còn đỡ, đối mặt như thế này làm ta thoáng chốc ngây người.

Mẹ ơi, “nàng” cái gì a! Căn bản là.....Sỉ nhục! Con trai! Hơn nữa còn là người ta biết!

“Hử?” Lòng mày y nhưtron lên, ánh mắt như mắt mèo lướt qua đám người rơi chuẩn xác vào mặt ta, tựa hồ cũng nhận ra.

Tiêu rồi! Ta thấy không ổn, vội vàng lấy tay che kín khuôn mặt khỏi tầm mắt kia, điểm chân xoay người.

“Này, Triệu Vĩnh Dạ, tôi mua gà rang muối, ngô nướng, cá nướng cùng với ruột non này, cậu muốn ăn không?”

No! Coi như xong rồi!

“Ta đề cử cho ngô nướng nhà này nha, bọn họ có cách điều chế tương độc quyền luôn, hoàn toàn khác với tương thịt nướng của toàn thành phố, mùi vị vừa thơm vừa ngọt, đảm bảo người sẽ thích!” Huống Hoàn An hoàn toàn không nhìn thấy khuôn mặt xanh lè của ta, lấy ra một xiên ngô nướng chấm tương sáng ngời ra trước mặt ta, thích thú vừa kéo kéo ta vừa nói loại ngô này giống ngô nhà hần, thật con mẹ nó không có thần kinh trung ương.....

“Người là ai a! Ta không biết người! Mau tránh ra đừng cản đường ta!” Ta không nhịn được mà rống lên, có một loại cảm xúc trào lên thiêu cháy lỗi giác, cúi đầu hướng khe hở của hần mà chui, chỉ muốn mau mau chạy ra khỏi cái tiệm này.

“Hử?” Huống Hoàn An ngăn người, không để ta đi. “Triệu Vĩnh Dạ, cậu làm sao vậy? Chờ lâu như vậy hần là bụng rất đói phải không? Thật xin lỗi vì đông người quá mà!”

Nhờ người đó, dừng dùng bộ dạng rất thân thuộc ấy mà gọi tên ta nữa! Toàn thân ta vô lực, trợn mắt một cái, không cùng hần chơi nữa, vút hần lại cho lũ người kia.

“Thật là đối xử tốt như vậy sao? Không công bình, ta thỉnh thoảng cũng muốn được như vậy a, đội trưởng đại nhân ~!”

Quả nhiên, tiếng làm nũng ngu ngốc đến cực điểm vang lên ở sau lưng. Rõ ràng là tiếng con trai, nhưng lại cố ý có được sự tinh tế, giả bộ khả ái.... Cả người ta nổi da gà hận không thể quay lại bóp cổ tên kia.

“A Tuân? Sao người lại ở đây?” Cuối cùng Huống Hoàn An cũng chú ý tới y, mắt lập tức mở lớn làm ra bộ dạng vui mừng. Cũng khó trách, đối phương là đồng đội kiêm bạn tốt của hần a! Hậu vệ Tiêu Tuân của Hiệp Giương, được xưng là “Đẳng Chân”, là một siêu cấp mỹ thiếu niên, nhan sắc trần trề, người ở trung học cấp hai bóng rổ ai mà không biết a? Hừ!

“Mấy thứ đồ chơi này để làm gì? Huống Hoàn An cười cười sờ sờ lên cái nghoe tóc ngu xuẩn của Tiêu Tuân. “Lại giận nhau với Uyển Đặc sao? Nếu nhàn rồi như vậy thì nên luyện bóng đi, thương thể của người hần cũng tốt lên nhiều rồi.”

“Chán quá đi đội trưởng đại nhân, ngài cố ý lảng tránh nha.” Tiêu Tuần nghiêng đầu dùng một ngón tay chọc lên má, tiếp tục khanh khanh trầm trầm giả bộ đáng yêu, mẹ kiếp, ta muốn phun!

Làm ơn đi, cái bộ dạng ngu ngốc của tên bất nam bất nữ kia căn bản là giả vờ, nếu chơi bóng cùng y sẽ biết, y là một tên gian xảo chặt đầu chặt đuôi người ta! Lần trước từng giao thủ với Hiệp Giương, ta không biết đã ăn bao nhiêu bực bội từ tên yêu tinh âm hiểm này, làm sao vừa nãy lại không nhận ra bóng lưng của y cơ chứ? Fuck fuck fuck!!!!

“Rời sự chú ý gì cơ?” Huống Hoàn An không hiểu nói.

“Luân Gia đến nhà tìm anh, nghe bá mẫu nói anh cùng “bằng hữu trong đội bóng rổ” cùng đi dạo chợ đêm...” Bà Tám Tiêu Tuần che miệng cười hề hề, liếc ta một cái. “Kỳ quái? Hiệp Giương chúng ta có thêm thành viên mới hồi nào không biết nhỉ? Vị bằng hữu mới này là ai a? Đội trưởng có muốn giới thiệu một chút không? Luân Gia thật sự tò mò lắm!” (cái này là QT nha, không phải sai chính tả nha)

“Làm trò a, làm sao cậu có thể không nhận ra cậu ta được.” Huống Hoàn An nở nụ cười, dường như ý là đồng đội tốt của hắn nói nhiều thật đáng chê cười.

“Ừ nhỉ.....Nếu như là Triệu Vĩnh Dạ, bảo bối của Phong Hoài kia thì ta sẽ biết, chẳng qua đây lại là Triệu Vĩnh Dạ cùng đội trưởng của chúng ta ngọt ngào cùng nhau dạo chợ đêm thì.....khó nghĩ lắm, Luân Gia có lẽ phải cố quên thôi....”

“Ồi vãi hàng thế! Người đang nói ai vậy? Ta nghe mà thiếu chút học máu, quả đấm vừa giương lên đã bị một cánh tay vững vàng kéo lại, cứng rắn kéo về phía sau hắn.

“Buông tay ra, Huống Hoàn An!” Bị kéo ra cách xa Tiêu Tuần, hai quả đấm của ta không có chỗ phát tiết, ta liền đấm một quả lên cái người đang cản trở mình.

Huống Hoàn An bị đau liền kêu rên, quay lại trừng ta một cái, rồi quay đầu lại nói với đồng đội khó tính của hắn: “A Tuần, người đừng cố ý chọc cậu ấy nữa.”

“Ha ha, Luân Gia làm sao dám? Hắn dữ như vậy mà em lại nhu nhược như thế này mà.” Tiêu Tuần nâng mặt nháy mắt nói, đôi mắt to vô tội chuyển đến bên chỗ ta bỗng hiện lên một tia mũi nhọn.

Đầu ta tê rần, không cam lòng chịu yếu thế hung hăng trừng lại.

Tiêu Tuần cười rồi mất đi, chỉ chỉ cửa: “Đội trưởng a, tiểu bằng hữu nhà người sắp chạy mất rồi kìa! Không đi dắt về sao?”

“A, quên mất! cảm ơn nhá.” Huống Hoàn An bị dọa cho nhảy dựng, mau chóng buông tay ta ra quay đầu đi tìm tiểu quỷ.

“Này! Huống....”

“Đừng la nữa! Tình cảm tốt đến mức ngay cả tách ra mấy phút cũng không nở sao?”

Ta thả tay xuống, quay đầu lại. “...Người nói thêm một câu nữa có tin ta đánh cho người ta nhìn không ra cái mặt yêu tinh của người nữa không?”

“Ồ, thật là hung dữ nha! Ta sợ quá, làm sao bây giờ.” Tiêu Tuần hai tay đút túi áo, cúi đầu nở nụ cười, ánh mắt hướng từ dưới lên liếc ta. Cái gì gọi là khiến người ta đi đến cực hạn? Tên yêu tinh này xưng thứ hai, ta chắc chắn không ai dám nói mình là thứ nhất nữa! Sĩ nhục!

“Triệu tình địch thật là lợi hại, không cẩn thận đã bị người thừa dịp sơ hở mà vào rồi, thật là cao chiêu, ta cũng không ngờ đấy.”

“?” Ta nhăn mày lại trừng hấn. Cái rắc gì a? Yêu tinh chết tiệt.

“Hôm nào ta cũng thử đi thông đồng với đội trưởng nhà người xem sao, cái này gọi là có qua có lại nha, bằng không Hiệp Giương chúng ta chẳng phải lỗ lớn sao?” Tiêu yêu tinh vẻ mặt phong phú nói, lắc đầu, buông tay cộng thêm than thở, “Stop đề....., đội trưởng chính là như vậy, lão ấy có thừa tính đồng cảm, bác ái, ven đường tùy tiện có một con chó hoang lang thang cụp đuôi lại với hấn, hấn sẽ nhặt về nuôi, không sợ bị cắn ngược lại một cái. Ai....lỗ lớn a, lỗ lớn nha!”

“Sặc.” Ta cuối cùng cũng nghe hiểu rồi, dùng sức túm cổ áo y. “Mẹ người chắc chắn sẽ vô cùng đau buồn, ta đã cảnh cáo vậy mà người vẫn tiếp tục nói!”

“Thế thì sao? Bị ta nói trúng tim đen, then quá hóa giận à?” Y lại cười hì hì, cũng vươn năm ngón tay ra, nắm chặt lấy bàn tay ta đang túm áo y. Lực đạo hoàn toàn không tương đồng với dáng vẻ bên ngoài, ta cảm thấy xương tay như muốn vỡ vụn ra.

“Đừng nóng giận nha, ta không nói con chó kia là người, sao phải vội vã nóng giận vậy a?”

“Rất tốt....Tốt vô cùng...” Ta nheo mắt lại, dùng sức bung mở tay y, siết chặt quả đấm.

“Triệu Vĩnh Dạ! Cậu muốn làm gì?” Tiểu quý chạy không xa, Huống Hoàn An rất nhanh đã tha được về. Thấy không ổn, hấn nhanh chóng xen vào giữa ta với Tiêu Tuần, bắt được quả đấm của ta. “Thật phục cậu đấy, tôi mới rời đi một chút mà cậu đã lập tức gây lộn với Tiêu Tuần à? Hàng ngày cậu ăn thuốc nổ hay sao mà nóng nảy như vậy hả!”

“Đúng rồi đúng rồi! Nói đúng quá đi mất!” Tiêu Tuần cướp lời nói tiếp: “Nguy hiểm thật đội trưởng, may mà người xuất hiện kịp thời, bằng không em mà bị hấn đấm một quả, người nhu nhược như em làm sao ngăn cản được, nói không chừng trận chung kết sắp tới lại bị thương...”

“Cho dù có bị đâm đến gãy xương thì đến lúc đó anh cũng phải mang cậu lên cầu trường.” Huống Hoàn An không khách khí cắt đứt, hất đầu một cái “A Tuần, có phải cậu vừa nói gì không? Không phải anh bảo cậu không được chọc cậu ta sao?”

Tiêu Tuần nhún vai le lưỡi, không hề kêu nửa tiếng, chỉ cười gian liếc xéo ta. Ta cũng lười nói thêm chữ nào nữa, dùng sức hất cái tay vẫn còn nắm lấy tay ta, đẩy hẳn ra đi tới cửa.

“A?! Cậu đi đâu thế?” Tiếng nói kinh ngạc của Huống Hoàn An vang lên sau lưng, “Đến đây ăn cái gì đã, nếu không chờ chút nữa sẽ lạnh hết...Triệu Vĩnh Dạ! Có nghe được không a? Uy!”

Mẹ kiếp, tự nhiên đến đây! Lại còn nói mấy câu ngu ngốc ấy.....Có phiền hay không? Rốt cuộc hẳn có thấy phiền không? Ta cũng không phải chó nhà hần nuôi! Đùa bốn người cũng có hạn độ thôi được không?

Lời Tiêu Tuần như con ruồi không ngừng ong ong bay loạn bên tai ta, đuổi cũng không đi, rất nhiều cảm xúc ngổn ngang xông lên đầu, lên hốc mắt, giống như....cảm giác ta bị phán thua trong trận đấu cả nước vậy....

Mẹ kiếp, không đi không được mà....

“Ai nha!” Do đi quá nhanh mà chợ đêm lại rất đông nên không cẩn thận đụng người, nghe tiếng kêu hình như là một phụ nữ, ta không muốn để ý, ngó mặt đi chỗ khác, lui về sau một bước để đi vòng qua nàng.

“Vĩnh Dạ?” Không nghĩ tới người phụ nữ kia vừa nói hai chữ ngăn ngắn mà lại làm đầu óc ta như bị dòng điện chạy qua, tê dại.

Đúng rồi, nhà nàng ở gần đây....

Ta cúi đầu nhìn lại, quả nhiên là người phụ nữ đó, không sai.

Trong nháy mắt ta thật muốn cười lớn, ha ha ha ha, hôm nay là cái ngày quái gì vậy? Tất cả những người không muốn gặp đều đụng phải.

Nàng nắm tay một cô bé đang không ngừng nhảy nhảy về phía trước, ông bác trung niên vừa hôm qua ta gây gỗ cũng đứng ở sau lưng nàng, trong tay cũng dắt một tiểu quỷ lớn hơn một chút.

“Vĩnh Dạ...” Nàng lại gọi một lần, giống như muốn gần hơn một chút, nhưng chân chừ hồi lâu, cuối cùng lại lúng túng đứng im tại chỗ.

Nhìn thấy nàng đang liếc trộm người đàn ông mặt không chút thay đổi bên cạnh, ta hừ hừ, hít sâu một hơi, cuối cùng nhịn xuống không để cho những lời kia lao ra khỏi miệng.

“Chào.” Ta khoát tay coi như chào hỏi. Đang định rời đi không nghĩ trước mắt hoa lên, có một tên bu lại.

Sỉ nhục! Không nên.....

Vừa nhìn thấy nụ cười Tiểu Bạch kia, trong lòng ta nổi lên một trận hỗn loạn, nhưng còn chưa kịp cản lại, hắn đã mở miệng la lên: “Triệu ba ba, Triệu ma ma khỏe!”

“ ... ”

Một lúc lâu, không ai mở miệng nói chuyện.

Một trận gió lạnh thổi.

Bắc Cực là như thế nào? Không còn là bí ẩn nữa, hiện tại ta đã biết rồi.

5. Chương 5

“Triệu Vĩnh Dạ....”

“ ... ”

“Triệu Vĩnh Dạ....Triệu Vĩnh Dạ....”

“....” Mẹ kiếp, gọi hồn a!

“Triệu Vĩnh Dạ à....cậu có dùng cả Tam tự kinh để mắng tôi, tôi cũng không ý kiến gì đâu!”

Làm sao cơ? Ý hần là nếu hần có “ý kiến” thì ông đây không thể mắng hần có phải không?

“Cũng là tại tôi quá mạo muội, không nhìn kĩ mà đã làm loạn a, lần sau tôi sẽ chú ý hơn mà....”

“Ồn ào chết được!”

Ta ngừng đầu lên, trừng mắt về phía cái bóng con rùa chết tiệt om sòm kia: “Đã bảo anh đi đi rồi mà, anh không hiểu quốc ngữ à!? Nếu còn không mau cút đi thì tôi sẽ đẹp anh đấy!”

“Thật xin lỗi mà.” Hấn đứng ở trước cái xích đu, ánh đèn trong công viên rất tối, không nhìn rõ mặt: “Tôi không có cố ý.....làm cho cậu lúng túng như vậy....”

“Anh là vẹt à? Anh muốn nói mấy lời giống nhau như vậy mấy chục lần nữa đây?”

“Thật xin lỗi.....Tôi không có cố ý....”

Chết đi cho rồi! Ta tiếp tục chôn đầu sâu vào trong cánh tay, không nói nửa chữ nào nữa.

...

Hấn là đã qua một lúc lâu rồi vì ngay cả ta thiếu chút nữa cũng ngủ gật. Tiếng của tên kia cuối cùng mới vang lên: “Triệu Vĩnh Dạ, muộn thế này mà cậu vẫn chưa về nhà, người nhà không lo lắng sao?”

A! Ta ở trong lòng cười lạnh một tiếng. Bây giờ cùng lắm thì cũng chỉ hơn một giờ mà đã kêu muộn rồi sao? Ta còn biết nhiều thiếu nữ ở trên giường nhà người khác ngủ tới sáng nữa, giờ này còn tính là “sớm” đó, bé ngoan!

“Cậu....Đừng nói cậu ở một mình chứ?”

“Sặc, đừng có đánh rắm nữa đi.” Hấn cho rằng ai cũng như nhau sao, ta đây ngay cả toàn bộ bài vị của bát đại tổ tông cũng ở chung một chỗ a!

“Thật à?” Ngữ khí của hấn có chút kinh ngạc: “Mẹ cậu đã tái hôn, có gia đình khác rồi, vậy thì cậu ở cùng với cha sao?”

“Hừ! Ở cùng trên danh nghĩa, nhưng ông ta làm ở trong xí nghiệp lớn Khóa Quốc nên rất bận rộn.”

Bao nhiêu phụ nữ ở công ty như thế, ai biết bây giờ ông ta đang ở trong cái đám ấy mà “bận rộn” đến mức nào?

“Ừ...” Hấn dài giọng đáp, cuối cùng cũng không nhiều lời nữa.

“Lòng hiếu kì đã thỏa mãn chưa? Cút đi.” Ta cũng nhắm mắt lại, thở dài một hơi. Náo loạn một đêm cũng sẽ khiến người ta mệt mỏi. Ý thức của ta cũng đã có chút mơ hồ, hấn đang ở bên kia chơi xích đu, ta bây giờ thực muốn nằm ra ngủ....

“Này!” Bỗng nhiên tiếng hấn vang lên trên đầu ta. Ta bị hù dọa liền kêu lên một tiếng, chưa kịp ngẩng đầu đã bị hấn túm lấy phía sau cổ áo nhấc lên.

“Anh làm cái gì vậy...” Ta cố gắng thoát khỏi tay hắn, phải thừa nhận khí lực hắn lớn hơn mình thực là một cảm giác khó chịu. “Buông tay ra, anh mau buông tay ra!! Huống Hoàn An!”

“Muộn rồi, nếu còn không về nhà thì mẹ tôi sẽ tức giận, rất đáng sợ đó.” Hắn nói.

“Thì sao?” Ta khó hiểu rống lên: “Nếu vậy thì anh mau trở về làm con ngoan đi a!”

“Cậu đi cùng tôi đi, tối nay ở lại nhà tôi, không nên ở đây một mình. Dù sao hiện tại cậu cũng không muốn về nhà, nửa đêm ở công viên vừa lạnh vừa không an toàn, chẳng lẽ cậu muốn ở đây đến sáng sao?”

“Ai nói tôi không về nhà? Đừng có nói tôi như tên không có nhà để về như thế!” Ta dùng sức vùng tay, cuối cùng cũng hất được tay hắn ra, nhưng lại bị cầm lại ngay lập tức, bàn tay mang nhiệt độ nóng ẩm dính chặt lấy mình như kẹo mạch nha. Tròng mắt ta nóng lên, nước mắt thiếu chút nữa không nghe lời mà rơi ra.

[Vĩnh Dạ thật là, là con trai thế này mà lại thích khóc quá!] Khi còn bé, người phụ nữ kia luôn dùng ngón tay nóng ấm ôm mặt ta, cười nói ta là quỷ khóc nhè. Từ đó tuyến lệ của ta như bị yếm bùa, chỉ cần tâm tình không không chế được liền như vậy, đến bây giờ vẫn thế.

“Tôi...cũng không phải ở một mình, nhà tôi còn có đầu bếp, có người giúp việc, ăn uống và tất cả mọi thứ đều có người chiều cố rất tốt, căn bản không cần anh bố thí, OK? Người làm như ta là chó, muốn nhặt về liền nhặt về a!”

Xong rồi, mấy lời đáng ghét của tên yêu tinh kia cũng không cần thận mà tuôn ra luôn rồi. Huống Hoàn An ngẩn người, dường như cũng cảm thấy kì quái, ta vội vàng im miệng, hận không thể cắn đứt lưỡi mình.

“Người không phải chó? Tính tình của chó không có như người đâu.” Hắn cười cười, lấy một tờ giấy lau đưa cho ta, sau đó xoay người, rất tự nhiên mà kéo ta ra khỏi công viên.

“Nhà tôi cũng không tồi a, mẹ tôi thích nấu ăn, tuy hay nấu ngọt nhưng tay nghề rất tốt, không thua đầu bếp nhà cậu đâu đấy. Em gái tôi ưa sạch sẽ, thích quét dọn, khắp nơi trong nhà đều dọn rất sạch, phòng khách cũng không ngoại lệ, ở nhà tôi nhất định sẽ thoải mái. Nếu nói đến khuyết điểm thì....đại khái là có chút ẩm ỉ thôi.”

“...Anh nói chỉ là “có chút” thôi á?” Ta vò miếng giấy lau thành một cục rồi nhét vào túi, hắng giọng nói.

“Yên tâm, tường nhà tôi có cách âm, hơn nữa mấy đứa nhỏ bình thường ngủ rất sớm.”

“...”

Không nghĩ tới hắn lại chân thành trả lời như vậy, hại ta nhất thời không biết nên nói gì.

Hai người yên lặng đi, nháy mắt cánh cổng công viên đã khuất dạng. Cảnh tượng này có chút quen thuộc, thật giống như ngày hôm qua, ta cũng bị nắm tay như vậy mà kéo ra khỏi công viên. Nghiêm túc mà nói, khi đó ta và người phía trước đây căn bản chỉ coi như quen biết một ngày.

Ta nhìn chăm chăm vào bóng lưng rộng của hắn, không nhận được thốt ra: “Huống Hoàn An, anh đúng là quái nhân.”

“Vậy sao? Đồng đội của tôi cũng thường nói vậy, nhưng tôi cũng nói lại một câu “Mấy người không có tư cách nói tôi”.”

Nhớ tới quân đoàn quái thai không dựa vào kỹ thuật bóng mà vẫn “trên nổi tiếng, dưới nổi danh” bọn hắn, ta không nói gì thêm nữa.

“Hừ, trước kia lão tử cảm thấy rất kì quái, loại Tiểu Bạch đức hạnh như anh làm sao quản lý được tên yêu tinh Tiêu Tuần kia....Nhưng hiện tại thì tôi cũng đã hiểu được rồi.”

“Tôi lại cảm thấy Du Trà làm đội phó của cậu mà vẫn có thể bình an vô sự đến bây giờ thì là một kì tích đấy.”

Du Trà? Ta ngẩn người, chậm nửa nhịp mới nghĩ ra Huống Hoàn An cùng tên số khổ được xưng là “Cầu thủ ôn hòa đệ nhất Phong Hoài” kia có giao tình không tệ, khó trách họ thân thiết như vậy....

“Hừ, tên Tiêu yêu tinh sao lúc đầu không nói Kỷ Du Trà “tư thông với địch”, có âm mưu khác sao? Sặc chết tôi mất!”

“A....Nói cho cậu biết một bí mật nhé.” Hắn bỗng nhiên quay đầu nháy mắt với ta một cái. “Du Trà là điểm yếu của A Tuần, lần sau cậu ta mà còn lớn miệng khi dễ cậu, cậu chỉ cần hô tên Du Trà, bảo đảm cậu ta lập tức câm mồm.”

“Thật sao?” Thiệt hay giả đây? Cái này thật kì quái, khó trách khi Phong Hoài và Hiệp Giương đụng đầu tranh tài, chỉ cần Kỷ Du Trà ra sân là liền không nhìn thấy Tiêu yêu tinh.

“Tại sao?”

“Bí mật.”

“Hừ! Không nói thì thôi, tôi thèm.”

“Dù sao nếu có cơ hội thì cậu cũng có thể thử một chút.”

“Tôi không phải là không có cách đối phó mà phải dựa vào người khác nhá.” Ta khinh thường khịt khịt mũi.

Hắn không nói gì, chỉ cúi đầu cười mấy tiếng.

....

“Thật ra thì cũng không có gì quan trọng.” Trầm mặc một lúc, ta bỗng nhiên nói.

“Sao?”

“Lúc trước xem một thống kê trên báo, trong mười cặp đôi vợ chồng mới cưới ở Đài Loan sẽ có một cặp kết hôn không tới một năm liền li hôn. Nói tóm lại, từ đầu năm nay việc li hôn đã là rất bình thường, không li hôn mới là kì quái!”

“Ừ...Hắn là cậu cũng rất quen rồi.”

“Anh cười cái gì? Có cái gì đáng cười?”

“Không có, không có.”

*

*

Giật mình tỉnh dậy, mở mắt ra liền thấy bản mặt tên yêu tinh lớn gấp mười lần bình thường....Tin ta đi, trên thế giới này không có chuyện nào kinh khủng hơn chuyện này.

“OA! Tiêu...Tiêu Tuấn!?” Ta bị làm cho sợ đến tỉnh cả người, giơ tay định vung lên thì tay phải cảm thấy có chút là lạ, giống như bị kẹt bởi cái gì đó, không thể động đậy. Còng tay? Từ lúc nào mà nó ở trên tay ta....

Ta ngây ngốc nhìn cái còng tay đang còng tay mình vào giường, đầu óc còn đang mơ mơ hồ hồ đã bị dùng sức gõ một cái, “Gọi tôi là Niên trưởng!”

“Fuck con mẹ mày!!” Ta nổi điên đá một cái, y mau chóng né được, ta giận đến mức ngã xuống giường thở hồng hộc. “Tên yêu tinh chết tiệt, sao ngươi lại ở đây? Còng tay này là do ngươi làm sao? Còn không mau tháo ra!!!”

“Hừ, “Tại sao lại ở đây?” là tôi hỏi cậu mới đúng. Cậu chiếm tiện nghi ở đây làm tôi đến đây mà không có chỗ ngủ, tôi trừng phạt cậu một chút có gì là không đúng?!”

“Tôi chiếm...chiếm cái gì a?” Câu thành ngữ này thật có chút quen tai, nhưng ta nhất tít không nhớ ra, không thể làm gì hơn là bỏ qua. “Cậu không có chỗ ngủ thì liên quan gì đến tôi! Nơi này là nhà Huống Hoàn An, là đội trưởng đại nhân của cậu cưỡng chế kéo tôi đến đây ngủ, tôi không có nguyện ý nhá!”

“Tôi không quan tâm, dù sao cũng là khó chịu.” Tiêu Tuần lé mắt liếc ta nói, có ngu cũng nhìn ra y hiện tại đang muốn ức hiếp mình.

“Dập đầu nói một trăm lần câu “Niên trưởng, lần sau tôi không dám nữa” thì tôi mới suy nghĩ xem có nên thả cậu ra không.”

“Sặc, đừng có khinh người quá đáng!” Ta kêu to: “Người ăn nhầm phải shit à! Lại còn muốn làm Niên trưởng cái gì chứ!”

“Ha hã, không thì gọi ta là tỷ tỷ cũng được a! Ta liền coi ngươi là bạn, chúng ta cũng nhau làm hảo tỷ muội có được không.” Tiêu Tuần cười hì hì cầm lấy một con dao nhỏ trên bàn, đi tới kéo chân của ta ra, còn đưa tay kéo quần ta nữa.

“Này!! Ê ê...không thể nào....Tiêu Tuần dừng tay aaaaaa!” Cứu mạng a! Y làm thật kìa!

Nhanh chóng cắt cái quần ngủ ta mượn của Huống Hoàn An, Tiêu Tuần ngồi lên hai chân ta, miệng ngậm dao, một tay đè chặt đầu ta xuống, một tay cầm quần lót của ta kéo mạnh xuống.

“Oa! Là ta sai rồi, là ta sai rồi!” “học tỷ” sẽ không dùng vũ lực như vậy a!

[Lão hổ, lão thử, ngây ngốc không rõ ràng, khuôn mặt, bùn đất, thua trận bị bắt làm tù binh, đánh cược lớn, đánh cược nhỏ, muốn yêu cũng đừng sợ khổ, nếu không, chắc chắn, sớm muộn cũng tan xương nát thịt...] Đang trong thời điểm trọng yếu thì có tiếng nhạc vang lên, cả Tiêu Tuần và ta đều ngẩn người.

A! Ngủ ra nửa nhịp mới nhớ đó là nhạc chuông điện thoại ta mới thay, Jolin “trò chơi dã man”.

“...Coi như cậu may mắn.” Không biết là vì tiếng nhạc làm thanh tỉnh hay thế nào, Tiêu Tuần hừ hừ hai tiếng, cuối cùng buông tha ta, ném dao sang bên cạnh, đứng dậy tránh ra.

A! Jolin! Ngươi đã cứu tự tôn của ta! Ta thở ra, lấy điện thoại từ trong túi quần bị ném sang một bên nhận điện thoại.

“Ừm....Ồ.....Là Triệu Vĩnh Dạ phải không?”

“Kỷ Du Trà?” Ta lập tức nhận ra tiếng nói của “Ông ba phải” đội phó.

Lý Du Trà hoàn toàn khác với người khác, nghe ta gọi như vậy y cũng sẽ không để ý, chỉ “Ừ” một tiếng nói: “Niên đệ, huấn luyện viên nói ngày mai cậu có thể tới tập bóng rổ rồi, sáu giờ rưỡi sáng bắt đầu, đừng tới trễ đó.”

“Hừ! Lão nhân kia hết giận chưa? Hay là muốn tìm tôi chinh một bữa nữa?” Ta một bên hừ hừ, một bên len lén quan sát động tĩnh của Tiêu Tuần, ngược lại lại bị y cho một phen sợ hết hồn. Sắc mặt y đột nhiên trở nên vô cùng kì quái, đôi mắt to như con gái nhìn chăm chăm vào điện thoại di động của ta, cứ như ở trong đó có quái thú ấy.

Ta ngẩn người, nhưng ngay sau đó nhớ ra Huống Hoàn An đã nói “Kỷ Du Trà là điểm yếu của Tiêu Tuần”... Thật sao? Hắc hắc hắc.....Từ giờ mà còn để cho y chiếm tiện nghi nữa thì ta là con y! Tiêu yêu tinh!

“Này! Kỷ Du Trà, tôi hỏi chút, anh biết Tiêu Tuần của Hiệp Giương đúng không?” Không đợi y trả lời, ta lập tức nói tiếp: “Tình cảm các anh rất tốt phải không? Có muốn nói chuyện với y không? Y đang ở chỗ ta này!”

“Triệu Vĩnh Dạ!” Tiêu Tuần hung hăng trừng ta, làm ra vẻ mặt muốn đem ta nuốt sống. Hết lần này đến lần khác ta dí dí điện thoại đến gần y, y liền lui về sau một bước, làm ta không có cách nào khác....

Ha ha! Quá thú vị! Ta đắc ý cười to, đang muốn sặc ra mấy câu cho yêu tinh thì bỗng chú ý tới đầu dây bên kia dường như đã im lặng thật lâu.

“Này! Sao không lên tiếng rồi, anh còn đó không?” Ta dùng ngón tay gõ gõ điện thoại di động.

“Đây, đây...” Kỷ Du Trà đáp lại rất nhanh, quanh co một hồi lâu mới nhỏ giọng nói: “Niên đệ....cậu ở cùng Tiêu tuần à? Hai người lén lút gặp nhau sao?”

“Làm gì có chuyện tôi thêm gặp tên đó! Chỉ là tôi không may thôi....Dù sao cũng rất dài dòng, tôi lười nói!”

Kỷ Du Trà cười cười. Không biết ta có nhầm không, tiếng cười của y nghe có chút miễn cưỡng.

“Nghe nói cậu ta bị thương, đang nghỉ ngơi....Cậu ta đã khỏe chưa?”

“Khỏe, khỏe vô cùng!” Ta khinh thường hừ lạnh, “Bị thương á? Bị thương cái rắm ấy! Trên người không bị làm sao, còn có thể chạy nhảy như điên luôn! Anh cũng không biết y có thể thay đổi thái độ như thế nào đâu, mới vừa rồi còn cổ cối quần tôi, tiểu đệ đệ của tôi thiếu chút nữa bị hủy trong tay y...”

[róc rách] Một dòng nước dội lên mặt ta, chảy tong tong từ trên đầu xuống.

.....Gì thế này?

Ta khờ lòn tại chỗ, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì lại bị một chai nước suối bay vào đầu, bắn ngược lại, lún lòn lóc trên mặt đất.

“Sao rồi? Nói tiếp đi a.”

Tiêu Tuần từ từ thu tay phải lại, bất chợt dùng một quyền đâm vào bên cạnh, hộc tử sắt của Huống Hoàn An lòn xuống một cái hố.

“Có giỏi thì người nói tiếp đi!” Mắt y hằn lên gân máu, thoát nhìn chình là phát điên toàn diện.

“.....Sỉ nhục...” Bên tai truyền đến những âm thanh kì quái, xem ra bị nước xối như vậy, cái điện thoại cũng không ổn rồi.

Mẹ kiếp, cái loại ác độc! Ta lau nước trên mặt, không thể tin được nhìn Tiêu Tuần, y cũng dùng mặt lạnh trừng ta.

“Sặc X! Tên yêu tinh chết tiệt, ta phải bóp nát người!” Ta hét lớn một tiếng, lao tới, áp lấy Tiêu Tuần, ghì chặt cổ y không buông.

“Triệu Vĩnh Dạ.....Người muốn chết phải không.....Còn không mau buông ra!!” Y bắt được tay ta, dùng sức đánh cũng không ra, còn muốn đá vào lưng ta, nhưng hai chân y đã bị ta chặn lại, không thể giơ lên.

“Ai mới là người muốn chết đây? Đừng có quá đáng, người động thủ trước chính là người!” Ta rống trở về, vừa tăng thêm lực ở tay, xiết chặt lại khiến khuôn mặt trắng nhò kia hoàn toàn biến thành màu hồng.

Đừng xem thường cánh tay của Tiêu Tuần, vừa dùng lực đã là một khối da thịt đồng, cứng rắn như sắt, lực tay tuyệt đối không nhò hơn ta, hoàn toàn không thể khinh thường.

Ta nhìn cái đau nơi cổ tay bị y cầm chặt, đang định cùng y đánh lâu dài thì bỗng cổ áo căng lên, có người từ phía sau xách ta lên như xách một con gà, cả gan ngăn ta lại.

“A....” Ta giật mình, không kịp giẫy dụa đã bị người ấy nhấc lên vút sang một bên, ngã gục trên mặt đất.

Đau đau đau...Đau quá! Khốn kiếp! Dám ném ta như vậy! Mẹ kiếp! Huống Hoàn....

“Người là ai?” Thanh âm trầm thấp lạnh lùng vang lên.

Ách? Ta ngẩn ra, mấy lời thô tục đầy trong bụng lập tức rớt về hết. Không phải tên Tiểu Bạch không có thần kinh kia.... Người trước mặt mặc dù cũng mặc đồng phục Hiệp Giương, thân cũng cao hơn 1m9, cũng khiến người khác nhìn vào sẽ thoải mái.... “Nguyễn Uyên Đặc, người có ý gì? Coi ta như cái túi rác để vứt

à!” Ta cảm hận bò dậy. Ghê tởm, Hiệp Giương chuyên đào tạo ra mấy tên con trai quái lực! “Tên họ Tiêu này chính là thiếu người dạy dỗ, văn bối đang “dạy dỗ” hần, sao ngươi lại xem tay vào?!”

“....Hậu vệ Phong Hoài? Sao lại ở đây?” Nguyễn Uyển Đặc không thèm để ý ta, nhăn đôi mày rậm, quay đầu hỏi Tiêu Tuần đang ngồi dưới đất.

“...” Tiêu Tuần không thay đổi sắc mặt, nghiêng đầu nhìn hần một cái, cũng không nắm lấy bàn tay hần đang đưa ra, phũ phũ quần áo, đứng lên.

“Muốn lần tôi phát hỏa sao?” Nguyễn Uyển Đặc không trách cứ phản ứng của y, duỗi ngón tay sờ vết hằn màu đỏ trên cổ Tiêu Tuần lại bị hất ra ngay lập tức.

Ai, không khí hai người này sao lại kì lạ vậy? Lòng hiếu kì bị dừng dậy, sự tức giận lập tức tiêu tan, mở to hai mắt vòng tới vòng lui trên thân hai người, muốn tìm chút manh mối.

“Triệu Vĩnh Dạ,” Tiêu Tuần bỗng nhiên chuyển hướng ta nói: “Ta hôm nay muốn ngủ ở phòng này, hạn cho người trước tôi nay rút ra ngoài cho ta.”

“Hmm!” Ta nhướn một bên lông mày, ngửa mặt lên trời cười một tiếng. “Vị yêu tinh này, xin hỏi người đang nói tiếng hành tinh nào, tại sao ta nghe không hiểu? “Hồi đầu người chưa mọc tóc” cô giáo chưa có dạy qua tiếng hành tinh này à?” Y cho là Trái Đất xoay quanh một mình y sao! Vốn ta cũng không muốn tranh cãi với tình địch, nhưng bị y nói như vậy thì....Rất tốt! Lão tử hôm nay quyết định ở lại đây!

“Vừa cùng chồng gây lộn xong liền bỏ chạy tới đây không thèm về,” Nguyễn Uyển Đặc không thèm đếm xỉa đến ta, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Tiêu Tuần nói: “Cậu đem gia sản Hoàn An thành nhà mình sao?”

Gì? Hần nói cái gì.....

Ta trợn lồi mắt ra, quay đầu nhìn hần, quả thực không thể tin vào tai mình.

“Ai là chồng a? Đừng có nói linh tinh, dọa tiểu bằng hữu thuần khiết bên cạnh.” Tiêu Tuần tiếp lời, bỗng nhiên cười một tiếng. “Không sai, không ở đây cũng không sao a, chỉ cần có tiền, nơi nào cũng có thể ở được. Tối hôm qua tôi chỉ kẹp có cái kẹp tóc trên đầu mà ở chợ đêm đã câu được mười mấy kẻ ngốc, mọi người so với tên mặt đá nào đó còn dịu dàng hơn. Chờ lát nữa xem có đại thúc hảo tâm nào đồng ý chứa chấp ta không đây.” Y vừa nói xong liền đi ra ngoài.

Cái này, đây rốt cuộc là nói chuyện gìTa còn đang há hốc mồm, một giây sau, tròng mắt của ta liên rưng ra ngoài.

Nguyễn Uyển ĐặcNguyễn Uyển Đặc.....hần kéo cánh tay Tiểu Tuần lại, áp y lên tường, cúi đầu hôn lên môi y!!!! (=]] *đeo kính 3D vào coi kịch hay*)

Người tên Nguyễn Uyển Đặc này thoát nhìn rất bình tĩnh, nhưng cách thức sử dụng lại rất dã man, một tay hắn nắm tóc sau gáy Tiêu Tuần kéo xuống, buộc y ngửa mặt lên hôn tiếp, một tay kia tóm được hai cổ tay đang giãy dụa của Tiêu Tuần buộc lại sau lưng, đầu gối đưa lên trên đũng quần y không ngừng đè ép. Tiêu Tuần căn bản chỉ phản kháng vài giây, sau đó từ từ bình tĩnh lại, cả người đổ lên ngực Nguyễn Uyển Đặc cao hơn y cả một cái đầu, để mặc hắn tự ý xâm lược.

Nguyễn Uyển Đặc không buông lỏng mà tiếp tục áp lấy y, tay vươn vào trong áo phông Tiêu Tuần, không biết làm gì, chỉ thấy Tiêu Tuần kêu một tiếng buồn bực, toàn thân cũng run rẩy lên.

Sau đó thật lâu....

Hai tấm thân cuối cùng cũng tách ra, ta cứ đứng luôn tại chỗ, nhìn Nguyễn Uyển Đặc liếm đi chỉ bạc kéo dài ở giữa, ôm lấy Tiêu Tuần hai mắt nhắm nghiền không ngừng thở dốc vào lòng, xoay người lại, đôi mắt đen sâu không thấy đáy trực tiếp nhìn thẳng vào ta.

“Tránh ra.” Hắn ngắn gọn nói.

Chắc là ta bị dọa sợ đến choáng váng nên cũng biết điều nhường lối, trở mắt nhìn hắn ôm Tiêu Tuần đi ra ngoài.

Sỉ nhục.....Chuyện vừa rồi rốt cuộc là cái gì?

Chẳng lẽ là một giấc mơ? Nhưng nội dung giấc mơ này cũng dọa người quá đi.

6. Chương 6

“....Uy? Triệu Vinh Dạ! Triệu Vinh Dạ!” Từ phương trời xa xôi nào đó bỗng truyền đến tiếng gọi tên ta.

Chậm rãi hoàn hồn, thế giới trống rỗng trước mắt từ từ ngưng tụ lại thành một khuôn mặt quen thuộc, đôi lông mày rậm trên khuôn mặt đó đang nhíu lại lo lắng.

“Cậu làm sao vậy? Đừng có dọa tôi, sao tự nhiên lại đứng im không nhúc nhích thế? Miệng còn mở lớn như vậy.”

“Tôi....” Ta muốn nói thì miệng bị nhét vào thứ gì đó, mùi vị ngọt ngào dần lan tỏa.

“Tôi vừa cùng mẹ đi ra chợ mua thức ăn, tiện thể mua một ít bánh cua.” Huống Hoàn An giờ giờ túi giấy trên tay cười nói: “Thế nào? Ăn có ngon không?”

“Không nên tùy tiện nhét đồ vào miệng người khác nữa!” Ta mơ hồ kháng nghị, trừng hắt một cái, nuốt bánh cua xuống, cho dù ăn rất ngon cũng sẽ không thừa nhận.

“Đúng rồi, A Tuần đâu?” Mắt hắt đảo một vòng quanh phòng: “Lúc tôi ra khỏi nhà cậu ta vẫn ở đây mà, cậu có thấy cậu ta không?”

“Đâu chỉ là thấy, mà quả thực là còn bị hoảng nữa....” Ta lầm bầm nói, tiếp tục nhai bánh cua hắt vừa nhét vào miệng.

“Cái gì? Ngô....” Cũng vì nhìn thấy ta chú tâm ăn, Huống Hoàn An cũng tò mò ném thử một miếng, nhưng ngay sau đó mặt nhẵn lại thành một đồng.

““Chồng” hắt tới đón hắt đi rồi....” Ta nuốt bánh cua vào, nói chuyện rõ ràng một chút nhưng lại bị cản phải cái bánh thứ ba vừa được đưa tới bên miệng.

Mẹ kiếp, nuôi heo à? Ta há mồm cảm hận cắn xuống.

“Uỷển Đặc cũng tới nhà tôi sao? Khó lắm cậu ta mới đến nhà tôi, sao không lưu lại thêm một chút để cho mẹ tôi hảo hảo chiêu đãi một phen. Tên đó cũng thích ăn ngọt đấy.” Nhìn vẻ mặt tự nhiên nói chuyện của hắt, ta càng nghe càng thấy kì lạ....Tên họ Nguyễn kia thích ăn gì thì liên quan cái rắm gì đến ta, trọng điểm căn bản không phải là cái này!

“Kì quái, sao anh có thể “bình tĩnh” như vậy? Tôi nhắc đến “chồng của Tiêu Tuần” thì anh cũng biết đó là Nguyễn Uỷển Đặc, chẳng lẽ bọn họ đã công khai bí mật ở Hiệp Giương?” Đây là đội bóng quái gì gì a!

“Tình cảm của bọn họ đặc biệt tốt, cứ nhìn sẽ biết, làm gì có cái gì mà bí mật với chả không bí mật?” Huống Hoàn An cười nói: “Khi tôi mới vào Hiệp Giương thì bọn họ đã vậy rồi, mỗi ngày đều là đầu giường ằm ỉ cuối giường cùng, ba năm qua cũng đã sớm quen rồi.

(Đầu giường ằm ỉ cuối giường cùng: đại khái là hiểu như nghĩa đen luôn, nhìn là biết a, hai vợ chồng giận nhau, em thụ bỏ đi chơi chán rồi anh công túm về, làm hòa)

Bơ trong miệng ta thiếu chút nữa phun ra ngoài. Xin người đấy, vị lão huynh này.... Những lời “Đầu giường ằm ỉ cuối giường cùng” dùng như vậy là sao? Có thể thoải mái nói ra như thế, đầu tên này không phải là bị thiếu dây thần kinh đó chứ?

Phát hiện ta với Huống Hoàn An từ đầu đến giờ là ông nói gà bà nói vịt, ta hít một hơi, đang muốn nhắc nhở hắt rằng hai người đồng đội kia đều là con trai thì hắt duỗi tay ra, nhét đến một cái bánh cua.

“Không ăn nữa!” Ta vuốt vuốt tóc.

“Được rồi, cái cuối cùng đây!” Hân vẩy vẩy cái túi giấy trống không. “Không phải từ nhỏ cậu đã thích ăn bánh cua đó sao?”

Ta cả kinh, giương mắt trừng hân: “Anh.....Làm sao anh biết được?”

Huống Hoàn An mỉm cười không đáp, cầm bánh cua trong tay dí đến bên miệng ta. “Này.”

Ta rất không thoải mái cắn lấy rồi ngậm chặt miệng lại, thật sự muốn cắn luôn cả ngón tay hân.

“Dưới phòng khách có khách quý đó, cậu đoán xem mới vừa rồi dưới phố tôi đã gặp được ai nào?” Hân làm bộ thần thần bí bí kéo ta xuống lầu, ta trợn mắt một cái nhưng cũng không chống cự, cho rằng chắc cũng chỉ là đồng đội của hân thôi, nhưng người nhìn thấy hoàn toàn nằm ngoài dự tính.

Khó trách tại sao hân biết mua bánh cua cho ta. Mặt ta lập tức trầm xuống, dùng sức hất Huống Hoàn An ra, xoay người đi lên lầu.

“A! Khoan khoan, Triệu Vĩnh Dạ, cậu muốn đi đâu...”

“Lấy ba lô. Tôi phải về rồi.” Ta lạnh lùng nói.

“Đừng như vậy nữa, ít nhất cũng đến trò chuyện nha, mẹ cậu vốn cũng lo lắng cậu sẽ giận, tôi phải khuyên thật lâu cô ấy mới có dũng khí theo về đây, cậu đừng làm cô thương tâm nữa...” Hân hạ giọng nhắc đi nhắc lại, đưa tay nín ă tay ta, ta mới bỏ được một bậc cầu thang đã bị kéo lại, không nhúc nhích được.

Ta quay đầu ác độc trừng hân, nếu bà má hân không ở đây ta đã sớm một cước dẫm lên mặt hân rồi. “Ai cần anh quan tâm? Anh cố ý chơi tôi phải không?” Ta nắm chặt quả đấm, nghiến răng nói.

“A?” Hân ngẩn người, nhăn mặt nhăn mũi tỏ vẻ oan uổng. “Tôi nào có...”

Hứ, đừng làm cái vẻ mặt cún con vô tội giả tạo ấy! Chỉ làm ta muốn xông vào đánh ngươi thôi!

Hai người phụ nữ trong phòng đang nói chuyện phiếm, vừa nhìn thấy chúng ta xuống tới, mẹ Huống lập tức nộ ra nộ cười như hoa hướng dương, vẩy vẩy tay với ta. “Tiểu Dạ, cháu cuối cùng cũng rời giường rồi! Mau đến đây nhìn xem ai tới này!”

Ta bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là bị động để Huống Hoàn An tha qua ghế salon bên kia. Mới ngồi xuống, giương mắt lên, không cẩn thận đã nhìn thẳng vào đôi mắt của người phụ nữ đó.

“Vĩnh Dạ, mẹ đi tới đây, muốn gặp con một chút...” Bà cười có chút cứng ngắc, hai tay nắm chặt lấy nhau để trên đùi.

Ta “ừ” một tiếng rồi nhanh chóng nhìn ra chỗ khác, đúng lúc nhìn thấy bàn chân to lớn của Huống Hoàn An ở bên cạnh liền âm thầm giơ chân, dùng sức đạp xuống.

Hắn xoa chân, cau mày trừng ta nhưng không lên tiếng.

“Ai da, hai mẹ con người mặt mũi thật giống nhau, thì ra Tiểu Dạ thanh tú như vậy cũng là nhờ di truyền của người mẹ xinh đẹp a.”

“Đúng vậy, căn bản là phiên bản của nhau nên vừa rồi trên đường con nhìn một cái đã nhận ra ngay, mặc dù chỉ mới gặp mặt một lần....”

Ta vừa giẫm chân một phát nữa xuống, Huống Hoàn An kêu lên một tiếng, vẻ mặt khó hiểu nhìn ta, hiển nhiên không phát hiện được hắn vừa mới chõ mồm vào chuyện của ta.

Hừ! Không thể làm dc gì mẹ hắn thì ta sẽ hành hạ hắn cho hả giận.

Mẹ Huống nói rất nhiều, lời kéo theo cả người phụ nữ rất yên lặng kia vào hàn huyên đông tây, từ chuyện chồng con đến mỹ phẩm, phim truyền hình đều không bỏ sót.

Bà ấy luôn luôn không giỏi nói chuyện, ta nghĩ chỉ ứng đối với mẹ Huống cũng đã làm nàng mất phân nửa lực chú ý, tạm thời sẽ không chú ý ta bên này. Lúc này không đi thì còn đợi đến khi nào?

“...Sắp đến sinh nhật con rồi, bố con chắc đang bận ở Đại Lục, mẹ muốn làm bánh ngọt sinh nhật con, có được không?”

Hử? Ngủ ra vài giây ta mới ý thực được “bà” đang nói chuyện với ta, cái chân mới vừa vươn ra lại do dự hạ xuống, hoặc có thể nói là rụt trở về:

“Không cần.” Ta từ chối thẳng, sắc mặt bà cứng đờ ra, “Ừ” một tiếng rồi cúi đầu xuống. Ta nhìn thấy vành tai bà đỏ ửng lên, “hừ” một tiếng: “Muốn tổ chức sinh nhật thì cũng phải có chỗ để tổ chức chứ, bà mau nói địa điểm a.”

“Ừ...” Bà nhanh chóng nâng lên khuôn mặt sáng người, mỉm cười nói: “Mẹ và Diêu thúc thúc đã bàn rồi, ông ấy nói có thể ra đình viện (Giống như vọng lâu nhưng là ở ngoài vườn) làm, mời bạn bè con cùng tới chơi....”

“Tôi muốn đẹp luôn cho rồi, chồng bà chỉ nói qua quýt một chút để ứng phó với bà mà bà cũng tin sao? Đối với ông ấy tôi chỉ là người ngoài, bạn bè của tôi trong mắt ông ta tám phần đều là lưu manh giang hồ, ông ta không cấm chối quét đi cũng là không tệ rồi, làm sao có thể cho tôi đưa bạn đến chỗ ông ta chơi được?” Ta càng nói càng bực mình, thật không chịu nổi người đàn bà này, cũng gần bốn mươi tuổi đầu rồi mà vẫn còn thật thà như vậy.

“Cũng phải....Thật vậy sao.....Thật xin lỗi....” Vai bà rụt lại, đầu cúi thấp hơn nữa.

“Triệu....” Huống Hoàn An bắt bình tròng ta, nhưng vừa mới nói một từ đã bị ta đưa tay lên ngăn lại.

“Không phải chuyện của anh, anh đừng có chen vào, món nợ này tôi còn chưa tính sổ anh đâu.” Ta hạ giọng gần từng chữ.

Hắn đứng hình, miệng há rộng, thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Ta quay mặt sang một bên, đang định đứng dậy rời đi, Nhưng hiện trường không chỉ có thằng nhóc không có thần kinh kia mà vẫn còn một nhân vật có công lực cao cường hơn nữa.

“Tại sao? Mẹ Tiểu Dạ đang phiền não để tìm chỗ tổ chức sinh nhật cho Tiểu Dạ đó, phòng khách nhà bác có thể tổ chức được, ngay cả phòng bếp cũng cho sử dụng miễn phí luôn, không cần khách khí!”

“What??..”

Mẹ Huống vỗ vai người phụ nữ bên cạnh, cười dài nói: “Con mình lớn thêm một tuổi là chuyện đại sự, dĩ nhiên phải hảo hảo ăn mừng, nhà tôi sinh nhật hằng năm của mỗi bảo bối cho đến giờ vẫn chưa từng qua loa đại khái, không tin cô cứ hỏi Tiểu An An nhà tôi mà xem.”

“Đúng a.....Hàng năm đều có thật nhiều bánh ngọt ăn không hết luôn....” Bị kéo theo, Huống Hoàn An thấp giọng phụ họa.

“Ha hã, tôi nói không sai phải không?” Mẹ Huống cười vui vẻ, bàn tay cầm lấy tay của nữ nhân toát ra sự thân mật lúc ẩn lúc hiện, giống như là bạn bè thân thiết nhiều năm. Thì ra cái bản lĩnh giả bộ quen thân người khác kia cũng là do di truyền!

“Này....”

“Mẹ Tiểu Dạ muốn làm bánh ngọt hình thức như thế nào? Tôi có thể tham gia không? Tôi gần đây mới nghiên cứu được một loại tỉ lệ chuẩn, vị rất ngon mà lại không ngán, nhưng chưa có cơ hội dùng lên bánh ngọt cỡ lớn. Ừ, cứ như vậy đi, sinh nhật Tiểu Dạ là ngày nào? Tôi phải chuẩn bị nguyên liệu thật tốt.”

“A? Mừng mười tháng sau....”

“Này....”

“Còn một tháng cơ, bây giờ hãy còn sớm! Đúng rồi, đầu tháng sau là đúng mùa ô mai, tôi đã xin bạn tôi một hòm lớn mang về, hay là chúng ta cứ từ từ thử nghiệm? Ai, làm bánh ngọt cũng là một loại tư liệu

sống, tháng trước là sinh nhật em gái tôi, tôi nếm thử bánh ngọt lần đầu tiên thành hình, bề ngoài đẹp thật là đẹp, nhưng mùi vị vẫn chưa tốt...”

“Này, từ từ, cháu còn chưa nói là cháu muốn...” Ta há hốc mồm. Đây là loại tình huống gì a? Mẹ Huống thối! Nói đông nói tây, hoàn toàn không để ý sự tồn tại của ta, ta còn chưa chết nhá!

“Vô dụng thôi.” Huống Hoàn An lắc đầu âm thầm nhắc nhở ta, đưa tay ra sau lưng.

“Cũng tại anh gà mẹ trước, còn dám nói!” Ta cắn răng phun một câu.

Hai người phụ nữ tiếp tục ngược một lời ta mười câu trò chuyện về bánh ngọt, ta thất bại im lặng, khí trong lồng ngực đầy ứ không có chỗ phát tiết, liền nhắc chân cho tên kia một phát nữa, cộng thêm một cùi chỏ.

Tối hôm đó, ta còn ở lại qua đêm nhà họ Huống, thuận tiện cướp vài băng ghi hình Hiệp Giương luyện tập xem. Huống Hoàn An để im cho ta chơi, còn cười hỏi ta có suy nghĩ muốn chuyển qua Hiệp Giương không, bọn họ đang cần hậu vệ năm hai. Câu trả lời nhận được dĩ nhiên lại là mấy cái cùi chỏ nữa.

*

*

Tóm lại là đi ngủ thật sớm, hôm sau đồng hồ báo thức vừa reo chuông đúng 5h30, ta lập tức thức dậy, không cố gắng nướng thêm nửa giờ như mọi hôm.

Sáng sớm mùa đông đặc biệt lạnh, ta run lấy bảy mặc đồng phục bóng rổ Phong Hoài, tùy tiện dùng nước lạnh rửa mặt, lần mò ra phòng khách.

“Sớm an, tiểu Dạ, sớm như vậy đã phải đến trường rồi sao?”

Vốn cho là người nhà Huống gia vẫn còn đang ngủ, không nghĩ đến phòng bếp lại sáng đèn, mẹ Huống ở trong đang chuẩn bị bữa sáng. Nàng xoay qua cười một cái, ta liền biết điều ngồi vào trước bàn ăn, gặm hết một bát cháo lớn cùng một chút thức ăn bà mang ra.

“Tiểu Dạ, sinh nhật của cháu bắt đầu lúc 6h tối, hôm đó nhớ phải đến đúng giờ đấy.” Mẹ Huống ngồi ở phía đối diện bàn ăn, bỗng nhiên nói.

Ta nhìn vào đôi mắt cười của nàng, lời cự tuyệt nói không ra được khỏi miệng, không thể làm gì khác hơn là yên lặng gật đầu. Hừ...Nếu cứ như vậy thì...cứ miễn cưỡng đi một chút cũng được, đến lúc đó tùy tiện tìm lí do chuẩn đi là ổn thôi....

Xử xong bữa sáng, đem cái khay vô dụng cùng bát đĩa thả vào bồn rửa bát, ta để ý thấy trong bồn có một bộ chén bát khác đã được dùng qua, giặt mình. Không thể nào! Mẹ Huống vừa mới bắt đầu ăn cơm, chẳng lẽ còn có người ăn sớm hơn ta?

Là ai?

“Triệu Vĩnh Dạ, sớm an!” Vừa mới bước ra cửa, đáp án ngay lập tức được công bố. Huống Hoàn An mặc một bộ quần áo thể thao nhẹ nhàng, ngay trong trời lạnh mà tay áo xắn lên đến bắp vai, đúng lúc cười xe đạp về đến nơi. “Cậu muốn đến Phong Hoài sao? Lên xe đi! Tôi chở cậu đi.” Hấn vỗ vỗ yên xe phía sau nói, trên người thoát nhìn không có tí mồ hôi nào, nhưng mặt lại đỏ rực, rõ ràng mới luyện tập xong.

“...Sao thế? Lên đi a.” Hấn mỉm cười, dùng tay kéo kéo ta.

Ta đặt mông ngồi lên, nhìn chằm chằm tấm lưng rộng ấy một lúc lâu mới cất giọng buồn bực hỏi: “Này, mấy giờ anh dậy thế?”

“4h30.”

Ghê tởm, so với ta còn sớm hơn!

“Mỗi sáng anh đều dậy sớm như vậy để chạy bộ sao?”

“Không hẳn. Hôm nay là đi xe đạp chạy quanh công viên hai mươi vòng, cộng thêm ném rổ hai trăm quả. Lát nữa về nhà còn tập tạ nữa.”

“Ồi vãi chưởng!” Ta kêu lớn, để hai chân xuống đất trì lại, không cho xe đạp tiếp tục tiến lên: “Thả tôi xuống, đoạn đường tiếp theo tôi muốn chạy bộ!”

“Để làm chi a? Hiện giờ không phải cũng sắp đến giờ cậu đến trường luyện bóng sao?” Huống Hoàn An cười lớn, quay đầu lại cầm lấy tay ta đặt lên bắp vai hấn.

“Biết rồi, tôi muốn xe đi nhanh hơn một chút a!”

“Này! Chậm một chút đã nào!” Xe nảy lên một cái, kì thật cũng không thể ngã ra được nhưng ta cố tình cơ hội bầu lấy vai hấn, ngón tay còn dùng sức bấm vào. Cứng quá, tất cả đều là cơ bắp rắn chắc....Quá ghê tởm!

“Không hiểu cậu còn ở đây kích động cái gì, mức độ luyện tập ở Phong Hoài so với Hiệp Giương hấn là phải nhiều hơn chứ?” Tiếng của Huống Hoàn An theo gió bay tới đi vào tai, cho dù hấn đang đạp xe với tốc độ nhanh những tiếng nói vẫn vững vàng, không suy chuyển. (thằng này thể lực trâu bò, chắc cũng ngang mình hê hê hê).

“Huấn luyện viên của bọn tôi không có nghiêm khắc như của cậu, tất cả mọi người đều dành thời gian tự luyện tập thể lực, không có tính tự giác thì không được. Bọn tôi trước kia có một vị đội trưởng rất lợi hại, nghe nói hắn từ tiểu học đã mỗi ngày đều dậy sớm tập chạy, sau lại còn vô địch Hà Bắc đấy.”

“Tôi biết, khoảng ba năm trước đúng không? Từ tiểu học đã bắt đầu? Đội trưởng của các anh đúng là biến thái.” Ta dậm dậm lên lưng hắn, nhìn lên trời một chút, lẩm bẩm nói: “Quán quân...Đội bóng rổ Phong Hoài thành lập lâu như vậy, cũng chưa từng giành được...”

“Yên tâm, sang năm cậu làm đội trưởng, Phong Hoài nhất định có thể cầm chức vô địch!” Huống Hoàn An ha hả cười: “Cho nên năm nay cứ để cho Hiệp Giương cầm là tốt rồi.”

“What??? Anh ăn nhầm đồ đại tiện à! Tôi chính là muốn năm nay được cầm chức vô địch, sang năm lấy thêm một cái nữa!” Ta giận thấu trời ngẩng đầu lên, nhắm ngay huyệt đạo trên lưng hắn. “Hừ! Hay xem “Mỏ ửng” công kích của ta đây!”

“Đau quá!” Hắn kêu đau, cau mày quay đầu lại trừng ta: “Cậu a....Thật là kì quái, mẹ cậu rõ ràng dịu dàng như vậy, làm sao có thể sinh ra đứa con hung dữ như cậu chứ?”

“Không cho phép nói đến bà ấy! Còn nữa, anh nói ai hung dữ a?” Ta trừng lại. Người này thật can đảm, ta liền tiếp tục giáng thêm một cú “mỏ ửng” nữa.

“Bà ấy là người vô dụng, chuyện duy nhất làm xuất sắc chính là li hôn với cha tôi. Nhưng cái kia cũng là bởi vì tôi lấy được bằng chứng chứng minh lão ấy ngoại tình thì chuyện mới bị nháo lớn, bằng không nàng căn bản không có cái gan ấy, chỉ biết len lén rơi lệ mà ngoài mặt cố tỏ ra cứng rắn như không có gì.”

“...Thì ra là vậy.” Huống Hoàn An nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn chỉ nói câu này.

“Dịu dàng cái gì? Cái đó gọi là hèn yếu đấy.” Ta nhắm mắt lại, người nghiêng về phía sau cho gió lạnh thổi vào mặt. “Tôi không muốn giống như bà ấy...”

“Niên đệ? Khó được gặp cậu sớm như vậy nha.” Tiếng chào hỏi ôn hòa vang lên, ta quay đầu lại, nhìn thấy đội phó Kỉ Du Trà đang mỉm cười đi tới.

“Cho cậu này.” Hắn nói, cúi đầu từ ba lô lấy ra một ổ bánh bao đưa cho ta. Ngày nghỉ y thường đi làm ở tiệm bánh mì, cũng hay mang thức ăn tới sân vận động cho mọi người cùng ăn sáng, bao gồm cả tên thường xuyên ngủ quên như ta.

“Không cần đâu, em vừa mới ăn xong.” Ta vỗ vỗ cái bụng, lắc đầu.

“Cậu ăn rồi?” Kỉ Du Trà có chút kinh ngạc, rút tay trở về, suy nghĩ một chút còn nói: “Ở nhà Hoàn An ăn phải không?”

“Ai cơ?” Ta giật mình, mở to mắt: “Sao anh biết?”

“Thật ra thì mới vừa rồi anh thấy nó cười xe đạp chở cậu tới...” Y gãi gãi mặt cười khúc khích. “Nhưng vì đứng khá xa nên anh không chắc có phải Hoàn An không....”

“Hoàn An Hoàn An....” Ta học theo khẩu khí mềm nhũn của y, chớp mắt nói: “Anh thân với hần sao? Sao trước đây không nghe anh đề cập tới vậy? Hần cũng gọi anh là “Du Trà”, khẩu khí rất giống hai người là mấy lão già có vài chục năm giao tình nha.”

“Cũng không thể gọi là thân thiết...” Mặt y lộ vẻ lúng túng. Ấp úng nói: “Anh quen cậu ta hồi năm ba cấp hai ở trên đầu trường, khi đó thường cùng nhau đánh ba đối ba. Cả hai đều rất dễ gần, thoáng cái là tốt rồi...”

Ta ở trong lòng hừ một tiếng, rất có thể đã hiểu được ý y nói “thoáng cái là tốt rồi” nghĩa là gì.

“Tiêu Tuần cùng Nguyễn Uyển Đặc thì sao? Cũng là biết nhau từ khi đó à?”

“Không phải....Anh cùng bọn họ là đồng đội...” Kỉ Du Trà khụ một tiếng: “Trong...đội Tử Tề.”

“Đường như đã từng nghe nói qua thì phải.” Tử Tề có quan hệ rất tốt với Hiệp Giương, chỉ cần là thành viên trong đội bóng rổ Tử Tề tốt nghiệp lên đều vào trường trung học cấp hai Hiệp Giương, Kỉ Du Trà là ngoại lệ cực kì ít. Nghe nói năm đó y lựa chọn học ở Phong Hoài đã gây xôn xao không nhỏ, nguyên nhân đến giờ vẫn chưa rõ.

“Hai tên kia có gian tình từ hồi đó luôn sao?” Ta không nhịn được hỏi.

“À?” Kỉ Du Trà vẽ mặt ngơ ngác nhìn ta. “Cậu nói ai cơ?”

“Còn ai vào đây? Là Tiêu Tuần cùng Nguyễn Uyển Đặc a.”

Y vẫn ngây ngốc nhìn ta, chỉ là mắt mở to hơn một chút.

“Kì quái. Anh theo chân bọn họ dù sao cũng là bạn học từ cấp 2, sao lại không biết được?” Chẳng lẽ là không thêm quan hệ với nhau nữa sao?

“Hai vị đó hôm qua ở Nhà Huống Hoàn An trình diễn màn hai vợ chồng gây lộn, còn ở trước mặt em môi kề môi nhá...chặc chặc....theo em thấy, bọn họ tám phần là có quan hệ “bên trong”.” Ta đánh mắt sang, hạ giọng, đem ngón trỏ tay phải cho vào giữa lỗ hổng tạo thành bởi ngón trỏ và ngón cái tay trái chọc chọc ngoáy ngoáy, ra ra vào vào. (=|||)

Kỉ Du Trà nhìn, bỗng nhiên mặt đỏ lên, cúi đầu nửa ngày không nói được câu nào.

“Ồi giời, xin người đẩy, như vậy liền thẹn thùng sao? Anh thật kém quá đi, tiếp tục như vậy thì đến bao giờ anh mới phá thân xử nam a!” Ta dám bảo đảm, với tính cách của Kỉ Du Trà này, sống mười tám năm trời nhất định vẫn chưa có nổi nửa điểm kinh nghiệm EXP nào.

Thấy y vẫn chưa nói được câu nào, ta đem tay trái quơ quơ trước mặt y: “Sao hả? Nơi này là lỗ đít nhỏ của Tiêu yêu tinh, nghe rõ trả lời.”

“Đừng, đừng làm rộn nữa...” Mặt Kỉ Du Trà quả thực đỏ như quả cà chua, rụt cổ lại liều mạng né tránh, cố gắng không đưa mắt sát vào tay ta. Ta cảm thấy bộ dạng y bây giờ rất thú vị, đùa chán chê một lúc lâu mới bằng lòng thu tay về.

“Thì ra là như vậy....thì ra bọn họ đã...” Y bỗng nhiên cúi đầu nói.

“Nghe được tin bạn học trước kia đi vào lối “không đường về” thì bị đả kích rất lớn sao?” Ta nhìn bộ dạng thất hồn lạc phách của y, nói.

Y lắc đầu. “Chỉ cần thợ lòng thích nhau, cho dù cùng là nam sinh cũng không sao...Anh cũng rất mừng thay cho A Tuần, thật ra...Uỷển Đặc là một người rất dịu dàng.”

Dịu dàng? Ta toàn thân nổi da gà, thiếu chút nữa sặc nước miếng. Xin người, mắt y mọc ở đáy quần à? Tính tình tên họ Nguyễn kia gọi là dịu dàng thì ta đây cũng có thể gọi là hòa ái dễ gần nhá!

“Đúng rồi...Có nhớ hồi trước anh nói đến cuộc thi Đấu Ngưu không? Anh ghi danh rồi, cậu xem qua đi.” Kỉ Du Trà dường như bị ta trừng mà có chút lúng túng, vội vàng đổi đề tài, cúi đầu móc ra một tờ rơi “Trận đấu giữa Tư Bá Đình và Đại Ngưu”, nhét vào tay ta. Mắt ta lập tức sáng ngời.

“Đúng rồi! Tuy không thắng được ngôi vô địch nhưng vẫn có thể đi Thượng Hải đấu cùng với các đội bờ bên kia sao?”

“Ừ...cậu, anh và đội trưởng, ba người một đội, tháng sau 10/9 ở bãi đậu xe Tân Quang đấu, không vấn đề gì chứ?”

“Âu phu khẩu trừ tư*!” Ta hưng phấn gật mạnh đầu, nhưng cẩn thận nghĩ lại, chợt phát hiện có cái không đúng: “Cái gì? Anh bảo là....mùng mười tháng sau?”

(*: Ta hông hiểu câu này lắm, có lẽ cũng ngang ngang với “thiên hạ thủ vi cường” chẳng? Ai bít chỉ giùm với >”<)

Kỉ Du Trà gật đầu: “Có gì sao? Anh thấy thời gian này rất lí tưởng, vừa đúng lúc cuộc thi Hà Bắc cũng

sắp mở ra, hơn nữa còn là chủ nhật, không cần luyện bóng. Em việc bận sao?”

“Không...không có, trận đấu diễn ra vào ban ngày, không ảnh hưởng.” Ta lắc đầu, đem tờ rơi nhét lại cho y.

Dù sao tiệc sinh nhật kia sáu giờ tối mới bắt đầu, cùng lắm thì tối nay ta đi, không vấn đề gì!

“Cứ quyết định vậy đi.” Y mỉm cười nói.

Sân vận động đã gần ngay trước mắt, ta đã chuẩn bị tâm lí bị lão đầu thối ca một cho bài, chậm như rùa đi phía sau Kỉ Du Trà bước tới.

7. Chương 7

Không nghĩ đến rằng sắc mặt Ngưu lão đầu dù khó coi nhưng cũng không làm khó ta, chỉ nhàn nhạt hừ một tiếng liền đuổi ta đi tập bóng. Sau nghe niên đệ nói chuyện mới biết gần đây lão đầu cùng con gái Ngưu Hoan xảy ra chuyện không được tốt, khó trách y không để quá nhiều lực chú ý vào trên người ta.

Ta còn đang lén mừng thầm thì mấy hôm sau lão đầu lại gọi ta vào phòng làm việc, ném lên trước mặt ta một tờ giấy.

“Ách...” Nhìn được đây là cái gì, một giọt mồ hôi lạnh từ trên đầu ta trượt xuống.

“Tên hỗn đản tiểu tử nhà ngươi, thành tích thi cử kiểu quái gì đây hả? Mặt mũi đội bóng rổ cũng vì ngươi mà mất hết rồi! Làm không tốt người ta còn tưởng rằng mọi người trong đội đều là đầu óc ngu si tứ chi phát triển! Nói cho ngươi biết, những đội viên khác mỗi khoa đều từ 50 điểm trở lên, chỉ có mình ngươi chia đều ra còn chưa tới 20! Người cũng không phải tên ngốc, ta bảo ngươi nhất định phải chăm chỉ học một chút, ngươi cũng đem lời ta coi như cái rắm phải không?” Ngưu lão đầu làm một trận đại bộc phát.

“Cái tên tiểu nhân bội tín kia, rõ ràng đã bảo hần cuối kì tha cho ta một mạng...” Ta không dám tin nhìn chằm chằm vào từng chữ nhỏ trên phiếu điểm. Mấy cái trứng vịt đỏ rục này là cái gì a? Không phải là quá độc ác sao? Dem phiếu điểm trực tiếp giao cho Ngưu lão đầu chính là muốn ta mất mặt!

“Hừ! Trận đấu nào cũng đánh hô ầm ĩ nháo loạn đến những người khác mà còn mặt mũi để nói những lời như thế sao?”

“...Ách...”

“Lão sư ngươi bây giờ đã tức điên lên rồi, vốn là định cho ngươi trượt luôn để kì nghỉ đông này phải ngày ngày đến trường đi học...”

“Nói đùa gì vậy, cuộc thi Bát Cường bắt đầu vào kì nghỉ đông!” Lúc trước còn tập huấn rồi nữa chứ!

“Nói nhảm, còn phải đến lượt người nhắc nhở ta!” Ngưu lão đầu cầm quả trứng lướt qua bàn hướng trên đầu ta dùng sức gõ. “Ta phải khuyên can hồi lâu, hấn mới đáp ứng để thi lại, điều kiện tiên quyết là mỗi môn của người phải đủ điểm, nếu không kì nghỉ đông này phải trình diện ở lớp học thêm!”

Không nhìn mặt ta đang nhăn lại thành một cục, Ngưu lão đầu cười lạnh dùng quả trứng chọc chọc lên ngực ta vài cái. “Thời gian thi lại vào tuần sau, ta không quan tâm người dùng biện pháp gì, chỉ cần người thi qua cho ta là được rồi, nếu không thần tiên cũng không cứu được người! Còn nữa, trong mấy ngày này cũng vẫn phải đến đội bóng luyện tập, không được lười biếng!”

Ma quỷ a!!!! Ta ôm đầu đi ra khỏi sân vận động, đang khóc không ra nước mắt, bỗng nhiên trong túi quần truyền tới tiếng nhạc “lão hổ, lão tử”.

Lấy điện thoại di động ra định tắt đi, nhưng thấy trên màn hình hiện lên mấy chữ to đùng “Tên thần kinh”, ta trợn mắt nhìn hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định nhận cuộc gọi.

“Triệu Vinh Dạ, hôm nay mẹ tôi làm món nhiệt đậu xài đó, cũng là loại vị kia..., tới đây ăn đi!”

“Ăn? Ăn cái đầu anh ấy!” Ta rống vào điện thoại: “Chết đến nơi rồi còn ăn cái gì nữa!”

“...Hở?” Tên không có thần kinh ngắt ra nửa nhịp. “Cậu sao vậy? Xảy ra chuyện gì à?”

“Không liên quan đến anh, có nói cũng vô dụng!” Nói không chừng hấn nghe xong còn rất vui nữa kìa, như vậy là loại được một đối thủ trong cuộc thi Bát Cường rồi, hừ!

“Cậu cũng nên nói cho tôi nghe thử một chút a, nói không chừng tôi có thể giúp được gì đó. Không thử sao biết?”

“...” Ta nắm tay lại không lên tiếng.

“Ok, vậy cậu mau tới đây đi, tôi chờ cậu.” Hấn cười nói: “Nhanh lên một chút đó, đậu xài để lạnh ăn không ngon đâu.”

Nút chuông cửa Huống gia có chút khó ấn, phải hướng theo góc độ khác mới có thể phát ra tiếng. Ấn thêm một lần nữa, đứng im tại chỗ chờ, ta có chút khó hiểu: Kì lạ thật, từ lúc nào ta cùng người nhà này đã thân quen như vậy? Ngay cả cái này cũng biết. Đường như mới biết nhau chưa đến nửa tháng....

Cửa vừa mở ra, trong nháy mắt nhìn thấy khuôn mặt tươi cười rạng rỡ được phóng to ra, ta lập tức xuống kết luận: Người kì quái tuyệt đối không phải là ta, mà là người trước mắt này và mẹ hấn.

“Hóa ra là vấn đề thành tích.” Huống Hoàn An cau mày nhìn hàng chữ đỏ trên tờ phiếu điểm, vẻ mặt muốn nói gì đó nhưng lại không nói gì cả.

“Ừm...Muốn thành tích thi lại phải tiến lên được đến 4/10, đúng là khá khó khăn...”

Không phải là khá khó khăn, mà căn bản là không thể nào làm được, lão huynh, người hãy thành thật một chút đi.

Chờ mẹ Huống bê hai chén đậu xài lớn lên phòng, ta liền ăn “sùm sụp” hết một chén, tiếp tục giải quyết...bát còn lại chưa bị ai động đến, nhất thời không rảnh nói chuyện.

Huống Hoàn An chống cằm mỉm cười nhìn.

“Ăn ngon không?”

“Ừm...Hoàn hảo! Thật ra thì tôi cũng không thích ăn đồ ngọt lắm, chẳng qua là vì nghĩa vụ giúp anh ăn thôi.”

“Thật vậy sao? Vậy thì thật vô cùng cảm kích.” Hấn vẫn cười, dương dương tự đắc cầm tờ giấy trong tay. “Cái này cậu định làm thế nào?”

“Tôi á? Không làm gì cả.” Ta vuốt vuốt cái bụng đã phình ra, tùy tiện kiếm chỗ nằm xuống. “Thi lại thì tôi sẽ đi thi. Tên gốc đó hẳn là chỉ muốn dọa tôi thôi, trường học chú trọng đến bóng rổ như vậy, sẽ không bao giờ để cho loại nguyên nhân ngu ngốc này cản ta đi thi đấu đâu.”

“Ý cậu là muốn đánh cuộc một keo sao?”

Ta gật đầu.

Huống Hoàn An trầm tư một lúc, nói: “Ngày mai cậu tập bóng xong, đem toàn bộ sách giáo khoa cùng sách tham khảo tới đây, mấy ngày này tôi sẽ giúp cậu bù lại kiến thức.”

“Hả?”

“Trong một tuần lễ mà muốn đạt được yêu cầu của thầy là không có khả năng, nhưng chỉ cần có tiến bộ rõ rệt, để cho lão sư thấy được thành ý của cậu, hẳn là đủ rồi. Nếu như cậu không chuẩn bị gì mà đi thi lại, không khác gì là không nể mặt thầy, như vậy không tốt đâu.”

Hấn nói có đầu có đuôi như vậy làm ta nghe mà ngẩn cả người.

“...Anh chịu dạy tôi sao?”

“Dĩ nhiên.” Hấn có chút khó chịu xoa nhẹ cái bụng phình ra của ta. “Dù sao cậu cũng là người trong cuộc, chẳng lẽ không nên thật tình một chút sao?”

“Tôi ghét đọc sách lắm.” Ta lật người, đưa chân qua công kích bụng hấn. “Những thứ như lịch sử lạc hậu, số học nhàm chán kia đối với nhân sinh của tôi chả có tí trợ giúp nào, cái nước gì đó cùng một nước gì đó ở tây nguyên vào năm gì đó ký cái hiệp định cái rắm gì đó, mẹ kiếp liên quan gì đến tôi a!”

“Thiếu gia đừng có nói loạn.” Huống Hoàn An trừng mắt một cái.

“Tóm lại, trước tiên đem cửa ải khó khăn trước mắt vượt qua rồi hãy nói. Ngày mai mang cả bài thi đến đây, để tôi nhìn xem vấn đề ở đâu.” Dừng một chút lại nói: “Tiện thể mang quần áo sạch sẽ đến đây. Nói trước, tôi rất nghiêm khắc đó! Một ngày nếu không có chút tiến bộ nào thì không được phép về nhà.”

“Hừ, muốn làm tôi sợ sao? Chả đáng sợ gì cả!” Ta chuyển chuyển mắt, căn bản không đem uy hiếp của hấn để vào mắt. “Ồ thì ở, nhưng mà nếu Tiêu yêu tinh kia lại đến quấy rầy tôi, tôi phải cút đi đâu đây?”

“Đừng lo lắng, gần đây A Tuần cùng Uyển Đặc rất khá, bọn họ nhân dịp mấy ngày nghỉ cuối kì thi lái xe ô tô đi chơi rồi, sẽ không qua bên này ở đâu.”

“Tuần trắng mặt của cô dâu mới sao?” Ta cố ý hỏi, nhìn tên kia vẻ mặt đương nhiên gật đầu, ta tức giận, “Hơ, đội bóng rổ các anh thật phóng khoáng a, có người làm gay cũng không xem ra gì.”

Huống Hoàn An nhún vai: “Chỉ cần yêu thích lẫn nhau, cho dù là nam thì sao nào?”

Ta nghe xong không khỏi ngẩn người. Người này nói giống y như lời của Kỉ Du Trà....

...Vốn cho rằng đầu hấn bị thần kinh vậy mà....

“Có người nào quy định con trai nhất định phải thích con gái sao? Cũng không có người quy định con trai không thể thích con trai a.” Hấn vừa nói vừa đứng lên, bắt đầu dọn chén trên bàn.

“Vậy anh thì sao? Anh thích con trai hay con gái?” Ta không nhịn được hỏi hấn.

Huống Hoàn An Bê cái chén không nhìn lại, nghiêng đầu nghĩ một lát. “Không biết, tôi chưa từng có người trong lòng.”

Ta hô một tiếng “Nhàm chán ~!”, lăn một vòng trên sàn gỗ.

“Nhưng mà....Đường như cũng sắp có rồi.” Hấn cong mắt lên, mỉm cười khó hiểu. (Chắc dễ hiểu thể này còn gì nữa JJJ)

*

*

Thời gian luyện tập trong kì nghỉ đông của đội bóng rổ Phong Hoài là từ thứ 2 đến thứ 5, buổi sáng từ 6h30 đến 3h chiều, trên đường có một giờ để nghỉ ngơi. Như vậy là còn nhẹ, đợi đến hai tuần trước cuộc thi Bát Cường còn có thể nặng hơn nữa.

“Niên đệ, anh có nghe nói chuyện của chú rồi....” Sau khi tập luyện xong, mọi người đang chuẩn bị quần áo rời đi, Kỉ Du Trà bỗng nhiên đi đến bên cạnh ta, vẻ mặt lo lắng nhỏ giọng nói. “Có cần hỗ trợ không?” Y nói xong liền gãi gãi mặt, mặt có chút hồng, “Nhưng mà, thật ra thì thành tích học tập của anh cũng không được khá lắm...”

“Không cần.” Ta liếc y một cái, “Sao phải gò bó như thế? Chuyện này là rất bình thường a, thành tích học tập trong đội chúng ta chỉ cần vượt qua điểm trung bình thì cũng được coi là không tệ rồi.” Bình thường thời lượng luyện tập nặng như vậy mà còn có thời gian ngày ngày ngồi hôn sách nữa á?

“Đúng rồi, chú có thể tìm Huống Hoàn An giúp được đấy!” Ánh mắt y bỗng nhiên sáng lên, cười meo meo đề nghị.

Mặt ta vừa định sầm xuống, rồi lại cố không chế bức bối, tận lực bất động thanh sắc hỏi: “...Hừ, tại sao lại phải tìm hắn?”

“Bởi vì thành tích của hắn rất tốt nha. Trước kia hắn thường cầm học bổng tới đãi mọi người uống nước, hiện tại hắn là cũng vẫn lợi hại như vậy đi.”

Thiệt hay giả đây?

“Tốt rồi, chú đến tìm hắn nhất định hắn sẽ giúp chú.” Kỉ Du Trà tiếp tục khẳng khái đề cử.

“Nhưng dù sao hắn cũng là “kẻ địch” a, em...em hơi lo một chút.” Ta khụ một tiếng, phất tay một cái xoay người nhanh như chớp chạy mất.

Bốn giờ chiều, ta đứng giờ ôm bọc sách đến phòng Huống Hoàn An. Hấn nhìn lần lượt tất cả những bài thi bị đánh dấu chỉ chút đến thăm hại, hồi lâu không kêu một tiếng, ta lại không ngừng nhích tới nhích lui như trên người có bọ chó, rốt cục nhìn không được, đứng lên giật lại tập giấy trên tay hắn. “Nhìn đủ chưa? Còn muốn nhìn đến bao giờ?”

Hắn ngạc nhiên một chút, nhưng ngay sau đó phì cười: “Thì ra cậu cũng biết xấu hổ a?”

“Mắt anh nhìn thấy tôi thẹn thùng sao?” Ta nắm chặt tay lại, lớn tiếng.

Huống Hoàn An mỉm cười không nói, chỉ dùng tay sờ sờ mặt ta. Sau đó hắn ngồi thẳng dậy, thần sắc nghiêm chỉnh nói: “Được rồi, bắt đầu nào. Đem sách tham khảo của cậu ra đây, hôm nay ôn tập quốc văn và lịch sử mà cậu tương đối kém trước.”

Ta “Ồ” một tiếng, vừa cầm bọc sách lên thì một đồng thứ rơi ra ngoài. Ta nhặt từ mớ hỗn độn ấy lên hai quyển sách giáo khoa thật mỏng, thả lên bàn.

“Sách giáo khoa cậu mang đến toàn những thứ này sao?” Huống Hoàn An há hốc mồm ngáp ngáp: “Đây cũng không phải là sách giáo khoa a...Sao cậu lại mang sách năm nhất đến đây?”

“Hử? Cũng đúng a! Ta nhìn qua cũng sợ hết hồn. Thành thật mà nói cái bọc sách này thật lâu rồi ta cũng không động tới, cặp sách bình thường cũng chỉ đựng bóng rổ, khăn lông, sách giáo khoa nhét ở ngăn kéo, sách tham khảo thì càng một quyển cũng không mua.

“Cái gì đây? Có phải sách không?” Huống Hoàn An thò ngón tay vào nhấc một quyển sách trong đồng hồ ;ón ấy ra.

“Cái này á?” Ta cười hắc hắc, cầm lấy thứ đó “teng teng teng teng” mở ra trước mặt hắn. “Chuẩn bị tốt trước khi xem nha.”

“Cậu đó...Tôi phục cậu rồi...” Mặt Huống Hoàn An hơi đỏ lên, đẩy quyển sách có hình ảnh cô gái lỏa lồ kia ra, vỗ trán đại thán.

“Được rồi! Để tôi xem.” Ta lại cầm cái túi đựng sách xốc thêm vài cái, lúc này chả còn cái gì, chỉ rơi ra một vật nhỏ.

“Đây là cái gì?” Hắn liếc một cái, khẽ nhăn lông mày.

“Không thể nào? Anh không biết đây là cái gì?” Ta giơ cái túi nhựa nhỏ hình vuông lên, kẹp giữa hai đầu ngón tay. “Anh có phải đàn ông bình thường thời hiện đại không thế?” Nói không chừng là cùng một hội với Kỉ đội phó của chúng ta cũng nên!

Hắn trừng ta một cái, buồn bực nói: “Tôi biết a, trong tiết học giáo dục giới tính được xem. Sao trong túi xách của cậu lại có thứ này?”

Ta ngây người, sau đó không cách nào không chế được mà cười ha hả, thậm chí cười đến lăn lộn trên mặt đất, nước mắt cũng chảy ra.

“Bởi vì con gái có mang thai a! Bé ngoan!”

Vốn là cười đủ rồi, nhưng nói xong câu này, ta lại không nhịn được mà cười như điên, trời ạ, loại có thể hỏi vấn đề ngu xuẩn này, chỉ có thể là xử nam!

“Có gì đáng cười?” Hấn trợn mắt nhìn ta hồi lâu, cũng không nhịn được hiếu kì, với lấy thứ kia “quan sát” mấy lần, sau đó coi nó như nặng thủ sơn dụ* mà vứt lại trên bàn.

* nặng thủ sơn dụ: có lẽ là nặng như núi chẳng???

“Không nên chỉ “ngửi mùi” nha, anh có thể mở ra xem, cầm đi thổi bóng bay cũng không sao, dù sao tôi cũng không cần.” Ta xoa cái bụng cười đã phát đau, bắt đầu hảo tâm “giáo dục” hấn, “Đã lâu rồi tôi không mang vật này bên người, tôi cũng đã từng thao rất nhiều nữ nhân, hầu hết bọn họ đều tự chuẩn bị mũ. Nếu gặp phải loại không chuẩn bị thì chẳng khác nào cái bô đáng thương, tôi sẽ bắn bên ngoài, mặc dù tương đối không an toàn, nhưng cảm giác tốt hơn so với mang mũ.”

Dường như cho đến lúc này Huống Hoàn An mới hiểu ra chuyện ta “thân kinh bách chiến” là thật, đôi mày rậm lập tức nhú chặt lại.

“Triệu Vĩnh Dạ, cậu làm loạn như vậy rồi có ngày sẽ đá trúng bàn sắt*đấy.”

*đá trúng bàn sắt: giống như đi đêm lắm có ngày gặp ma đó

Gi? Tên này dám rửa ta? Tâm tình ta vốn không tệ lắm, bị hấn nói như thế cũng vẫn thấy không thoải mái.

“Thế thì làm sao?”

Hấn mím môi trừng mắt một cái, “Đầu ngón chân sẽ rất đau đó.”

“Có đau thì cũng là ngón chân tôi đau, ảnh hưởng đến anh đánh rắm?” Ta lạnh lùng nói.

“Cậu làm đau cậu, dĩ nhiên chẳng liên quan gì đến tôi rồi.” Hấn không nể mặt, xem ra cũng mất hứng.

Hai người trợn mắt nhìn nhau một lúc lâu, ta bỗng nhiên nhướn mày, lộ ra cười gian.

“Này, xử nam, anh sẽ không đến nỗi ngay cả tay con gái cũng chưa cầm qua chứ? Có muốn tôi dạy anh không?”

“Tôi chưa từng thích con gái, dĩ nhiên là không có cầm qua.” Huống Hoàn An không để ý ta đùa cợt, thản nhiên nói.

“Ai nói nhất định phải thích thì mới có thể làm cái này cái kia?” Ta nhanh chóng phản bác, “Không thích cũng có thể hôn nhẹ, mó mó, sờ sờ! Đây mới là nam nhân!”

“Vậy sao? Trừ phi thích, nếu không tôi sẽ không làm chuyện như vậy. Bởi vì tôi thích người này, tôi mới có thể muốn hôn người ấy, ôm người ấy, cầm tay người ấy.” Huống Hoàn An nói như chém đinh chặt sắt xong, cũng làm cho ta nhất thời không nói lên lời.

Lão cổ hủ! Ta ở trong lòng lẩm bẩm.

BAD BOY (trung)

“Thế khi dục vọng thức dậy thì anh giải quyết như thế nào? Nhìn anh cao lớn như vậy hẳn là nhu cầu không ít đi, chẳng lẽ cũng không có kinh nghiệm chà xát cái đó đến phát đau sao?”

“Triệu Vĩnh Dạ!” Mặt hắn đỏ lên, thoát nhìn như sắp phát điên. “Đầu cậu chỉ chứa những thứ này thôi à? Bình thường luyện thể lực cùng kỹ thuật không kịp còn có thời gian nghĩ đến những thứ đó sao?”

“Không thể nào, ý anh là cả súng ngắn* cũng không đánh á? Luyện bóng rổ có thể ép khô tiểu đệ đệ của anh sao?” Chuyện này thực quá thần kì, thật là đáng sợ! Bản thân ta lui ba thước để đề phòng vị xử nam này đột nhiên thẹn quá hóa giận mà cho ta một quyền.

*súng ngắn: là tự...xử =.=

Bỗng nhiên linh cơ vừa động, ta quay lưng đi, bắt đầu lục soát phòng hắn.

“Cậu làm thì thế?” Hắn khó hiểu nhìn ta chốc lại nhấc lên gối của hắn, lát lại gục xuống xem gầm giường hắn.

Kháo, thật đúng là không tìm ra được chút tinh thải nào, ngay cả sách A* cũng không có! Chủ nhân gian phòng này căn bản không phải người, mà là hóa thạch!

*sách A: sách chứa văn hóa phẩm xxx

“Đang tìm sách sao? Sách tham khảo năm thứ hai của tôi để ở phòng em gái, nếu cậu muốn..., tôi qua đó tìm cho cậu mượn xem.” Huống Hoàn An hoàn toàn chả hiểu gì, vừa nói xong liền đứng dậy định rời khỏi phòng.

“Này! Em gái anh lớn lên có xinh đẹp không?” Ta lười nhác hỏi, té nằm trên mặt đất theo hình chữ đại, hoàn toàn không muốn giải thích với hóa thạch nam nữa.

Hắn không có đáp lời, chỉ khom người xuống, nhẹ nhàng đâm ta một quyền vào trán.

**

Trả lễ lại, hôm sau là chủ nhật, địa điểm “học bổ túc” chuyển sang nhà ta, biết hắn không thương ăn ngọt, ta kêu đầu bếp làm mấy loại thức ăn vặt riêng cho hắn, coi như là chiêu đãi.

Hôm nay từ lúc bắt đầu học, gọi là “tu hành bắt buộc”. Cái tên đó hoàn toàn không phải tùy tiện mà đặt ra, mặc dù ăn một màn tu hành bắt buộc cùng với tên kia nghiêm khắc đến mức con người không cách nào chịu nổi, ta nhiều lần muốn đem cả người hắn ném ra ngoài cửa, cuối cùng vẫn là liều mạng hít sâu nhin xuống.

Bị bắt làm xong một đồng hồ, ta ném bút xuống, cả người hư thoát nằm úp sấp lên bàn, nhìn đồng hồ treo tường, trời cũng mau rạng sáng rồi.

“Cậu kiểm tra lại lần nữa đi, tôi đi tắm trước.” Huống Hoàn An lấy quần áo từ trong túi ra, đi vào phòng tắm, hắn đã báo với người nhà rồi, hôm nay sẽ ở lại đây.

Vì lão đầu nhà ta thuộc loại nhà giàu mới nổi thưởng thức kém cỏi nên trong nhà cái gì cũng đều là King Size, bao gồm cả cái giường của ta. Rộng đến mười thước chín, để hắn ngủ một nửa cũng không đến mức chen chúc.

Ta tiếp tục nằm úp sấp tại chỗ đùa nghịch, nghe tiếng nước chảy mơ hồ sau cánh cửa. Tiếng nước nhanh chóng dừng lại, Huống Hoàn An mặc áo phong quần đùi đi ra, vừa dùng khăn lông lau mái tóc ngắn.

“Bồn tắm của cậu có cái rác gì thế?” Hắn cau mày hỏi.

“Rác?” Ta nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, bóng đèn trong đầu lập tức sáng ngời, mặt mày hắc hắc cười. “Đúng rồi! Tôi còn có “thứ tốt” ở đây...Nhất định phải giới thiệu cho anh, nó chính là vì thân thể anh mà chế tạo đó!”

“Tôi không hiểu cậu nói cái gì.” Huống Hoàn An ngồi xếp bằng trên giường, tiếp tục vò đầu.

Tinh thần ta thoàng cái đã trở lại, vội vàng chạy vọt vào phòng tắm, thổi phòng “thứ tốt” kia lên.. “Thứ tốt” là do bạn ta tặng làm quà sinh nhật, ngoại hình chính là một cô nàng trần truồng rất nóng bỏng bằng cao su, ngực ra ngực, eo ra eo, “cái chỗ kia” còn có một cái hang nhỏ.

Lỗ lỗ nữ có bàn tay khép thành vòng tròn, có thể nắm tiểu đê đê trong tay bộ lộ, co dãn rất tốt hoàn

toàn sẽ không gây đau, nói đơn giản, nếu là nam nhân thì đây chính là vật rất tốt để đánh súng lục. (ôi cái đầu óc em thụ)

“Cái này tôi tò mò dùng qua một lần, cảm giác không tệ, có khi nữ nhân cũng không bằng đâu.” Ta ngồi xuống bên cạnh hắn, tung tung món đồ chơi trong tay.

“Anh cầm đi! Có cần tôi dạy anh cách dùng thế nào không?”

Mặt mày Huống Hoàn An không đổi tiếp tục vò đầu, hoàn toàn không có hứng thú. “Cảm ơn cậu, một mình cậu dùng là tốt rồi... Uy! Cậu làm gì đó?”

Đến lúc tên thần kinh kia phát hiện có gì không đúng thì ta đã cởi một nửa quần hắn xuống, tay kia gắt gao ngăn chặn hông hắn, làm sao cho hắn không đẩy được ta ra.

“Triệu Vĩnh Dạ! Cậu muốn làm gì?”

“Hừ, bình tĩnh một chút! Hai chân anh mở ra là tốt rồi, xem tôi chuẩn bị như thế nào đi.”

Thấy được “mục tiêu” xuất hiện, ta giật mình, đeo đỡ được! Size chưa cương đã kinh người như vậy rồi, khi “đứng dậy trí kính” chẳng phải sẽ là....Ta luôn luôn lấy vốn tự có của mình làm tự hào, nhưng khi so sánh với người này thì...Quá ghê tởm! Quả thực là nam nhân công địch!

Ta cảm hận cảm sao su nữ lên, nhắm ngay mục tiêu tấn công tới, vì hang động của nàng hơi nhỏ nên rất khó nhét vào, ta phải mất một phen công phu mới thành công, mới nhét vào vận động, còn chưa có làm việc mà đầu đã đầy mồ hôi.

“Buông tay...Buông tay! Triệu Vĩnh Dạ! Không nên làm loạn!” Huống Hoàn An không ngừng cố gắng đẩy ta ra, tay chân dùng lực đạo vô cùng kinh người, ta cơ hồ không ép được hắn, mặt còn bị quẹt qua.

“Sặc, sao lại khấn trương như vậy, thả lỏng chút nữa, tôi đã hảo tâm chỉ đạo thì anh cũng đừng không biết tốt xấu như vậy!”

Sau khi cho vật đó tiến nhập vào trong rồi, ta bắt đầu dùng đưa loa lộ nữ trong tay, đầu tiên từ từ động mấy cái để cho cả hai cùng thích ứng lại cảm giác này, đến khi thuận tay rồi, cổ tay ta di động với tốc độ càng lúc càng nhanh, cũng càng ngày càng mãnh liệt, quyết phải cướp đi lần đầu tiên của hắn. (=))

“Ngô...” Dần dần, lực đạo chống cự của người phía dưới nhỏ đi, bàn tay lúc đầu muốn liều mạng đẩy ta ra chẳng biết từ lúc nào đổi lại thành cầm chặt lấy tay ta, năm ngón tay toàn bộ đâm vào vùng da bả vai ta. Ta nhìn không thấy biểu hiện trên mặt hắn, lỗ tai nhạy cảm nghe được tiếng rên rỉ mơ hồ bị đè nén.

“Triệu Vĩnh Dạ...Ngừng, ngừng lại...Không nên động nữa...A!”

Cho dù cách một lớp cao su thật dày, vẫn có thể cảm giác được đầu cự vật đang nhanh chóng trưởng lớn, thậm chí ngay cả lỗ lỗ nữ cũng bị chập đến biến dạng, hại ta thiếu chút nữa không cảm được. Ta bỗng nhiên có chút sợ, lại cảm thấy vô cùng hưng phấn, tay tiếp tục kịch liệt trườn động hơn, tiếng thở dốc theo đó càng ngày càng nặng, ta cũng mở to mắt chờ đợi khoảnh khắc kia tới.

Không nghĩ tới, một khoảng thời gian ngắn đi qua, tay ta đã muốn mỗi đến sắp không cảm được nữa, mà cái cự vật lỗ lỗ nữ đang bao lấy kia vẫn cao cao dựng đứng, kéo dài cứ như chủ nhân nó dùng pin gắn vào vậy.

“Mẹ kiếp...” Ta càng ra sức lay động tay lại càng mỏi, ta càng mỏi hỏa khí lại càng lớn. Size lớn thì coi như xong đi, ngay cả lực bền cũng như là yêu quái, loại quái vật ấy lại sinh trưởng trên người tên xử nam này, thế giới này có còn thiên lí không!

“Hừ...Anh vẫn còn “căng” sao! Lâu như vậy mà vẫn còn chưa bắn...Yên tâm đi, cái hang này tôi đã rửa sạch sẽ rồi, anh có thể tận tình bắn ở bên trong cũng không sao, không cần lo sẽ phải cùng tôi chung một chỗ...” (kiểu này càng làm cho trí tưởng tượng bay cao, bay xa, không bắn mới lạ hớ hớ hớ *cười râm tà*)

Lời còn chưa nói hết, đồ vật trong tay bỗng nhiên run lên, ta còn hơn cả hưng phấn, vội vàng thò mặt sang cẩn thận ngó chừng. Muốn bắn muốn bắn! Ta ném luôn đồng cao su kia xuống, trực tiếp dùng tay bao lấy, ma sát điên cuồng hơn, thậm chí còn ác độc cắn vào cái cơ bụng cứng rắn đáng hận kia.

Cơ hồ trong nháy mắt, người kia thở hắt một cái, chất lỏng màu trắng thoáng cái từ đỉnh phun ra, dính đầy lên tay ta.

“ ... ”

Chất dính dính nóng hừng hực kia lập tức làm hồn ta bay về, lí trí cũng lập tức trở lại. Ta vẩy vẩy bàn tay dính chất đáng thẹn đó, một đường từ tay vẩy lên toàn thân, quả thực không dám tin.

Sỉ nhục...Ta phát cái loại thần kinh gì, làm sao lại làm thành như vậy?!

“Hắc hắc...Sao, thế nào? Cảm giác thăng thiên rất thoải mái sao!” Ta không dám quay đầu lại, miệng nói lung tung, vội vàng hấp tấp bò dậy khỏi người hắn. “Tôi đây hi sinh giúp anh phục vụ, anh hẳn là muốn hảo hảo cảm tạ tôi mới đúng! Sau này anh cũng biết làm thế nào...Wow!?”

Một cỗ sức lực vững vàng níu lấy ta, đem cả người ta vút trở lại giường.

Đùng đưa tầm mắt còn chưa có hồi phục, hai cổ tay liền bị tóm lại giơ cao lên hơn đỉnh đầu, làm ra tư thế đầu hàng, nửa người dưới cũng bị ép đến không thể động đậy.

Thảm...Hắn quả nhiên nổi đóa lên rồi...

Nhìn gương mặt căng thẳng dí sát lại gần cùng ánh mắt bén nhọn chưa từng có kia mà toàn thân ta đổ mồ hôi, liều mạng quay mặt sang một bên, không có gan dám cùng hắn bốn mắt nhìn nhau.

“Sặc, sao lại tức giận chứ? Có cái gì đáng giận, không phải anh cũng thoải mái sao...”

Hắn vẫn không nói lời nào, bỗng nhiên giật quần của ta xuống, không chút do dự cầm lấy chỗ đó của ta.

Ta bị dọa cho sợ đến hồn cũng bay mất một nửa, hắn...Hắn muốn làm gì? Sẽ không làm đến cùng chứ?

“Ai...Huống Hoàn An, anh bình tĩnh một chút...Được rồi! Tôi xin lỗi! Thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Hắn như không nghe thấy, năm ngón tay bấm chặt vào thịt ta, ta đau đến thở hổn hển, giống như cá nằm trên thớt không ngừng ngọ nguậy. Bấm quá mới nhúc nhích được vài giây, ta bỗng nhiên hít sâu một hơi, ngay cả động cũng không dám động.

Bình tĩnh lại có thể cảm giác được rõ hơn, thứ đang đặt trên đùi ta, đang từng chút từng chút....trở lên to lớn biến dạng.

Hắn dường như cũng cảm thấy không thoải mái mà gờ eo lên, đè ép thứ lướt qua bắp đùi ta đứng thẳng lên, vừa lúc hắn bắt được chỗ kia của ta.

“Huống, Huống Hoàn An...không...không nên...” Hai chân ta không ngừng phát run, đầu trống rỗng, miệng không ngừng lẩm bẩm câu “không nên.” Nhưng nếu hỏi ta ta đến tột cùng thì “không nên” cái gì thì ta nghĩ là ta cũng chẳng biết...

“A!”

Cổ bỗng nhiên bị dùng sức cắn, ta đau đến nỗi nước mắt trào ra, vừa không dám mắng lại không có biện pháp dùng tay đẩy ra, không thể làm gì khác hơn là cắn môi liều mạng nhẫn nại, ít nhất cũng không khóc lên.

Rốt cục hắn cũng buông răng nhọn ra, bắt đầu không nói một lời mà trừng ta một lúc thật lâu. “Không nên tùy tiện đùa với lửa, cẩn thận đốt đến mình đấy.” Hắn không có mắng ta một câu nào, chỉ nhàn nhạt nói như vậy, kéo quần ta lên rồi xoay người xuống giường.

“Anh...anh phải về nhà sao?” Ta ngồi dậy, hơi hoang mang chỉnh lại quần áo của mình, cầm lấy áo khoác thể thao bên cạnh khoác lên người.

“Giờ này làm sao tôi về được? Sẽ gây phiền hà đến nhà người khác.” Hắn kéo khóa áo khoác lên, mặt không thay đổi nói: “Tôi ngủ ở phòng khách.”

“Ai...nhà tôi có phòng cho khách mà...” Ta cũng đi xuống giường, lon ton đi tới.

“Không cần. Cũng muộn rồi, cậu mau đi tắm rồi ngủ đi.” Hấn thở dài, thần sắc hòa hoãn rất nhiều, bỗng nhiên đưa tay ta xoa xoa tóc ta, xoay người ra khỏi phòng.

8. Chương 8

Mặc dù thức đêm cộng thêm mất ngủ khiến ta ngủ không đủ giấc, nhưng mới sáng sớm mở mắt ra đã thấy Huống Hoàn An đứng ở bên giường nhìn ta, hại ta sợ hết hồn.

“Tôi đi chạy bộ, có muốn đi chung không? Khi quay lại sẽ học tiếp.” Hấn mỉm cười nói, khẩu khí cùng vẻ mặt cũng rất tự nhiên, giống như tối qua không có chuyện gì xảy ra.

“Ừ...Ừ!” Ta dĩ nhiên cũng vui vẻ “phối hợp”, một bước bay xuống giường, vọt vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Một tuần tiếp theo ta ngoan ngoãn vô cùng, hấn dạy cái gì ta liền nghe cái đó, muốn ta làm cái gì ta liền làm, toàn bộ bài tập đều hoàn thành không lọt bài nào, ngày trước hôm thi lại nhịn đến nửa đêm canh ba mới ngủ.

Sống mười bảy năm tới giờ ta chưa bao giờ thành tâm đến thế, lão sư kia mà thấy nhất định sẽ xúc động đến khóc ròng, Ngưu lão đầu thấy nhất định sẽ lập tức mang ta đi kiểm tra đầu.

Khi thông báo kết quả thi lại, ta chẳng những qua hết tất cả các môn, hơn nữa còn không phải chỉ đạt điểm trung bình. Đội bóng rổ một trận đại xôn xao, ai cũng làm ra vẻ mặt nhìn thấy quỷ.

“Niên trưởng, Có phải anh bị người ngoài hành tinh bắt đi cải tạo rồi không?” Có một đứa năm nhất không thức thời, chạy qua hỏi.

“Tối địa ngục đi! Có phải chú mày xem phim nhiều quá rồi không?” Ta tàn nhẫn cốc đầu nó một cái, trong lòng lại nhất thời có loại tư vị không nói ra lời.

“Hắc hắc, nhìn xem, vết cắn trên cổ cậu cũng chưa tiêu hết kia! Bé con nào mà cắn ác như vậy hả?” Đội trưởng Lâm Bách cũng cười hắc hắc hắc, đưa tay đến sờ sờ cổ ta. “Coi như cậu giỏi, ôm sách, luyện bóng bận rộn như vậy mà vẫn không quên ôm gái, thể lực còn hơn cả siêu nhân nha!”

Lâm Bách có tước hiệu “Thiên nhân trăm”, kỹ năng đặc biệt là từ một anh chàng đứng đắn đẹp trai trong nháy mắt có thể chuyển thành bộ mặt cười dâm dăng đến mấy tên chuyên đi hiếp dâm cũng phải chào thua. Dĩ nhiên, tên đó ở trước mặt con gái chỉ dỡ bộ mặt tốt đẹp ra mà thôi, tội nghiệt gây ra nhiều như sao trên trời, so với ta còn quậy phá hơn, đúng là siêu cấp dâm ma.

“Đừng có sờ nữa!” Ta đẩy tay hắn ra, che đóng dấu răng trên cổ lại.

Lâm Bạch sửng sốt, cười cười: “Thì sao, đụng một chút cũng không được? Quý hẹp hòi!” Hai tay hắn khoanh lại trước ngực ý không muốn tránh, ta thấy vậy liền muốn vượt qua người hắn.

“Thiếu gia đừng có ở đó làm bộ đáng yêu! Tôi có muốn sờ cũng sẽ không sờ vào ông, huy chương trên người ông ít hơn tôi sao?”

“Ha ha, anh thích cắn người khác, không thích bị người ta cắn a!”

“Vậy ông đi làm chó đi!” Ta lạnh lùng ỏi ra một câu phản bác.

Cũng sắp đến giờ rồi, ta bước nhanh một vòng qua sân bóng, lấy lại mấy bài thi đang được bọn kia chuyền tay nhau xem, cẩn thận kiểm kê lại.

Đừng có đùa, còn chưa cho tên kia xem, làm sao có thể vứt đi được? Một tờ cũng không được thiếu.

“Đúng rồi, Dạ tử!”

Ta khoác ba lô trên lưng chuẩn bị đi thì Lâm Bạch bỗng nhiên phát tay gọi ta lại, Kỉ Du Trà cũng đứng bên cạnh hắn mỉm cười với ta.

“Cũng sắp thi đấu rồi, chiều nay sau khi tập xong ở lại nhé, cậu, Trà Trà cùng với anh là ba người, luyện đội hình đối kháng.”

“Biết rồi.” Ta khoát khoát tay.

“Còn nữa a, gần đây nên tiết chế một chút, đừng làm hỏng thận rồi không đến thi đấu được a!”

“Lắm chuyện! Những lời này ông để cho mình là tốt rồi!”

*

*

“Cuộc thi Tư bá đỉnh?” Huống Hoàn An liếc mắt lên tờ rơi trên bàn.

“Tôi biết a, có mấy người trong đội tìm tôi lập nhóm.”, “Tại sao anh không tham gia? Nghe nói lần này có

rất nhiều cầu thủ Hà Bắc tới ghi danh, ngay cả Tân Trung cũng tới giữ một chân ở đó.” Ta vừa nói vừa nhai phần thưởng vượt qua bài kiểm tra: đậu đỏ mặt ong do hấn đích thân làm.

Bởi vì trên tay ta vẫn đang cầm trò chơi điện tử chém giết, nên có người nói tay như vậy bốc tới bốc lui không vệ sinh, liền tự tay dâng phần thưởng lên, bẻ từng miếng nhỏ từ từ dứt, chờ ta nhai xong sẽ lại dứt tới một miếng.

Ừm....Phần thưởng lần này miễn cưỡng cũng coi như là có thành ý.

“Bởi vì tôi đã hứa với mẹ rồi, hôm đó sẽ theo mẹ đi siêu thị làm cừ vụn.” Hấn cầm giấy ăn lau mấy miếng bánh vụn bên khóe miệng ta.

“Hôm đó sau khi đấu xong, nhớ qua nhà tôi sớm một chút đó, biết không?”

Ta chỉ hừ một tiếng.

“Cậu có muốn mời những người khác không? Tỷ như đồng đội hoặc bạn học.”

“Không có.”

“Cậu đó...” Hấn có chút bất đắc dĩ, “Nhiều người càng thêm náo nhiệt chứ sao, không biết cậu không được tự nhiên chỗ nào nữa.”

“Là ai nói muốn làm sinh nhật cho tôi chứ? Nhưng tôi chẳng có tí hứng thú nào cả!” Ta dùng sức đập xuống sàn nhà, “Cũng là tại mấy người...”

“Được rồi, được rồi.” Huống Hoàn An vừa bóc một ít đông bính, nghiêng người qua.

“A nào, mở miệng ra.”

Ta trừng hấn một cái, bất đắc dĩ mở miệng ăn vào rồi ngậm chặt lại. Đến khi nhai nuốt vào bụng xong, ta cũng quên luôn là ta định cắn cái gì.

Huống Hoàn An dứt cho ta xong, dựa vào một bên bàn nhìn ta đánh điện tử.

“Đúng rồi Triệu Vĩnh Dạ, cậu cũng đã bắt đầu tập rồi, có phải không hay chơi ba đối ba không? Có muốn tôi dạy cậu mấy chiêu về phương diện chiến thuật không?”

“Hử?” Suýt nữa thì quên, tên này là người đánh nhau bỏ qua xuất thân.

“Trước kia tôi hay đến công viên đấu bóng, đối thủ lợi hại nhất thường không phải là người trẻ tuổi mà là những người từng trải Âu Cát Tang. Khi đấu bóng thường không dựa nhiều vào thể lực, bọn họ đều dựa vào kinh nghiệm cùng tinh thần đồng đội, có rất ít người mới đấu loại hình này lần đầu mà làm đối thủ của bọn họ được.”

“Tôi biết rồi, chính là loại lão cầu gia, đại thúc sao!” Ta nghe qua cũng rất có hứng thú, “Tôi chưa từng đánh cùng người như vậy, có thật là lợi hại vậy không? Anh trước kia cũng từng bị họ khi dễ sao?”

“Vừa mới bắt đầu đã ăn phải quả đắng rồi, nhưng cũng học được không ít.” Huống Hoàn An cười cười. “Bọn họ chơi bóng ở “nơi này”, tiểu mao đầu làm sao có thể đấu thắng.”

“Vậy còn chờ gì nữa?” Ta ném điều khiển trò chơi, liếc đồng hồ đeo tay. Bồn giờ hơn, gần năm giờ, vừa đúng lúc!

“Đi thôi, tôi sẽ đi luôn bây giờ để tìm bọn họ đấu một trận!”

Buổi chiều tầm này chính là thời điểm công viên đông người nhất, quả nhiên ở sân bóng rổ gặp “bạn chơi bóng” trước kia của Huống Hoàn An, còn có một đồng người ABC từ Mĩ về Đài Loan nghỉ đông.

Không nói hai lời, hai bên lập tức chọn người, một trận kéo dài 2 tiếng.

Hô.....Mệt thật.

Cộng thêm luyện tập với đội bóng, cả ngày nay ta đã chạy hơn mười tiếng, chân cũng nhũn đến đứng không vững. Nhưng rất đáng giá! Quả nhiên là gừng càng già càng cay, mấy chiêu học được hôm nay, ngày mai lúc tập cũng bọn Lâm Bách cũng có thể phát huy công dụng. Cái đầu quý của Lâm Bách nhất định có thể từ mấy thứ đơn giản biến thành đại tuyệt chiêu phức tạp, hắc hắc....càng nghĩ càng hưng phấn.

Sắc trời mờ mờ, đèn đường cũng đã sáng lên, đến giờ ăn tối. Đám ABC kia đã chạy vào quán ăn đêm tiếp tục vui đùa rồi, đại thúc cũng bị lão bà ríu rít gọi về ăn cơm, sân bóng rổ vốn rất náo nhiệt thoáng cái trở nên trống vắng, chỉ còn hai người ta và Huống Hoàn An.

Ta vô lực té ngồi xuống dưới cột rổ, nhìn hần cởi cái áo ướt đẫm mồ hôi ra vắt khô, lộ ra lồng ngực phập phồng rõ ràng, cùng cơ bụng sáu múi khiến người ta phải ngắm nhìn. Huống Hoàn An đầu nhỏ chân dài, khi mặc quần áo khiến người ta có cảm giác vừa cao vừa gầy, không thể nhìn ra phía dưới lớp vải kia thật ra đều là da thịt, từng khối cơ bắp giống như được người ta dùng dao khắc ra, chỉ nhìn qua cũng biết có bao nhiêu rắn chắc....

Bỗng nhiên bụng ta kêu “ục ục” một tiếng.

“Đói bụng?” Huống Hoàn An ngẩng đầu.

“Ừ...”

Hắn đi tới, cúi người xuống vươn tay về phía ta. Ta cầm lấy tay hắn, để hắn nhắc ta từ dưới đất lên.

“Nhặt bóng lên, rồi về nhà ăn cơm đi.” Hắn nói.

Ta gật đầu, buông tay hắn ra, xoay người tìm quả bóng không biết đã lăn đi đâu.

“A? Triệu Vĩnh Dạ?” Bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng con gái kêu lớn.

Loại âm thanh chất chúa, cao vút này thật có chút quen tai....Ta quay đầu nhìn qua, quả nhiên thấy bên ngoài lưới sắt cách đó vài mét, một khuôn mặt đầy phấn trang điểm đang dán lên đó.

“Triệu Vĩnh Dạ, sao cậu lại ở đây?”

“Luyện bóng a, mắt cô to như vậy còn không nhìn thấy sao?” Ta tức giận. “Là cô đó, cô ở đây không phải mới là kì quái à!” Ta liếc qua cô ta một thân váy cực ngắn cộng thêm đi giày boots gót cao, hiện tại rõ ràng là tháng hai còn mặc như vậy được, cô gái này rõ ràng là một năm bốn mùa đều chỉ có mùa hè.

“Tôi muốn đến cửa hàng tiện lợi ở gần đây làm việc, vậy mà đi qua chỗ này lại gặp tên ngu xuẩn nhà anh.”

Hơ, cái bà này nói gì?

Ta đang muốn phát hỏa lên thì Huống Hoàn An ở bên cạnh lên tiếng: “Cô ấy là ai?” Hắn nói, quay lưng đi lấy áo phong sạch trong ba lô mặc vào.

Hừ! Thấy con gái đến một cái là biến thành như thế, thật đúng là đồ con rùa, xử nam ời là xử nam!

“Cậu vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi.” Hắn mặc áo xong, quay người lại, liếc ta một cái: “Cô ấy là ai? Bạn gái cậu à?”

“Ách....Cũng gần như thế.” Vừa chạm vào ánh mắt hắn, tim ta bỗng nhiên nhảy lên một cái, tự nhiên cảm thấy chột dạ, vuốt vuốt tóc.

“Sao.....Thế nào? Có phải rất xinh không?”

“Không biết, xa như vậy không nhìn rõ lắm.” Huống Hoàn An cầm lấy khăn lông, lau lau mặt. Thành thật mà nói, ta luôn cảm thấy động tác này của hắn thật giống đứa nhỏ ba tuổi lau mặt, với bộ dạng cao lớn của hắn như vậy, thoạt nhìn thật sự rất buồn cười....

“Này! Triệu Vĩnh Dạ, tôi hỏi anh đó anh không nghe rõ a?” Tiểu Tiệp ở bên kia vừa kêu lên, ta liền hoàn hồn, thưởng cho nàng một ánh mắt xem thường: “Để làm gì?”

Người Huống Hoàn An bây giờ đang bị đám cây che khuất nên Tiểu Tiệp không nhìn thấy hắn, nếu không đã sớm “trở mặt” rồi.

“Tôi cũng muốn đi vào nữa! Cổng sân bóng này ở đâu? Chỗ nào cũng toàn lưới sắt cả.”

“Ồ đối diện, tự mình đi vòng qua mà tìm.” Ta lạnh lùng nói, không thèm để ý đến nàng mà bỏ đi nhạt bóng.

Vốn cho là bà cô này sẽ buông tha cho ta, không ngờ cô ta cũng lon ton chạy đi qua phía đối diện tìm cửa vào.

“Ồ, Huống Hoàn An?!” Nàng kêu lên một tiếng bất ngờ, đề xi ben lúc này còn cao hơn không chỉ gấp đôi, thiếu chút nữa làm hỏng cả tai ta.

“Trời ạ! Hóa ra các anh quen biết nhau sao? Tên tiểu tử thú vị Triệu Vĩnh Dạ kia, sao không nói cho tôi biết chứ!”

“Ầm ỉ chết đi được! Bà tám!” Ta dùng sức đập bóng xuống đất, nhìn bà cô ồn ào dính lấy người Huống Hoàn An, trong lòng ta một trận khó chịu, đi tới che phía trước cô ta.

“Cút! Đừng có ở đây mà xí xón!”

“Này, sao cậu lại nói thế?” Tiếng Huống Hoàn An ở sau lưng ta vang lên, mang chút khó hiểu: “Cô ấy không phải là bạn gái cậu? Cô ấy biết tôi?”

Mặc dù hắn đã đè thấp âm lượng xuống, nhưng Tiểu Tiệp vẫn nghe thấy. Hai hàng lông mày của cô ta lập tức dựng đứng lên: “Cái gì cái gì? Huống Hoàn An, anh ngàn vạn lần đừng có hiểu lầm, em không thể có loại bạn trai thô lỗ như vậy được! Em là người hâm mộ bóng rổ Hà Bắc, thần tượng của em chính là anh, còn đến tận nơi thi đấu để giúp anh.....”

“Câm miệng câm miệng!” Ta thật sự bị bà cô này làm cho tức chết, ở chỗ người khác nói thành như vậy, chẳng để lại cho ta một chút mặt mũi nào. Đáng chết! Huống Hoàn An trong lòng nhất định đang cười đến phát rồ.

“Cô có biết xấu hổ hay không a? Đồ mê trai chết tiệt! Xuân Thiên Đô còn chưa tới, phát tiết cái gì!”

“Anh nói cái gì? Anh mới là người không biết xấu hổ đó! Nói cái gì mà tôi là bạn gái của anh. Huống Hoàn An, anh tuyệt đối không được nghe tên đó nói bậy, em với anh không hề có bất kỳ quan hệ nào!” Nàng chu cái miệng nhỏ lên nói, đôi mắt còn không ngừng tà tà làm bộ dễ thương nhìn về phía sau ta, ta thấy vậy

liền muốn nổi điên.

“Không có quan hệ á? Hó! Lời như thế mà cô cũng cho ra khỏi miệng được sao?” Toàn là bịa đặt! “Bộ ngực cup B của cô tôi nắm cũng đã nắm qua, cái xx rộng như xe buýt kia tôi đâm cũng đâm rồi, làm sao có thể không có “quan hệ”? Hả?”

Mặt Tiểu Tiệp lập tức trở nên xanh mét, kêu ầm lên: “Triệu, Vĩnh, Dạ!!!!!!”

“Thế nào? Xách bối hôm nay không rảnh dứt cho cô, nếu chưa thỏa mãn dục vọng thì cút ngay về Hỏa Tinh tìm chồng cô đi! Đừng có ở chỗ này mà phát...”

“Bốp”

Một tiếng va chạm vang lên, sau ót ta bị gõ mạnh một cái, nhưng ngay sau đó thân thể lại bị người khác đẩy ra, trọng tâm của ta nhất thời không vững, thiếu chút nữa té ngồi dưới đất.

Mẹ kiếp, tên khốn Huống Hoàn An kia!

“Cậu đúng là nên đi rửa miệng rồi.” Hấn trừng ta một cái, cúi đầu thấy Tiểu Tiệp đang đứng hình đại ra tại chỗ, hấn chân chừ cúi xuống, hươ hươ tay trước mặt nàng.

“Này? Cô có ổn không...”

Tiểu Tiệp ngây người vài giây, đột nhiên “Oa” một tiếng khóc lên, xoay người chạy đi.

“Triệu Vĩnh Dạ, tên khốn kiếp, ta hận ngươi! Ngươi đi chết, đi chết đi!” Nàng hét lên, chớp mắt liền biến mất sau cánh cổng, nhìn không ra cô ta có thể đi loại giày đó mà chạy nhanh vậy được.

“Thì làm sao, cô đang diễn kịch lúc tám giờ đó à? Loại lời thoại này tám trăm năm trước người ta đã không nói nữa rồi, đồ quê mùa.” Ta ôm cái ót đau nhói từng cơn mà nhỏ giọng nói liền một mạch, khóe mắt liếc thấy sắc mặt tên kia dường như vô cùng bất thiện, ta bấu môi, thúc thời di chuyển, tính muốn chuồn đi, nhặt bóng về rồi hãy nói.

Không nghĩ đến tự nhiên cái cổ đang đau bị người ta dùng sức nhấc lên. Ta giật mình, nghiêng đầu trừng Huống Hoàn An.

“Anh muốn làm gì a?”

Hấn không nói gì, mặt không chút biểu tình, bỗng nhiên lôi ta hướng ra ngoài.

“Oa.....”

Bị kéo một đường dài từ sân bóng đến nhà vệ sinh công cộng, thấy bồn rửa tay trước mặt, ta vẫn không rõ Huống Hoàn An tha ta tới đây để làm gì.

Cho đến khi hần mở một vòi nước ra, cứng rắn đè đầu ta xuống cột nước, ta lập tức hiểu ra.

“Ồi vãi dái! Họ Huống nhà anh điên rồi phải không.....ô phốc...khụ khụ....”

Làn nước lạnh băng từng ngụm lớn chảy lên mặt ta, không làm sao trốn thoát được.

Ta liều mạng giãy dụa đánh mắng, những căn bản đều vô dụng, mũi không cẩn thận hít cả nước vào, sặc đến độ nước mắt, nước mũi cũng chảy ra, chật vật vô cùng.

Không nghĩ tới rằng cánh tay đè ép ta chẳng những không có chút ý muốn buông ra nào, thậm chí còn duỗi mấy ngón tay đến miệng ta, kiên quyết vặn bung hàm răng ra, ùng ục ùng ục... Khiến cho miệng ta đầy nước. Mắt cũng nhòa đi, không nhìn thấy gì, chỗ nào cũng là nước.

“Miệng của cậu bẩn quá rồi. A! Đừng sợ, mở lớn ra một chút nữa, tôi giúp cậu rửa sạch toàn bộ.” Thanh âm ôn hòa, xa xa bay vào lỗ tai toàn là nước.

“Ồ...Ồ ừ...” Mẹ kiếp, hần còn dám nói mát? Không thể tin được Huống Hoàn An có thể đối xử với ta như thế, ta có cả một bụng lời thô tục, những không nói được ra nửa câu, chỉ có thể phát ra vài thanh âm vô nghĩa. Hai tay cũng bị cố định sau lưng, hoàn toàn không nhúc nhích được, cổ tay bị cầm chặt đau nhói lên từng đợt.

Vừa nghĩ đến hai tay ta đánh không lại khí lực một tay hần, ta liền giận đến muốn phát cuồng rống lên.... Khốn kiếp! Đồ trướng rùa khốn kiếp! Huống Hoàn An chất tiết, lần sau xem tôi chỉnh anh như thế nào!

“Triệu Vĩnh Dạ, hứa lần sau không chế miệng mình một chút, tôi sẽ thả cậu ra.”

“Ừc...ừ...” Anh mượn anh a! Lại nữa, tên này tự cho mình là mẹ ta sao? Ta trong lòng mắng tổ tông hần một trăm lần, nhưng ta vẫn hiểu đạo lý “Thức thì vụ giả vi tuần kiệt”*. Uống hết mấy ngụm nước xong, ta quyết định chứ đáp ứng hần rồi tính tiếp.

* “Thức thì vụ giả vi tuần kiệt: Người thức thì chính là tuần kiệt, túm loại là anh hùng là phải biết thức thời a.

“Ừ, ừ!”

“Được rồi, nhớ nói chuyện phải ra nói chuyện đó.” Huống Hoàn An nhìn ta gật đầu nhượng bộ, tay đặt trên đầu ta cũng buông ra, ta vội vàng ngẩng khuôn mặt ướt đầm lên, cuối cùng cũng thoát ra khỏi vòi nước địa ngục, lại thấy ánh mặt trời rồi.

“Ồn không?” Hần hỏi.

“Sặc, khỏe cái đầu anh!” Ta phát điên rồ to: “Tôi chửi con mẹ nhà anh....Ồ Ừc!” Sau đó lại bị một cổ lực đạo đè xuống, ta hoa cả mắt, nước lạnh lại xối vào đầu.

“Xem ra vẫn còn rất bẩn, lại rửa thêm chút nữa đi.”

“Ngô...Để....Ừng ực ùng ực...” (thể này liệu có chết người không?)

“Triệu Vĩnh Dạ, sự kiên nhẫn của tôi so với người khác tốt hơn đó.”

Ánh mắt ta vào nước một hồi nữa, hần kéo mặt ta quay về phía hần, nói: “Sau này để cho tôi nghe một câu thô tục, tôi sẽ bắt cậu đi rửa miệng tiếp. Tôi tuyệt đối nói được làm được. Thế nào?”

“Cạn! Anh cho rằng anh là ai? Tôi mạn phép muốn nói vài câu đây! Ô khục khục khụ khụ chết tiệt!” Vừa mới thoải mái được một tý thì đầu lại bị ấn vào nước.

“...Đã rửa sạch chưa?” Không biết qua bao lâu, hần lại hỏi, lần thứ ba buông lỏng tay ra. Hần này ta đáp trả lại hần, một ngụm nước ngậm trong miệng, chuẩn xác như ném rổ phun hết lên mặt hần.

Mặt hần bỗng chốc đầy nước, ta đặc ý hướng phía hần cười, đang chuẩn bị tiếp tục giở trò phun nước tiếp, bỗng nhiên hần tóm được gáy ta, lúc này không ép xuống vòi nước nữa, mà là kéo về phía hần.

“A ...Ngô!” Ta trở mắt nhìn gương mặt của hần trong tíc tắc trở lên lớn hơn, tiếp theo là môi đụng vào răng hần, đau đến mặt ta nhăn lại thành một cục.

Còn chưa kịp kêu lên đau đớn, cũng không kịp rõ ràng đang xảy ra chuyện gì, hần đã nhanh chóng điều chỉnh góc độ cùng lực đạo, càng thêm chặt chẽ che miệng ta lại.

Sau một lúc lâu ngậm nước lạnh, môi ta trở nên lạnh như băng, chỉ cảm thấy đôi môi đang dán chặt vào môi ta thực nóng quá, ta như sắp bị bỏng rồi.

“Ừ, ừ...”

Sau khi bị mút một trận, ta rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần, bắt đầu ra sức giãy dụa muốn đẩy hần ra, thậm chí đánh hần.

Những hấn căn bản không có để ý tới, cũng không biết dùng thủ pháp gì mà dễ dàng đỡ được quả đấm của ta, phản thủ kéo tay ta đến sau lưng hấn.

“Ngô...” Ta muốn dùng đầu gối đánh hấn, lại không hiểu sao một hồi lại bị hấn chen vào giữa hai chân, không thể động đậy.

Sau khi thuận lợi chế trụ ta, đầu lưỡi hấn bắt đầu đưa vào, liếm qua toàn bộ khoang miệng ta. Cảm giác không phải rất điêu luyện, nhưng tràn đầy tính xâm lược, ta cảm thấy như mình đang bị chiếm lấy, môi run lên, tim đập gay gắt, giống như sắp bị bệnh tim đến nơi rồi.

Mãi cho đến khi hấn buông miệng ta ra, ta vẫn còn ngẩn người, khiếp sợ đến cực điểm, ngây ngốc nhìn hấn.

“Quả nhiên an tĩnh nhiều rồi.” Huống Hoàn An bình thản nói.

“Anh, anh...” ta thở hổn hển, toàn thân run rẩy. “Anh....tôi?” Ta thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, không nói ra được chữ “hôn”.

“Khó trách mỗi lần A Tuần nổi đóa, Uyển Đặc cũng làm vậy để cậu ta an tĩnh lại.”

“What????? Ê! Anh....anh nói lằng nhằng cái gì đó a?” Ta che miệng, không thể tin được tên này dùng phương thức người khác đối phó với Yêu Tinh mà đối đãi ta, lại còn nói xong vẫn làm ra bộ thản nhiên nữa chứ! “Bọn họ là bọn họ, chúng ta là chúng ta, sao có thể coi như là một được? Hai người bọn họ căn bản là có gian tình! Là một đôi cầu nam nam.”

“Cầu cái gì?” Một anh mắt nhọn hoắt quét tới.

“....Cầu....đúng là người kì quái...”

Mặt Huống Hoàn An bỗng nhiên dí sát vào, theo hơi thở ấm áp, hai cánh môi mỏng ở trước mắt ta lớn hơn, đầu ta thoáng cái trống rỗng, vội vàng lùi lại một bước, đụng vào bồn rửa tay. Tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực....Ngay cả miệng nói lung tung cái gì cũng không biết.

“Được rồi, coi như cậu thức thời.” Huống Hoàn An khẽ mỉm cười, đưa tay sờ lên mặt ta, ta không kịp tránh, đôi môi liền bị hấn dùng ngón tay niết xuống một chút.

Giống như động tác bật bật lửa vậy, môi của ta bỗng nhiên như bị đốt một môi lửa, nóng tê tê.

“Cẩn thận một chút, sau này còn miệng thổi chữ loạn người khác nữa, tôi sẽ tự mình giúp cậu “rửa miệng”.” Hấn xoa xoa mái tóc còn ướt của ta, vừa kéo ta lại, lấy cái khăn lông trong ba lô ra trùm lên đầu ta xoa xoa.

“Di...A?” Ngắc ra nửa nhịp, ta mới hiểu hẳn đang nói gì.

Đéo đỡ được! Không thể nào?

Ta dĩ nhiên sẽ không ngây thơ cho rằng, cái hẳn gọi là “Tự mình rửa miệng” kia chỉ là áp ta đi xả nước “đơn giản” như thế.

“Anh.....rốt cuộc có bị thần kinh không a?” Ta nhìn hẳn chăm chăm, “Tự nhiên nổi giận một cách khó hiểu như vậy, lại còn làm cái chuyện....như vậy với tôi, thật sự chỉ là vì giận tôi hay chửi loạn người sao?”

“Nếu không thì còn thể nào?” Huống Hoàn An kéo khăn lông ra, dùng ngón tay vuốt vuốt mái tóc không dựng ngược lên vì keo xịt, xoa xuống phủ trước trán của ta, bỗng nhiên thì thầm không chủ định nói ra một câu: “Vẫn là như vậy tương đối đáng yêu.”

Mặt ta bỗng nhiên nóng lên, nắm chặt tay làm như không nghe thấy, cao giọng nói: “Ai biết được anh giận cái gì chứ? Tự hỏi anh là rõ ràng nhất rồi!”

“Tôi dĩ nhiên là biết a, nhưng mà cho dù biết, tôi cũng không nói cho cậu nghe đâu.” Ngón tay ấm áp lướt qua gương mặt ta một chút, thu tay lại. “....Tự nghĩ đi.” Hẳn nói rất bình thường, an tĩnh nhím chăm chú vào ta, không phải ánh mắt bén nhọn, lại làm cho ta không cách nào nhìn thẳng vào được, vừa mới trừng lại ba giây liền chịu thua dời mắt đi.

Ghê tởm! Tại sao lại như vậy? Từ lúc nào mà ta trở nên mềm yếu rồi?

“Triệu Vinh Dạ, lần trước cậu cùng cô bé kia làm chuyện đó, là khi nào?” hẳn đột nhiên hỏi.

“A?” Ta rùng mình, nháy mắt giống như bị người ta gõ vào đầu một gậy, thiếu chút té xỉu, nhưng đầu óc thoáng cái lại trở nên thanh tỉnh vô cùng. Rõ ràng chỉ cần tùy tiện nghĩ là đáp án đã hiện ra rồi, nhưng ta cắn chặt môi không nói, lòng bàn tay và lưng đều là mồ hôi lạnh.

Thật không bình thường....Trước kia chỉ cần mấy ngày không đụng vào con gái là ta sẽ không chịu nổi....Còn không nhớ đến cuộc sống cấm dục cả tháng qua, hơn nữa còn để người khác “nhắc nhở” mới phát hiện!

“Quên mất? Được rồi. Tôi hỏi cậu tiếp, cậu rốt cuộc có bạn gái hay không?”

“...”

“Hẳn là không có đi.” Huống Hoàn An chậm rãi nói.

“Chửi loạn thô tục thì rửa miệng. Về phần phát sinh quan hệ lãng nhăng, nên rửa chỗ nào...Cái này cậu về

nhà tự nghĩ đi.” (=|||)

9. Chương 9

Dạ tử! Bóng đến kìa!” Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu to, ta giật mình, theo trực giác xoay về hướng phát ra tiếng nói.

“Bốp!”

Chỉ thấy một quả bóng càng ngày càng lớn ở trước mặt, cứ như vậy không biết trời đất mà nện vào mặt ta.

“Ồi vãi đái...” Ta đau đến hít một hơi, che mặt ngồi xổm xuống.

“Niên đệ! Chú không sao chứ?” Lữ Du Trà vội vàng chạy đến bên cạnh ta, Lâm Bách cũng lắc đầu đi tới, trực tiếp kéo tay ta ra khỏi sân bóng, vớt ta xuống ghế ngồi.

“Chú em! Ngồi im ở đây xem bọn anh đánh, chờ đến khi nào cậu đem nửa hồn kia tìm về rồi thì nói cho anh biết. Còn nữa, ngày mai bắt đầu đấu chứ không phải năm sau, anh không quan tâm cậu bị con gái đá hay bị yêu tinh bà bà hút khô, nếu còn không nhanh trở về trạng thái bình thường, cẩn thận anh...hừ hừ...” Hắn dùng tư thế chặt cổ tay, liên tục cười lạnh.

“Bách Hun....Cậu bớt tranh cãi chút đi.”

“Ai, Trà Trà, nhưng tớ rất chân thành dạy dỗ cậu ta mà!” Lâm Bách làm bộ mặt ủy khuất xua xua tay.

Lâm Bách vốn tên là Lâm Bách Hun, cái tên rất là mẹ nó buồn cười, hoàn toàn không phù hợp với gã, người gọi gã là “đội trưởng” hoặc “Bách Hun” cũng chỉ có một mình Lữ Du Trà, tất cả bọn còn lại đều trực tiếp gọi gã là Lâm Bách, ác hơn thì gọi là “Sắc bá”.

Dĩ nhiên, người có thể làm đội trưởng đội Phong Hoài, tuyệt đối không phải nhân vật dễ đối phó. Lâm Bách chính là loại người có thể dùng vẻ mặt vô tội mà dẫn người khác dưới chân, đối với người của mình thì rất tốt, đối với đối thủ vướng chân gã cũng rất vô tình. Biết gã ngoài mặt vẫn là vẻ cột nhà, nhưng trong lòng có thể đã có chút mất hứng, ta dùng sức vỗ vỗ mặt, cũng không thể chịu được bản thân mình thất thường như vậy.

Triệu Vĩnh Dạ, tỉnh lại đi! Đừng có nghĩ nữa!

“Lâm Bách, chuyển bóng cho tôi, tôi muốn đánh tiếp!”

“Nga?” Lâm Bách xoay người, liếc xéo ta đang trở lại sân bóng. “Hồn trở về nhanh như vậy sao? Rất tốt, còn mộng du lần nào nữa anh đây sẽ đá cậu ra ngoài!”

“Niên đệ, không nên miễn cưỡng, nếu như trong người không thoải mái thì nghỉ ngơi nhiều một chút cũng không sao.” Kỉ Du Trà vốn có chút không yên lòng, nhưng nhìn biểu hiện bình thường của ta cũng không nói thêm gì nữa.

Sau khi kết thúc tập luyện, Lâm Bách cùng Kỉ Du Trà tính đến tiệm mì phụ cận ăn cơm, hỏi ta có muốn đi cùng hay không. Ta do dự một chút, gật đầu nói được, muốn bọn họ đi trước, lát nữa ta cưỡi xe máy tới sau.

“Có tâm sự gì thì lát nữa nói ra đi, ngàn vạn lần đừng để buồn bực ở trong lòng đó.”

ta nhìn Kỉ Du Trà, rõ ràng đã lớp mười hai những khuôn mặt vẫn thành thật như học sinh tiểu học, nửa chữ cũng không phun được ra, không thể làm gì khác hơn là mơ hồ gật đầu một cái.

Nói? Nói gì? Nói ta bị một chiến hữu thật tốt hôn, còn một chút cũng không cảm thấy chán ghét sao?

Hớ! Đánh chết ta cũng không nói ra đâu.

Vừa mới quay xe xong, cầm chìa khóa, đeo nón bảo hiểm lên thì tiếng hát “lão hồ lão thử” lại vang lên. Ta không phải là người có đủ kiên nhẫn để phân chia mỗi người một tiếng chuông khác nhau, thế nên khi nghe tiếng chuông, không thể phân biệt được là ai gọi đến. Ta vội vàng cởi nón bảo hiểm xuống, lấy điện thoại di động ra nhìn. Cuối cùng vẫn không biết số của ai.

Trợn mắt nhìn màn hình một lúc lâu, chuông cũng sắp kết thúc, ta mới ấn nút trả lời, hữu khí vô lực “Đây” một tiếng.

“Vĩnh Dạ?”

Vừa nghe một câu, ta đã sợ ngây người. Là “bà ấy”? Tại sao bà ta lại biết số di động của ta? Bà ấy không thể gặp lão đầu ở Đại Lục được, chỉ cần dùng đầu gối nghĩ ta cũng đã có đáp án. Mẹ kiếp, đúng là nhiều chuyện...

“Gọi có việc gì thế?”

Đợi một lúc lâu không có tiếng đáp lại, ta hừ lạnh một tiếng. “Vị bà cô này thật là rảnh rỗi, tôi thực ra đã sắp phải đi ăn rồi.”

“A...chờ một chút...Vĩnh Dạ, nghe...nghe nói gần đây con rất bận tập bóng phải không?” Bà áp ứng, “Ừm....Nghe nói ngày mai con có trận đấu....Thật xui xẻo, vừa lúc lại đứng vào ngày sinh nhật...”

“Đúng vậy.” Ta không nhận được, “Vậy thì sao? Rốt cuộc bà muốn nói cái gì?”

“Cái kia.....Mẹ muốn nói cũng đã lâu rồi không được nhìn con chơi bóng...Cuộc thi ngày mai đánh ở Tín Nghĩa phải không? Mẹ sẽ đi xem...”

Ta hít vào một hơi.

“Không cần đâu, được không?Bà không hiểu về bóng rổ, đến xem náo nhiệt gì chứ? Loại tham gia đấu bóng tranh tài như thế này, đi thì cũng chỉ toàn gặp người trẻ tuổi, bà đi chỉ hại tôi thêm mất mặt thôi, nếu bạn bè tôi mà biết, họ nhất định sẽ cười đến rụng răng!”

“Ừ, vậy à...Thật xin lỗi...”

“Haizzz, đừng nói xin lỗi nữa!” Ta phiền não gãi gãi đầu, nói: “Buổi sinh nhật lúc tối tôi sẽ đi, đến lúc đó là có thể nhìn thấy mặt rồi, bà không cần phải đi ra ngoài buổi sáng đâu, Ok?”

“Ừ...Vĩnh Dạ, vậy con thi đấu cố gắng....”

Phiền!

Dùng sức ngắt điện thoại, ta lập tức bạo lực nhấn một tin nhắn cho tên gà mẹ thần kinh kia. Sau đó, lập tức tắt điện thoại, phóng xe như điên đến tiệm mì.

Ăn mì xong, ta đang muốn tiếp tục đi chơi thì ngay lập tức bị Lâm Bách lấy lý do “Ngày mai còn phải thi đấu” bác bỏ, trời còn sớm đã ném ta về.

Ta cười xe phóng đi trên đường, cố gắng nghĩ nửa ngày, ngoại trừ quấy rối Tiểu Tiệp, nhất thời không nghĩ ra hang ổ của cô nàng nào có thể đi, “uy hiếp” của tên kia vẫn như âm hồn không tan trong đầu, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là buông tha, bó tay mà ngoan ngoãn lái xe về nhà.

Xa xa đã thấy trước cửa nhà có một bóng người quen thuộc, ta làm như không thấy mà lướt qua hần, đem xe máy dựng vào trong sân.

“Triệu Vĩnh Dạ.”

“Làm sao?” Ta cởi mũ bảo hiểm, quay người dựa vào xe máy, khoanh tay trước ngực nhìn lại.

Hần càng chạy càng gần, gần đến mức khoảng cách giữa hai người sắp không còn cũng không có dừng lại, bỗng nhiên duỗi ngón tay niết lên môi ta, tiếp theo lui tay xuống kéo cằm ta lên, cúi đầu nhanh chóng che lại.

“Này! Làm...Ngô...”

Miệng vì muốn kháng nghị mà mở ra, không gian bên trong ngay lập tức bị đầu lưỡi chui vào mạnh mẽ chiếm hết, đồng thời tước đoạt luôn khả năng phát ngôn của ta. Khẽ liếm từng chút một, mang lại cảm giác ướt át. Rõ ràng rất dịu dàng, nhưng lại phát ra ý nghĩ khiến người ta run sợ, giống như muốn nuốt lấy đôi môi, khoang miệng, xâm nhập vào cổ họng, đem cả người ta cùng ăn đi vào.

Khốn kiếp...Mấy ngày ngắn ngủn mà đã tiến bộ nhiều như vậy, không phải trừ ta còn có đối tượng luyện tập khác chứ?

Biết rõ là không thể nào, nhưng khi ta thở dốc mà bị ép vào trong ngực hắn, vẫn không nhịn được mà suy nghĩ lung tung.

“Điên rồi...”

Nghe tiếng trái tim đang nhảy lên từng nhịp, ta nhắm mắt lại lẩm bẩm, cũng không biết là đang nói hắn, hay là đang nói chính mình. Đại khái cả hai đều có đi. “Rốt cuộc anh có biết mình đang làm gì không...”

“Tôi biết a.” Huống Hoàn An cười nhẹ, còn mang một bộ dạng tự nhiên bình thản.

Mẹ Kiếp, ta nghi ngờ có khi núi Dương Minh có sụp xuống trước mặt hắn, cái tên thần kinh này chắc cũng không cảm thấy có gì không tốt.

“Tự mình tìm hiểu đi, ai bắt cậu điên cuồng mắng tôi một đồng thứ như thế, rửa một lần cũng không đủ.”

“Kính nhờ, gửi tin nhắn qua điện thoại di động cũng tính sao? Tôi không có nói ra khỏi miệng mà!”

“Dùng tin nhắn càng tệ hơn đó. Lúc trước có nghe tin, một vị kỹ sư công trình nhắn tin mắng bạn gái mình, kết quả chứng cứ đều bị lưu lại, bị kiện thẳng lên Viện Thượng Pháp. Nếu không dùng được cách gì thì chừa lại chút mồm miệng nhân đức đi, cũng coi như tự bảo vệ mình.”

“Hừ...Anh đúng là thích dạy đời người ta.”

“Thuyết giáo người khác cũng là chuyện rất mệt, không phải ai tôi cũng nói đâu.” Huống Hoàn An khẽ mỉm cười, vuốt tóc ta. “Cậu mắng tôi là tên gà mẹ nhiều chuyện...Nhận được điện thoại của cô, cậu thực sự giận như vậy à? Một chút xíu cảm giác vui vẻ cũng không có sao?”

“...Ai cần anh lo.”

“Thật đúng là đứa nhỏ không thành thật. Tại sao không thẳng thắn một chút đi? Mặc dù quá thẳng thắn

sẽ không giống cậu...” Huống Hoàn An lắc đầu buông tay ra, từ trong túi áo khoác lấy ra một cái băng đô đeo tay, đeo lên cổ tay phải của ta. “Đây là bùa hộ mệnh cho trận đấu ngày mai, cũng là quà sinh nhật sớm một ngày.” Hấn cười, nói tiếp: “Còn quà sinh nhật hôm đó là bánh ngọt ô mai mẹ chúng ta hợp tác làm ra. Đội trận bóng ngày mai đánh xong đến nhà tôi thì sẽ đưa.”

Sau khi Huống Hoàn An về nhà, ta lập tức đi tắm, muốn đi ngủ sớm một chút.

Ngã người lên giường, xoay xoay cái “bùa hộ mệnh” trên cổ tay, ta sẽ mang nó đi ngủ luôn. Như vậy sẽ không lo ngày mai quên mang theo.

*

*

Sáng sớm hôm sau, ngủ đủ giấc làm tinh thần ta hưng phấn, dự định sẽ đến nơi thi đấu sớm nửa tiếng. Khí trời rất tốt, đã có không ít người đến luyện tập làm nóng người.

Nhìn qua thì Kỉ Du Trà cũng chưa tới, ta lấy từ trong túi ra một quả bóng, muốn tập chút cảm giác bóng trước. Không nghĩ đến khi còn chưa kịp đi vào sân, ngay cả quả bóng cũng chưa ném, móng đã bị một quả bóng không biết từ đâu bay tới “hun” một cái.

Hơ, đứa nào có dũng khí đến thế? Nhìn góc độ cùng lực đạo thì đây không đơn thuần chỉ là đạn lạc.....Ta quay đầu trừng lại, quả nhiên không ngoài dự đoán của ta.

Nhìn cái bản mặt đứng ở đó, không phải là tên yêu tinh ta không muốn thấy nhất sao? Ngay cả “chồng” hấn cũng ở đây, đáng tiếc vị chồng kia đang cùng đội viên đội Hiệp Giương ở vòng rổ bên kia luyện bóng, hoàn toàn không để ý tới lão bà của hấn.

Thì ra Huống Hoàn An nói “đồng đội” là bọn họ. Ghê tởm! Nhất định tên kia cố ý không nói rõ!

“Thật xin lỗi nha niên đệ, tôi không cẩn thận ném trượt rồi, có thể chuyển bóng về đây giúp tôi không?”

“Chị gái à, chị không có tay hả? Sao không tự mình đi nhặt đi.” Ta lạnh lùng nói, bỗng nhiên giật mình nhận ra ta vẫn có quân bài chủ ở trên tay hà tất phải sợ y ức hiếp chứ!

“Này, Tiêu yêu tinh, tôi khuyên anh nên tránh ra tôi ra một chút. Anh đoán thử xem đồng đội hôm nay của tôi là ai nào?” Ta đắc ý lớn tiếng tuyên bố: “Vâng, là Kỉ Du Trà đó! Cộng thêm đội trưởng nhà ta, đội hình mạnh nhất Phong Hoài hôm nay đã đến đủ rồi.”

Tiêu Tuần dài giọng “À há” một tiếng, trên mặt ngoài dự đoán của ta hoàn toàn không có biến đổi gì, trầm mặc một chút, rồi nhàn nhạt nói: “Vậy sao? Tôi cũng nên sớm nghĩ đến việc hôm nay cậu ta cũng tham

gia....Cảm ơn cậu nhắc nhở, Triệu Vĩnh Dạ.”

Gì? Chỉ thế thôi? Sách! Ta còn chuẩn bị tinh thần để thấy phản ứng hơn thế cơ.

“Các cậu mấy giờ thì đấu? Đấu ở khu nào? Nếu cứ đánh thắng liên tiếp thì khi nào sẽ đấu với bọn tôi?” Y vừa liếc qua người ta một cái liền bắn ra một đồng vấn đề.

“A?” Ta ngẩn ra, nhăn mày lại. “Sao tôi nhớ được nhiều như vậy chứ....Đúng rồi.” Nhớ đến Kỉ Du Trà có đưa tờ phân chia trận đấu cho ta, ta xoay người lấy từ ba lô ra, còn chưa kịp nhìn lại đã bị giật mắt.

“Này!” Ta híp mắt lại, “Yêu tinh thối, lịch sự tí đi!”

“Mười giờ đấu ở khu C, mười một giờ đấu ở khu B....Ba giờ chiều sẽ đụng bọn tôi. Ok, tôi biết rồi.” Tiêu Tuần giống như đang cố nhớ, đọc qua một lần rồi đem giấy ném lại cho ta, ta khó hiểu, thật không hiểu nổi hắn đang nghĩ cái gì nữa.

“Anh làm cái gì thế a? Mong đợi đến lúc đấu đến thế sao?” Quái, không phải lúc trước y rất sợ Kỉ Du Trà sao?

“Sai rồi, hoàn toàn ngược lại. Mười giờ tôi sẽ rời khỏi khu C, mười một giờ sẽ rời khỏi khu B, suy ra được ba giờ chiều kia cậu cũng sẽ không thấy tôi, tôi sẽ tìm người đánh hộ. Thế nào? Có như cậu mong muốn không?” Y vừa nói vừa liếc đồng hồ đeo tay, “Hắn là cậu ta cũng sắp tới rồi. Vậy thôi nhá.”

Gì? Thật hay giả đây? “Lá bài chủ chốt” Kỉ Du Trà này dùng tốt vậy sao?

Không nghĩ tới Tiêu yêu tinh cú như vậy cầm đầu cầm cổ ôm bóng rời đi, lòng hiếu kỳ của ta bị kích thích nghiêm trọng rồi, hướng theo bóng lưng y la lên: “Kỉ Du Trà đã làm gì anh mà anh sợ anh ấy thế?”

“Chuyện người lớn trẻ con không cần lo.” Hắn không quay đầu lại, lạnh lùng nói.

Gân xanh trên trán ta nổi lên. Không hổ là Tiêu yêu tinh, tâm tình rõ ràng trầm xuống vậy mà vẫn có thể chọc giận ta. “Hừ, không nói thì thôi, có gì mà phải tỏ vẻ thần bí chứ? Ta cũng đã hỏi qua Kỉ Du Trà, nhưng anh ấy chỉ nói không có không có, căn bản cái rắc gì cũng không hỏi ra...”

Tiêu Tuần đột nhiên quay người lại, sắc mặt khó coi đến làm ta giật mình, lúc không đề phòng cổ áo đã bị túm được, xách lên. “Triệu Vĩnh Dạ, cậu rảnh quá hả? Căn bản không liên quan đến cậu thì ham hồ cái rắc gì? Còn chọc tôi nữa, ta sẽ cho cậu ói cả bữa sáng ra đây luôn.” Năm nắm của hắn đặt trên bụng dưới của ta ép xuống, hung hăng uy hiếp.

“....Sặc, hung cái rắc a, không cho hỏi thì thôi, buông tay ra!” Ta run lên, dùng sức đẩy ra. “Chẳng qua là tôi tò mò hỏi một chút thôi mà, không biết cũng chẳng mất miếng thịt nào, không thèm!” Đúng là không

chịu nổi tên yêu tinh này, trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách, quả nhiên là kho thuốc nổ mà Kỉ Du Trà chính là ngòi nổ.

“Móa nó, không biết Nguyễn Uyển Đặc làm sao chịu nổi anh!”

“A, còn dám nói tôi à?” Y khẽ liếc mắt, “Tôi cũng rất tò mò a, không biết đội trưởng nhà chúng tôi làm sao mà chịu được cậu!”

“Anh....” Giống như bị nhét vào miệng một cái bánh bao lớn, tất cả lời nói của ta trong nháy mắt đều bị chặn lại, không phun ra được câu nào.

Tựa hồ nhìn vẻ mặt khiếp sợ của ta rất thú vị, tâm tình xấu của Tiêu Tuần thoáng cái đã tốt lên. “Xin lỗi xin lỗi, lúc trước tôi đã quá khinh thường cậu, xem ra cậu không phải là chó hoang bình thường a.....CHúc mừng cậu nhá! Triệu đối thủ.”

Chúc mừng cái gì a? Khốn kiếp! Sao y lại biết.....

“Nhìn mặt mày đội trưởng dạo này rất hớn hỡ, hai người tiến triển đến đâu rồi? Bước một? Bước hai? Hay là đã xong tất cả các bước rồi?” Y đem ngón trỏ tay phải ấn vào lòng bàn tay trái thò ra thụt vào, mờ ám cười một tiếng, “Chỗ đó của đội trưởng không nhỏ, tiểu hoa cúc của cậu chịu được không thế?”

“Anh....” Ta cuối cùng cũng nhỏ được cái bánh bao tưởng tượng ra, nắm chặt tay rống: “Liên quan cái rắm gì đến anh!”

“À, xem bộ dạng cậu thế này hẳn là vẫn chưa mở bao hả? Thật là, tốc độ của đội trưởng thật là chậm nha.” Tiêu Tuần khoa trương chống tay vào hông lắc đầu thở dài, xem ra vẫn còn muốn chơi ta.

“Tôi nói a.....”

Bỗng nhiên y biến sắc, tầm mắt rời khỏi mặt ta, nhìn qua bên kia một chút. Rất nhanh liền thu hồi ánh mắt, cười nhẹ một tiếng. “Tôi nói này, cậu thức sự đã rút được quân bài tốt nhất rồi. Không nên quá mức thích giận dữ, cậu thích hẳn, hẳn cũng thích cậu, như vậy là hoàn hảo rồi, nhưng, nếu còn không biết điều một chút, tôi liền đánh cậu như tử cho xem. Còn nữa....Sao không tiện tay phân phát chút vận tốt lên người niên trưởng của cậu một chút đi.” Y chỉ chỉ về phía sau ta rồi phất tay một cái rồi đi.

Ta quay đầu lại, liếc mắt một cái liền thấy cái đầu của Kỉ Du Trà nhô ra từ bãi đậu xe đang đi tới, y vừa đi vừa nhìn đông ngó tây tìm người.

“Này! Kỉ Du Trà! Em ở đây!”

Y quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng, thấy ta vẫy vẫy tay, mắt y lập tức sáng lên, hàm chứa ý cười đi tới.

“Niên đệ, sao chú tới sớm thế? Vừa rồi anh thấy xe máy của chú còn giật mình đấy!”

“Dù sao cũng ngủ đủ rồi, muốn tới sớm một chút luyện tập a.” Ta thuận miệng đáp, quay đầu sang cẩn thận quét mắt nhìn y từ đầu đến chân. Quái, không có móng vuốt, cũng không có nanh sắc, hai cái chân xếp song song với nhau, cả người đều là bộ dạng của một con cừu non, rốt cuộc sao Tiêu yêu tinh lại sợ y chứ? Cuối cùng còn nói những lời kia là ý gì?

Nghĩ mãi cũng không ra, thôi kệ.

“Rất tốt, xem ra gần đây chú rất có ý chí chiến đấu!” Kỉ Du Trà không phát hiện được dị trạng của ta, đưa tay vỗ vỗ lên vai ta, cười đến vô cùng vui vẻ.

Thấy nụ cười của hắn, ta vốn định nói thêm gì đó nhưng lại thôi, nuốt hết từ ngữ vào bụng rồi kéo y vọt đến một sân tập khác luyện bóng.

Ở Đài Loan này chính là như vậy, dù là làm hoạt động gì cũng sẽ “giờ cao su” là bình thường, concert, tiệc cưới cũng vậy, trận đấu bóng hôm nay cũng không ngoại lệ.

Đến lúc đội ta tăng tăng thuận lợi vượt qua mọi trận đấu, trận đấu với đội của Tiêu Tuần cũng là gần bốn rưỡi rồi.

Quả nhiên Tiêu Tuần không xuất hiện, người thay thế tạm thời thực lực kém hơn rất nhiều, Nguyễn Uyển Đặc cũng không đánh hết toàn lực, trận đấu rất nhanh đã phân thắng bại, Lâm Bách lấy tên đội là “Đội vương tử Phong Hoài”, bọn ta được vào chung kết.

Nói không chừng cái bùa hộ mệnh của tên kia có lẽ cũng đã phát huy tác dụng cũng nên.

Mặc dù Kỉ Du Trà “trở mặt” với Tiêu Tuần, nhưng quan hệ với Nguyễn Uyển Đặc cũng không tệ, sau khi trận đấu kết thúc, hai người còn đứng một chỗ nói chuyện, Lâm Bách cũng đi qua tham gia náo nhiệt, càng về sau thì hắn càng nói nhiều. Ta buồn chán ngồi bên cạnh nghịch bóng, mắt liếc đồng hồ đeo tay, có chút mất kiên nhẫn.

“Này! Lâm Bách, khi nào thì trận chung kết bắt đầu?”

“Ban quản lí còn đang chuẩn bị, chắc là cũng sắp rồi.” Hắn nhún vai, liếc ta một cái, “Cậu có việc à? Không được chuẩn trước đấy.”

“...Cũng không phải.” Ta rầu rĩ đáp lại, cũng chỉ còn có thể kiên nhẫn chờ thôi. Tức thật, đúng là đồ con rùa! Các người cho là lão tử đây có nhiều thời gian lắm sao?

Khó khăn lắm mới đợi được đến toàn bộ trận đấu kết thúc, ta không kịp đợi nghi thức trao giải bắt đầu đã

vội vã cầm ba lô xoay người chạy ra ngoài.

“Dạ tử! Cậu đi luôn à?” Lâm Bách ở sau lưng ta ngạc nhiên hô: “Tôi không đi cùng bọn tôi ăn liên hoan sao? Khó khăn lắm mới có lúc tôi mời nha!”

“Nợ trước, lần sau đòi đi!”

“What???? Tiểu tử thú, không phải là vội vàng đi hẹn hò đó chứ? Đồ vô nhân tính! Tôi nhìn nhầm cậu rồi!” Hắn tiếp tục ồn ào, dexiben lớn đến trong bán kính tám trăm dặm đều nghe thấy. Tuyệt đối là cố ý.

Mặt ta nóng lên, quay đầu cho hắn một cái ngón giữa (=.=), rồi quyết tâm chạy thật nhanh khỏi hiện trường.

Ôi trời! Năm rưỡi rồi! Xem ra vẫn phải trễ một chút rồi, ta một thân đầy bùn đất cùng mồ hôi không thể không tắm. Tính ra thì từ sân bóng chạy thật nhanh về nhà, tắm thay quần áo, lại chạy nhanh xuống nhà Hướng Hoàn An, nhiều nhất cũng chỉ muộn 20 phút, hắn là vẫn còn cho qua được.....

Đến lúc ta mở cửa nhà ra, thấy trước cửa có thêm một đôi giày da của đàn ông và một đôi giày nữ, ta mới phát hiện ra ta chỉ tính toán sự việc trong tình huống hoàn mỹ thôi.

“A Dạ, con chạy đi đâu thế? Ngay cả điện thoại cũng không nhắc nữa! Bố trong ngày sinh nhật con đã gấp gấp chạy về đây, muốn cho con một niềm vui bất ngờ!”

Tám trăm năm không gặp, ông già nắm tay một người phụ nữ trẻ tuổi đi ra, hoàn toàn không để ý đến mặt ta cứng đờ lại, vui vẻ ôm lấy người đàn bà đó như vật quý, “Ngạc nhiên không? Chào hỏi người ta một câu đi chứ, đây cũng là mẹ tương lai của con đó. Hay là con gọi luôn một tiếng mẹ ơi đi, hahaha!” Ông ta vừa nói vừa ngửa đầu cười lớn, người phụ nữ trong lòng ông ta cũng che miệng cười duyên.

Mẹ kiếp, ta cảm thấy dường như ta cũng sắp “cười lớn” lên rồi.

Lúc này chuông điện thoại của ông già bỗng vang lên, ông ta nhìn màn hình điện thoại rồi vẫy tay ra hiệu “Hai người nói chuyện đi”, còn bản thân thì đi vào thư phòng nghe điện thoại, để lại ta cùng người phụ nữ ấy ở lại mắt to trừng mắt nhỏ.

Cô ta nặn ra một nụ cười với ta, phần trên mặt dày đến ta còn thấy sợ: “Cái này....Đừng đứng ở đây nữa, vào phòng khách ngồi được không?”

“Cười đẹp nhỉ, nơi này vốn là nhà tôi, còn phải cần người ngoài như cô ra chào hỏi sao?” Ta hừ lạnh, lướt qua cô ta, đi vào nhà.

Đi vài bước, ta bỗng nhiên quay đầu lại, cười với nàng: “Dì à, xin hỏi dì bao nhiêu tuổi?”

“A?” Gương mặt đầy phấn son ngẩn ra, nở nụ cười cứng ngắc trả lời: “Hai....hai mươi tuổi.”

Mặt ta bên ngoài tươi cười giả tạo, bên trong lòng ra sức chửi rủa. “Thật sự nhìn không ra, kĩ năng trang điểm của dì thật là cao tay, tôi nghĩ dì phải bốn mươi tuổi rồi cơ, dì ạ.”

“Ai, dì cái gì cơ? Không được.” Ông già vừa nói chuyện điện thoại xong, trở lại phòng khách thì nghe được câu cuối của ta.

“Đoan Tính Hàm không lớn tuổi hơn cao là bao đâu, con cứ trực tiếp gọi tên cô ấy là được rồi, không cần để ý nhiều như thế.” Ông già ở xa nhà đã lâu, mỗi câu tiếng Đài Loan đều lẫn thêm tiếng Bắc Kinh vào, nghe thế nào cũng thấy buồn cười, đáng tiếc là ta cười không nổi.

Ta lạnh lùng nhìn lão già mặt nét ôm lấy cô gái kia ngồi vào ghế salon, hai người khanh khanh ta ta, sắc mặt cô ta có chút cứng ngắc rất nhanh đã bị chọc cười.

Ta nặng nề hừ một tiếng, xoay người lên lầu.

“A Dạ, cả người con đều bẩn rồi, cứ đi tắm trước đi, thay quần áo tử tế, bố đã đặt phòng ăn ở nhà hàng cao cấp rồi, tối nay gia đình tab a người sẽ ăn một bữa cơm thật ngon, ăn mừng sinh nhật mười bảy tuổi của con.” Ông già nói.

Ta liếc cũng không thèm liếc hắt, nhanh chóng về phòng tắm rửa, mặc áo phông quần jean, khoác áo thể thao đi xuống lầu.

“Nhanh vậy sao?” Ông già sợ hết hồn, nhưng ngay sau đó lại phát hiện gì đó không đúng, “Sao lại thế này, không phải bố bảo con mặc đồ tử tế một chút....Này! Con định đi đâu? Chúng ta sẽ ra ngoài ăn cơm, con đừng có chạy lung tung cho bố!”

“Ngại quá, tôi có hẹn rồi, không rảnh phục vụ các vị.” Ta nhanh chóng đeo giày, đang định vịn nắm đấm cửa, bỗng nhiên quay đầu lại cười tươi, nói với hắt: “Đúng rồi, nếu dư một chỗ ngồi, ông có thể tìm bí thư của ông cùng đi ăn a, cô ấy còn có thể cũng dì chia sẻ bí quyết làm sao có thể ép khô ông ở trên giường, tôi nghĩ “một nhà ba người” mấy người hàn huyên cùng nhau sẽ rất vui vẻ.”

“Triệu....Triệu Vĩnh Dạ!” Ông già rống to, giận đến lệch cả ria mép.

“À mà đừng ăn quá nhiều nha, cẩn thận trúng gió. Chào! Tôi đi đây.” Ta phất tay một cái, xoay người mở cửa.

“Tiểu tử thúì! Đứng lại cho ta!”

Không nghĩ tới ông già vẫn không từ bỏ, nhanh chóng lao khỏi cửa bắt lấy ta, ta giật mình, bị hắt bắt lấy,

hai người ở trước cửa đấu lực.

Thể trạng ông già tráng kiện, mặc dù lớn tuổi hơn rất nhiều nhưng ta vẫn nhất thời không đẩy được hắn ra.

“Buông ra....Lão già chết tiệt! Đừng có nắm áo tôi!” Mẹ kiếp, tóc vuốt keo đẹp đẽ của ta cũng sắp bị lão ấy làm rối rồi! (=||)

“Đồ con khỉ chết tiệt (=.=), khó khăn lắm mới thấy mặt một lần mà còn không nể mặt ta như vậy! Người mà còn không nghe lời nữa, cẩn thận ta đóng gói người đến đại lục luôn, cái gì mà bóng cam với bóng xanh người cũng đừng hòng được nhìn thấy!”

“Vậy sao! Ông cứ thử xem!” Ta phát điên, vùng khỏi tay ông ta, thừa dịp trọng tâm ông ta không vững vịn vào tủ giày, ta xoay người xông ra ngoài, chạy khỏi cửa, chạy hết mấy con phố mới dừng lại.

“Học...học...”

Có lẽ do chạy quá nhanh, ngực ta bỗng nổi cơn đau dữ dội, đau đến mức cảm tưởng như ta không thể đứng vững, không thể làm gì khác hơn là ngồi xổm xuống vịn vào vách tường thở dốc.

Không thể nào, sáu rưỡi rồi! Ta nhìn chăm chăm vào đồng hồ đeo tay. Bị ông già quấy rối, hại ta lãng phí một đồng thời gian, bây giờ không thể quay về nhà lấy xe, trên người không có ví tiền cũng không có điện thoại di động.....Thật là muốn nổi khùng, mấy thứ đó mà cũng không nhớ mang ra khỏi nhà nữa.

Hay thật! Kiểu này thì nếu có thể đứng trước cửa nhà họ Huống trước bảy giờ thì ta cười. Không thể làm gì khác hơn là bắt taxi, đợi đến nơi thì kêu Huống Hoàn An trả tiền...

A? Kì quái..... Ta cau mày ần ần ngực, nhắm mắt lại từ từ hít thở sâu.

Tại sao ngực lại đau như vậy? Rõ ràng là còn thở gấp nữa, tại sao không những không biến mất mà còn càng ngày càng đau.....Giống như trái tim bị bóp chặt lấy vậy.....

Không lẽ là đả kích do ông già đi lấy vợ bé tạo thành sao? Không....Ông ta không có vĩ đại như vậy. Tình cảm của ta đối với ông ta coi như đã chết hẳn rồi, tâm đã chết thì sẽ không biết đau.

Không có thời gian để suy nghĩ nguyên nhân. Ta cắn răng nhịn đau đứng lên, đi đến ven đường đưa tay vẫy taxi, đi đến nhà Huống Hoàn An.

“Tiểu tử, cậu muốn đi đâu? Bệnh viện?” Ông tía xé chắc nhìn sắc mặt ta không tốt, không đợi ta mở miệng liền tự động hỏi luôn.

Thao mẹ mày ấy chứ bệnh viện cái gì!

Ta trừng hắt một cái, ngay cả khí lực để chửi cũng không có, sau khi nói địa chỉ liền vô lực tựa lưng vào ghế, ôm ngực chờ đợi cơn đau qua đi.

“Triệu Vĩnh Dạ, cuối cùng cậu cũng tới rồi!” Taxi vừa đến nơi, Huống Hoàn An đã đứng ở trước cửa nhà hắt, vừa nhìn thấy ta xuống xe, liền lập tức đi tới nắm lấy cánh tay ta.

“Có cần phải thế không? Tôi đến muộn....mà anh phải đứng trước cửa làm môn thần à?” Ta ho một tiếng, gương mặt nhìn vẻ mặt nghiêm túc không có nụ cười của hắt.

Bàn tay vững vàng nắm lấy cánh tay ta lạnh như băng, không ấm áp như trong trí nhớ. Không lẽ hắt đứng trong gió lạnh chờ ta từ sáu giờ tới bảy giờ?

Ghê tởm, ta chưa tới thì hắt không yên tâm sao?

“Cậu hãy nghe tôi nói...” Hắt nhướn mày mở miệng.

“Chờ một chút, giúp tôi trả tiền xe trước đã, tôi quên mang tiền theo rồi.” Ta ngắt lời hắt, lúng túng nhìn người tài xế taxi. “Tóm lại....nói ra thì rất dài dòng, thật ra thì tôi rất muốn đến đúng giờ nhưng...”

Huống Hoàn An ngắt ra, hết nhìn ta rồi lại nhìn vào trong xe, bỗng nhiên đem ta mới vừa mở cửa xe định đi ra vào lại.

“Này! Anh làm gì...” Ta ngây ra, không biết thần kinh hắt có ổn định hay không, tiếp theo hắt cũng ngồi vào trong xe, hướng lên trên ghế lái nói: “Bệnh viện XX, xin đi nhanh một chút, cảm ơn.”

“Này....Huống Hoàn An! Chờ một chút! Tại sao lại phải đi bệnh viện a?” Nơi ấy ngoài sinh con ra thì có thể phát sinh chuyện gì tốt cơ chứ! Không phải là muốn mở tiệc sinh nhật sao? Bà ấy không phải muốn cũng mẹ Huống hợp tác làm bánh ngọt cho ta sao? Người đâu? Đồ đâu?

Gã tài xế quay đầu lại liếc ta một cái, vẻ mặt “xem đi, quả nhiên là phải tới bệnh viện mà” gọi đôn không đỡ được. Ta hung hăng trừng lại, gã lập tức thúc thời quay mặt về chỗ cũ, nhanh chóng lái xe chạy đi.

“Xin lỗi, Triệu Vĩnh Dạ, sinh nhật hôm nay có thể không làm được rồi. Ba mẹ tôi và Ba mẹ cậu hiện giờ đều ở bệnh viện, riêng tôi ở lại chờ cậu thôi.” Huống Hoàn An day day giữa trán, hướng ta cười khổ, một tay khác cầm chặt tay phải của ta, cảm giác bàn tay ấy lạnh lẽo vô cùng.

“Cậu hãy bình tĩnh nghe tôi nói...” Nói xong câu này, hắt trầm mặc, hơi nhíu mày lâm vào suy tư, dường như còn đang nghĩ xem nên mở miệng thế nào.

Uy, Huống Hoàn An, hẳn là anh hiểu rõ tôi rồi đúng không? Tỉnh táo? Là cái gì? Còn chưa giải thích rõ, sao lại muốn tôi tỉnh táo nghe anh nói chứ? Tôi có thể không nghe được không a?

“Mẹ của cậu....”

Ta mờ mịt nhìn hẳn, muốn che tai lại, giơ tay trái lên, nhưng lại không tự chủ được đặt lên ngực.

Mẹ kiếp, tại sao lại đau như vậy.....

10. Chương 10

“Mẹ cậu lúc xế chiều đến nhà tôi, trên tay chân và đầu đều có vết thương, cô ấy nói là không cẩn thận bị ngã, xoa chút cao là khỏi thôi. Sau đó cô liền bắt tay vào cùng làm bánh ngọt với chúng tôi, bày biện phòng khách, thoạt nhìn không có gì khác lạ, không nghĩ đến là khoảng sáu rưỡi, mẹ cậu cùng mẹ tôi ngồi ở phòng khách vừa nói chuyện vừa chờ cậu, đang nói chuyện thì bỗng nhiên té xỉu, cảm giác nhịp tim cùng hô hấp đều rất yếu....”

“Đầu của cô bị va chạm rất mạnh, bị vỡ cả mạch máu, theo lí thuyết hẳn là sẽ bất tỉnh tại chỗ, tôi không biết tại sao cô có thể chống giữ lâu như vậy rồi mới ngã xuống. Như vậy không khác gì bị cấp cứu chậm trễ cả, hiện tại cô đang lâm vào hôn mê sâu, tình huống không khả quan chút nào, tôi cũng không thể xác định chắc chắn được khi nào thì cô tỉnh lại.....Theo điều tra thì mẹ cậu đi bộ đến nhà tôi, trên đường bị một chiếc xe ô tô đâm phải, bị thương ở đầu, đầu gối và cánh tay. Chủ xe ấy vốn định đưa cô đi bệnh viện, nhưng cô từ chối nhả nhận rồi lại tự đi tiếp....”

Tại sao lại như vậy?

Muốn trừng phạt tôi đối với bà luôn mặt nặng mày nhẹ, lạnh lùng xa cách, bà có thể dùng bất kì phương pháp nào khác, đánh tôi mắng tôi đều được, đập tôi một trận cũng được, nếu bà không làm được những cái đó, thì chỉ cần không thêm để ý đến tôi nữa, đi về phía cuộc sống hạnh phúc của bà. Tại sao lại làm như vậy? Tại sao lại dùng phương thức tàn nhẫn như vậy để trừng phạt tôi?

Tại sao....

“Vĩnh Dạ....Vĩnh Dạ?”

Ta đột ngột mở mắt ra.

Người phụ nữ kêu tên ta như vậy, chỉ có một mà thôi....Bà ấy tỉnh rồi? Có thể nói chuyện được rồi? Hay là ta đang nằm mơ?

Ta nhanh chóng ngồi dậy, bắt lấy cổ tay bà, nhiệt độ nóng ẩm rất chân thật....Người phụ nữ lại phát ra tiếng kêu sợ hãi, mở to mắt nhìn ta.

“Mẹ?” Ta có chút hoảng hốt kêu lên.

Không, không đúng....người phụ nữ trước mặt ta quá trẻ tuổi....Khuôn mặt giống thật giống....Nhưng.....

“Cô là ai?” Ta lập tức lạnh mặt xuống, hất cô ta ra, nhìn ga trải giường xung quanh. “Ở phòng tôi làm gì? Còn ai khác kêu tên tôi ngoài cô ra sao?”

“Tôi? Tôi là Đoàn Tính Hàm a...” Người phụ nữ bị ta nắm đỏ cả cổ tay, vẻ mặt ngạc nhiên cùng ủy khuất. “Ba cậu gọi tôi tới chăm sóc cậu...”

Ông già đó sao?

Ta giống như bị sét đánh trúng, khiếp sợ nhìn chằm chằm gương mặt không trang điểm của cô ta.

“Tiểu tử thú vị, ngươi không nhớ gì à?” Lão già đi vào gian phòng, kéo cô gái ra khỏi phòng, quay đầu nghiêng mặt nhìn ta một cái. “Ngươi gây lộn ở bệnh viện, bị bạn ngươi ngăn lại, bác sĩ giúp ngươi tiêm chút thuốc an thần, chúng ta mới có thể dẫn ngươi về nhà.” Ông già vừa nói vừa thở dài, “Ngươi nghĩ cẩn thận một chút xem, nếu như người đó bị ngươi hét một tiếng liền tỉnh lại, thế giới này sẽ cần bác sĩ sao?”

Không có tây trang cùng giày da, lão già một thân mặc đồ ngủ nhìn già hơn hai mươi tuổi. Ta nhìn ánh mắt ông hằn tia máu, không mạnh miệng cãi lại, chỉ nắm chặt nắm đấm hỏi: “Mẹ đâu?”

“Tối hôm qua đã phẫu thuật, bây giờ đang nằm ở phòng cách li để theo dõi, nghe nói mấy ngày này là những ngày mấu chốt.” Lão già cười khổ: “Chồng của cô ấy cùng tất cả con cái đều có mặt ở đó, bố không thể mặt dày đứng đó quá lâu.”

Ta vừa nghe xong, không thể ngồi yên được nữa, lập tức tung mình xuống giường, thay quần áo đi ra ngoài.

“Không ngủ thêm chút nữa sao?” Lão già kéo rèm cửa sổ phòng ta ra, trời mới tờ mờ sáng.

Ta lắc đầu, cầm mấy bộ quần áo để thay nhét vào ba lô.

“Tôi...” Trước khi chuẩn bị ra khỏi phòng, ta bỗng nhiên dừng bước, hơi quay đầu lại hắng giọng nói: “Mấy ngày nứ có thể tôi sẽ không về nhà đâu.”

Lão già “Ừ” một tiếng, ngồi xuống bên giường ta, gãi gãi cằm nhìn ta. “Lần trước cha con ta để nói chuyện như vậy là khi nào?”

“Hắn là đã rất lâu rồi.” Hắn cười cười.

“Có tin tức gì.....Nhớ lập tức nói cho cha.”

“Ừ.”

Phòng cách li có thời gian thăm cố định, có vào thăm cũng không thể ở quá lâu. Ta cũng ông chồng chết tiệt của mẹ ta một trước một sau đi ra khỏi phòng bệnh, yên lặng ngồi ở dãy ghế chờ bên ngoài, không ai mở miệng nói chuyện gì cả.

Ông ta trước kia đều dùng bộ lạnh lãnh đạm với ta, mẹ xảy ra chuyện cũng như trước không thay đổi, ta không biết hiện tại trong lòng hắn nghĩ gì. Nói không chừng là hắn không thể làm thịt được ta.

“Triệu Vĩnh Dạ!”

Nghe được tiếng nói này, ta lập tức quay đầu đứng lên. Ở một chỗ khác trong hành lang màu trắng, Huống Hoàn An đang vẫy tay đi tới, trên tay hắn cầm một túi đựng nước cùng trái cây.

Mắt ta không khỏi nóng lên, chân đưa lên muốn bước về phía hắn.

“Cậu bé này không tệ.” Người đàn ông sau lưng ta lên tiếng, ta giật mình quay đầu lại nhìn.

“Nếu cháu kết thân cùng loại bạn bè như thế này, mẹ cháu cũng sẽ tương đối yên tâm.” Mặt hắn không thay đổi, “Người cô ấy lo lắng nhất chính là cháu.”

“Hừ.....Nghe ông nói cứ như là khai báo ấy.” Ta “xì” một tiếng, không vui kháng nghị: “Làm sao phải lo lắng cho tôi nhất chứ? Không phải là còn ông và hai tiểu quỷ sinh đôi chưa đầy năm tuổi kia sao?”

“Hai đứa nó tuy còn nhỏ nhưng khôn hơn cháu đấy. Ngày hôm qua hai đứa cùng lắm chỉ khóc thôi, không giống cháu cơ hồ muốn phá cả bệnh viện của người ta đi.” Ông ta hừ nhẹ, nhìn Huống Hoàn An gật đầu một cái, đứng dậy chỉnh sửa tây trang.

“Cháu cũng đã mười bảy tuổi rồi, cũng nên bớt phá phách, chín chắn một chút đi.”

“Bác, bác phải đi sao?” Huống Hoàn An đi tới trước mặt chúng ta, khom người chào.

“Ừ, đi làm. Hôm qua cảm ơn cháu đã giúp đỡ.”

“Không có gì...”

Khuôn mặt hình sự của lão già này chuyển qua hướng Huống Hoàn An lập tức hòa hoãn rất nhiều, nhìn vào liền thấy thoải mái.

“Sao anh lại mang những thứ này tới đây?” Ta nhìn chăm chăm nước trái cây trên tay hắn, “Mẹ tôi không thể ăn được.”

“Vậy thì cho cậu ăn a.” Huống Hoàn An ngồi xuống, lấy ra một quả quýt bắt đầu lột vỏ. “Hôm qua cậu bị tiêm một mũi, hiện giờ thấy thế nào?”

“Không sao....Tay chân có chút bủn rủn mà thôi.” Ta giống như quả bóng đã xì hơi, ngồi liệt ở trên ghế, ngây ngốc nhìn trần nhà màu trắng. Mùi thuốc sát trùng ta chán ghét phiêu tán trong không khí, cùng vị cam quýt nhàn nhạt thơm.

“Tôi thật hối hận.” Ta lầm bầm nói.

Huống Hoàn An không đáp, lấy một mũi quýt đưa lên bên miệng ta.

Ta lắc đầu. “Ăn không vô.”

“Không phải cậu chưa ăn điểm tâm sao? Không được, ít nhất phải ăn hết quả này.” Hắn nhẹ nhàng khuyên, trong lúc cứng rắn nhét mũi quýt vào giữa mồm ta.

Ta máy móc mở miệng, nhai nhèo nhai.

“Hôm trước mẹ gọi điện thoại cho tôi, nói muốn đến xem tôi đấu bóng rổ. Tại sao tôi lại từ chối cơ chứ? Hơn nữa khẩu khí đối với mẹ cũng không tốt, thật đáng ghét....Tôi nói buổi tối sinh nhật là có thể nhìn thấy rồi....Chết tiệt, rõ ràng chỉ chậm một chút, một chút như vậy thôi mà....”

“Tại sao mẹ lại dằn như vậy, bị xe đụng còn cố gượng không đi bệnh viện, sinh nhật cũng không phải năm nay mới có, chỉ cần sống được khỏe mạnh, muốn làm bao nhiêu năm cũng không có vấn đề a....”

“Tôi thật hối hận, trước kia sao lại hung dữ với bà như vậy? Hiện giờ muốn nói chuyện thật tốt với mẹ, mẹ lại không thể nghe thấy....Khốn kiếp....Hết lần này đến lần khác làm mọi chuyện ra như vậy mới biết hối hận, còn dùng được cái rắm gì....”

Huống Hoàn An vẫn không lên tiếng, lặng lẽ nghe ta nói, ngón tay ấm áp không ngừng lau những giọt nước lã trên mặt ta.

“Mẹ kiếp....Chỉ tại quýt của anh quá chua...”

Hắn thở dài, kéo bàn tay đang dụi mắt của ta, đôi môi nhẹ nhàng lại gần, đem toàn bộ bi thương của ta mút lấy.

*

*

Nhà Huống Hoàn An cách bệnh viện rất gần, mấy ngày qua ta ngủ lại ở nhà hắn, những thời gian còn lại không phải luyện bóng thì sẽ ở bệnh viện.

Dù sao cũng không có tâm tư làm việc gì khác, cho dù không thể ngồi trong phòng bệnh nhìn người, ngồi cả ngày bên ngoài đợi tin tức cũng không có gì là không tốt. Ta rất nhanh đã thân quen cùng các cô y tá ở đây, thường xuyên hỏi thăm tình hình của mẹ.

Vài ngày sau khi giải phẫu, bệnh tình của bà rốt cuộc cũng tương đối ổn định, từ phòng cách li chuyển sang phòng bệnh thường.

Ta đợi bà ở bên giường, bắt đầu luyện tập dùng dao gọt lê, táo, sau đó đem thịt quả không còn lại bao nhiêu ăn hết. Hi vọng đợi đến khi ta gọt ra một thành phẩm hoàn mỹ, mẹ có thể tỉnh lại ăn.

Nhưng, mãi mà mẹ không tỉnh lại.

Cuộc sống từ từ lướt qua, kì nghỉ đông sắp kết thúc, Cuộc thi Hà Bắc bát cường cũng chuẩn bị đánh ở Cao Hùng.

Cuộc thi bát cường cứ ba năm lại cử hành ở Cao Hùng một lần, những người ham mê bóng rổ cũng đi về phía nam để theo dõi, đội Phong Hoài dựa theo lệ cũ, đến trước hai ngày để luyện tập, lấy cảm giác quen với sân bóng. Năm nay ở cùng kí túc xá với Hiệp Giương, bọn họ cũng đến trước ngày thi đấu hai hôm.

Trước khi đội bóng lên đường một ngày, ta ở bệnh viện đến rất muộn, sau đó phóng xe như điên đến nhà Huống Hoàn An, chạy nhanh vào cửa.

Huống gia có thói quen ngủ sớm, trong nhà một mảnh đen nhánh, ta cố gắng yên lặng chạy lên tầng hai, đèn phòng Huống Hoàn An vẫn sáng, ta cũng không thèm gõ cửa, trực tiếp xông vào.

Huống Hoàn An đang sửa sang hành lí, nghe được tiếng động liền quay đầu lại, thẳng người nói: “Triệu Vĩnh Dạ? Tôi còn đang nghĩ tại sao muộn như vậy mà cậu còn chưa....”

“Mẹ tỉnh rồi!” Ta bỏ nhào vào ôm lấy hắn, cắt đứt lời hắn. Hắn không có phòng bị, bị ta đụng liền ngã xuống giường.

“Cái gì?” Huống Hoàn An chớp mắt mấy cái, nhưng ngay sau đó hiểu được ta nói gì, trên mặt lộ ra nụ cười, ôm lại ta. “Thật sao? Mẹ cậu tỉnh rồi? Chúc mừng!”

“Ừ...Thật ra thì bà cũng chỉ mở mắt mấy phút đồng hồ, nói hai, ba câu, sau đó lại ngủ mất. Nhưng bác sĩ nói, đây là hiện tượng tốt...”

“Thật tốt quá, vừa đúng lúc trước khi xuất phát một ngày, như vậy cậu cũng có thể tương đối yên tâm rời Đài Bắc rồi.” hần cười vỗ nhẹ lưng ta.

“Đúng vậy, tôi nói với bà: “Này, con trai bà sắp đi vào trongNamthi đấu rồi, chừng vài ngày nữa sẽ không thể tới, bà mạnh khỏe hay không cũng nên mở mắt nói một câu chứ? Nếu không tôi mà thua, trở về nhất định sẽ mắng bà đầu tiên!” Kết quả là mẹ thật sự mở mắt ra...”

Huống Hoàn An “Phì” cười một tiếng, than nhẹ: “Cậu đó...” Trên mặt hần dính vài giọt nước từ trên mặt ta nhỏ xuống, hần không lau đi, ngược lại rất chân thành lấy tay lau mặt ta. “Mẹ cậu nói không sai, cậu thật ra rất thích khóc.”

“Hử?” Ta kinh ngạc trừng to mắt. “Anh từng nghe bà ấy nói vậy sao?”

“Trong ngày sinh nhật cậu, chúng tôi vừa làm bánh ngọt vừa nói chuyện phiếm, cô nói từ nhỏ cậu đã rất thích khóc, thích làm nũng hết lần này đến lần khác, tính tình lại táo bạo, làm cho cô rất nhức đầu nhưng không thể buông xuống được...”

“Cái gì? Đéo đỡ được! Anh đừng có nghe bà ấy nói bậy! Tôi đâu có...”

Hần bỗng nhiên lật người đè ta xuống, dùng miệng chặn lại tất cả những lời kế tiếp của ta.

Ta run lên, nhắm hờ mắt lại, tay không tự chủ mà nắm chặt lấy lưng áo hần.

Ghê tởm.....Từ lúc nào ta và hần lại biến thành loại quan hệ kì quái này? Trong lòng ta vốn rất rõ ràng, nhưng không thể thoải mái đón nhận.

Nụ hôn này không giống như với lúc trước, bớt đi chút dịu dàng quen thuộc, nhiều hơn chút bá đạo xa lạ. Lực mút lấy môi ta có chút quá lớn, cơ hồ làm ta đau, cộng thêm hần ở trên, ta ở dưới, ta cảm giác bị sức nặng của hần đè xuống môi, giống như cảm giác bị xe tăng đè lên vậy. (Ểu, miêu tả gì ác vậy =.=”)

Phòng của hần, giường của hần, vòng tay hần, nhiệt độ cơ thể hần....Ta chợt phát hiện ra ta đang bị hơi thở của hần bao bọc lấy, mỗi lần hít thở đều tràn đầy mùi vị nam tính riêng biệt trên người hần, trong miệng cũng thế.

Nguy hiểm....

Thông tin ấy vừa được truyền lên đại não, ta còn không kịp đẩy hẳn ra, trên người chợt lạnh, ống tay áo phong đã bị hẳn nhấc lên, tay hẳn luồn vào vuốt ve đầu nhũ ta.

“Làm cái gì thế! Có cái gì đáng để sờ vào chứ!” Hẳn buông lỏng miệng ta, ta lập tức kháng nghị, muốn kéo tay hẳn ra. “Dù sao tôi cũng không phải con gái, thứ đó ở trên người anh cũng có không phải sao!”

“Thì sao?” Huống Hoàn An ngửa mặt từ dưới tai ta lên, cười: “Tôi chính là muốn sờ a, cùng lắm thì lát nữa tôi cho cậu sờ lại, dù sao cũng giống nhau cả mà.”

Hử? Tên này nói gì....

Ta còn đang há hốc mồm, tay của hẳn đã lướt qua bụng ta, đi xuống dưới, cách một lớp quần nhẹ nhàng ôm trọn nơi đó của ta.

“Cái này thì sao? Tôi cũng không thể sờ vào hả? Vậy lần trước ở nhà cậu cậu làm vậy với tôi, thế là thế nào?”

“Ồ, cái đó là....” Ta bị hẳn chặn lại không nói ra được câu nào, tiếp theo hạ thân chợt lạnh, quần cũng bị cởi hết rồi, nhục điểm hoàn toàn rơi vào trong tay đối phương.

Nhưng, ghê tởm...Bàn tay thô ráp có lực của hẳn hoàn toàn không giống bàn tay nhỏ bé mềm mại của con gái, nhưng khi bị cầm chà xát mấy cái, ta liền cảm thấy muốn bắn ra ngoài, hai chân run rẩy kịch liệt, thật sự đã bắn ra.

“Ồ? Sao lại nhanh như vậy...” Huống Hoàn An dường như cũng giật mình, vừa nhìn qua chất lỏng dính đầy tay, vừa khều khều đệ đệ đang mềm xuống của ta, tựa hồ đang rơi vào mối nghi ngờ khổng lồ.

Mặt ta thoáng cái đỏ bừng lên, ngay cả mạch máu đường như cũng muốn nổ tung, giờ bàn chân mềm nhũn lên đạp hẳn một đạp, kêu to: “Tôi đây là bình thường! “Đông cứng” mãi không bắn như anh mới gọi là biến thái!”

“Được rồi...” Hẳn khó hiểu xoa xoa ngực, “Sao cậu phải tức giận như vậy?”

“Hừ! Bởi vì lần đầu tiên bị con trai sờ vào, tôi nhất thời không phòng bị nên mới nhanh như vậy!” Ta tức điên, tuyệt đối không muốn có chút quan hệ nào với tên này nữa. “Không tin thì cứ đi hỏi mấy cô nàng đã từng cùng tôi ở trên giường ấy, bảo đảm ai cũng vô cùng hài lòng với sức bền của tôi!”

“Ồ! Lợi hại vậy sao?”

Tiếng “Ồ” của Huống Hoàn An cố tình nói to lên khiến lông tóc ta dựng đứng, ta giật mình, lí trí trong phút chốc hồi phục lại, nhưng lời đã nói ra không thể thu hồi được.

Kháo, ta xong rồi, sao lại tự chui đầu vào rọ a!? Ta nằm cứng đờ, quả thực muốn cắn rụng đầu lưỡi mình cho rồi.

Hắn yên lặng nhìn ta, thấy vậy, tim ta muốn nhảy ra ngoài, bỗng nhiên hắn khẽ mỉm cười, cầm hai đầu gối ta tách sang hai bên, nằm đè lên trên, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đang không ngừng tránh né của ta.

“...Chuyện trước kia, sẽ không so đo với cậu.” Miệng hắn nói như thế, nhưng hành động lại hoàn toàn không như thế.

Một lần nữa đè xuống vừa đau vừa nặng, cơ hồ khiến ta không thể hô hấp. Mãi cho đến thật lâu sau, hắn rút cuộc cũng tha cho môi ta, tấn công xuống cổ thì ta mới có biện pháp kêu đau....mặc dù miệng cũng gần như chết lặng mất cảm giác rồi.

Về phần giấy dựa, là hoàn toàn không dám. Bởi vì vật cứng khổng lồ đặt trên đùi ta, thật sự là quá rõ ràng.

Giống như một con mãnh thú đang nằm sấp trên người, người ta đầy mồ hôi, muốn chống cự nhưng lại sợ sẽ kinh động đến nó.

“Khoan..., chờ một chút....: Ta phát hiện có gì đó không đúng, vội vàng dùng sức đẩy cái đầu đang ở trên cổ ra. “Không được! Chỗ đó không thể cắn quá sâu! Khốn kiếp...Anh cắn như vậy, ngày mai làm sao tôi có thể giải thích với người khác đây a!” Tên xử nam thiếu óc thẩm mỹ! Anh nghĩ tôi có thể lạc áo cao cổ chơi bóng được sao?

Mang theo một dấu ấn đỏ đi Cao Hùng, không cần đến Lâm Bách động đến, Ngưu lão đầu cũng đánh chết ta rồi.

Huống Hoàn An ngửa mặt lên liếc ta một cái, liếm môi dưới, cuối cùng cũng nhướn nửa người trên dậy. Ta còn chưa kịp thở ra, động tác kế tiếp của hắn, lập tức làm ta hít vào hột hơi khí lạnh.

“Huống, Huống Hoàn An, không thể nào....Anh thật sự muốn vào sao?” Ta cúi đầu, kinh hoàng nhìn thứ đáng sợ đang để ở chỗ đó của ta.

“Quá....Quá lớn rồi....Anh có sợ là không thể....” Ta sợ đến nỗi lời nói cũng không mạch lạc.

Đáng sợ! Có phải ta nhìn lầm rồi không? Đường như nó vừa lớn thêm ra một chút? Ta không dám tin mà trừng trừng hai mắt, thiếu chút nữa té xỉu.

“Yên tâm, tôi sẽ cố gắng nhẹ một chút.” Hắn vừa nói vừa xoa nắn cái đó của ta, cố gắng để ta thả lỏng.

Mẹ kiếp...Kiểu gì cũng muốn cắm vào, làm sao “nhẹ” được a? Tên xử nam chết tiệt này, chả có tí trách nhiệm gì cả! Nếu như ngày mai ta không thể đi được, hắn có thể đến Phong Hoài luyện bóng hộ ta sao?

“Không được....Để tôi lấy tay giúp anh nha...A!” Cảm giác đê đê lại không thể khống chế mà bắn ra, ta vội vàng muốn ngồi dậy, đúng lúc hấn chuyển động lên phía trước, cái thứ quái vật kia cứ như vậy mà chui vào trong cơ thể ta, vào chưa được một nửa.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA....”

Trời ạ...Đau quá....Đau chết mất! Tại sao lại đau như vậy a!

Ta đau đến không nói lên lời, chỉ có thể phát ra một âm tiết duy nhất, không ngừng hít sâu, khung cảnh trước mắt dần trở nên mơ hồ, vẻ mặt căng thẳng nhằn nạy của Huống Hoàn An dần dần mờ đi, không biết là do dây đốn kịch liệt tạo thành hay do mắt ta không thể tìm được mà ứa nước mắt.

“Triệu Vĩnh Dạ.....kiên nhẫn một chút....”

Thứ bên trong cơ thể khẽ rút ra một chút, ta nghe thấy hấn khẽ thì thầm “Thật xin lỗi”, nhưng ngay sau đó hạ thân bỗng đau xót ră rời, bị hung hăng tiến vào.

“AAAaa! Ô.....Ư a...Aaaaaaa!...” Đau quá, đau quá, nhẹ nhàng chỗ nào chứ!

Tên khốn kiếp nói không giữ lời, bội tín tiểu nhân! Huống Hoàn An khốn nạn chết tiệt! Ghê tởm....Chửi vậy vẫn chưa đủ!

Ta không ngừng nức nở gào thét, liều mạng đánh hấn, muốn đẩy hấn ra. Nước mắt không ngừng trào ra, cả khuôn mặt giống như đang ngâm trong nước.

Mà hấn chỉ biết ôm chặt lấy ta, không ngừng hôn ta, vuốt ve ta, liếm đi nước mắt của ta, ở bên tai ta không ngừng lặp đi lặp lại câu thật xin lỗi. Còn người hấn vẫn tiếp tục mạnh mẽ va chạm bên trong cơ thể ta, không ngừng đưa đẩy, thật lâu cũng không dừng lại....

Mời mọi người chờ mong lần sau có tiến bộ hơn..... (=.)

11. Chương 11

Sáng sớm hôm sau, khí trời trong lành, đoàn người đội Phong Hoài tập hợp ở cổng trường, bước lên chiếc xe cỡ trung do nhà trường chuẩn bị xuôi nam về Cao Hùng.

“Ai da, Dạ tử a, sao mắt cậu lại sưng như thế? Không phải là tối qua sợ quá ngủ không được, trốn vào chăn khóc cả đêm đây chứ? Lại đây để ca ca thương em nào!” Lâm Bách vừa lên xe đã nhanh chóng tia được ta ngồi ở đầu, lập tức lớn tiếng ồn ào.

“Thương cái con mẹ nhà anh!” Ta giận đến nghiêng răng ken két, cầm quyển tạp chí ném sang. Cái tên lưu manh chết tiệt này, chỉ cần bị hấn nắm được điểm yếu thì hấn sẽ tuyệt đối không buông tha cho ta bất kì cơ hội nào.

Đường từ Đài Bắc đến Cao Hùng xa như vậy, nên việc cầm bài lên xe để đánh là không thể thiếu, Ngưu lão đầu ở ghế trước cùng trợ lí nói chuyện phiếm, cũng không quản tình hình ở phía sau, xe mới vào đường cao tốc không bao lâu, trong xe đã náo nhiệt ngất trời.

“Triệu thần bài, cậu đổi tính rồi hả? Sao không tới làm một chân?” Tiền phong Ngô Nùng cầm bài hướng về phía ta tự đắc vầy vầy, vẻ mặt kinh ngạc a. Bình thường nói đến đánh bài, sao có thể thiếu Triệu thần bài ta được? Nhưng mà....

“Hôm qua tôi ngủ không ngon. Mấy người cứ chơi đi, tôi ngủ bù một chút.” Ta ngồi trên ghế vô lực phát tay, xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đệm ghế trên xe rất mềm, nhưng ta ngồi lại rất không thoải mái, phải ngồi đến bốn, năm tiếng đồng hồ nữa, ta không thể làm gì khác hơn là chốc lại ngồi sang mông bên trái, lát lại đổi sang mông bên phải, tư thế thật quái dị, ngay cả chính bản thân cũng khó nhìn.

AAAA! Tức chết được.... Nhớ tới cái tên đó, ta chỉ muốn dùng đinh đóng hấn lên cây, dùng chùy sắt hung hăng đập, liều mạng đập, đập cho hấn chết thì thôi!

“Này, ban ngày ban mặt nói nhảm cái shit gì thế?” Thanh âm không thức thời vang lên, phát ra từ ghế bên cạnh. “Cậu đang làm gì thế?”

“Lâm Bách, cái miệng thối nhà anh cứ tiện thể lúc này mà phun nhiều nhiều vào, chờ đến khi lão tử sống lại, anh sẽ biết chết là thế nào.” Ta ở trên ghế tàn bạo trừng xuống một cái.

“Nhìn bộ dạng thiếu sức sống như vậy mà còn nói cứng? Mấy đứa trẻ con ven đường còn không thêm sợ.” Lâm Bách nhéo má ta một cái: “Cậu cho rằng anh đây không biết cậu vì sao mà thiếu sức sống vậy sao? Nếu chỉ là khóc thì môi sẽ không sưng như vậy, tiểu tử thúì, thi đấu ở trước mắt mà còn dám làm loạn!”

Hấn vừa nói vừa vén áo ta lên, huýt sáo một hơi. “Ồi vãi hàng, cần thành như vậy nhất định bé con cậu mới kết giao không phải bình thường a, có thể cho tôi mượn chơi thử một lần chứ hả?”

“Bỏ tay ra!” Ta lấy làm kinh hãi, dùng sức hất tay hấn ra, kéo áo xuống.

“Vội vàng cái gì? Không phải bé con đó cũng không có ý kiến gì sao a, dù sao anh với cậu cũng giống nhau, nam nữ đều ăn hết, chỉ là nếu tôi không làm thì “bé con” kia của cậu chắc không chịu ở dưới đâu đúng không?”

Lâm Bách ngừng nói, nhìn ta đang bị chấn động, quắc mắt thẳng lưng trừng hấn, lập tức gương khoe

miệng lộ ra nụ cười giảo hoạt. “Quả nhiên là vậy, anh nhìn dấu răng này không giống của con gái cần, có phải anh đoán trúng rồi không?”

“Anh....” Ta ngắc ngứ, lạnh từ đầu đến chân. Không phải đến giờ ta mới biết tên này đáng sợ, nhưng....

Sỉ nhục, khó trách các tiền bối Phong Hoài lưu truyền câu: Chọc long chọc hổ, chỉ cần không chọc vào Lâm Bách áo số 5.

“Yên tâm, anh sẽ không nói cho ai biết đâu. Chơi với con trai chẳng qua chỉ là cảm giác mới lạ thôi, nếu bị bọn con gái biết cậu là song đầu cắm*, chắc chắn sẽ không muốn cho cậu cưới nữa.” Lâm Bách cười hì hì: “Nói đi cũng phải nói lại, nhìn thế nào thì cũng có vẻ như là cậu bị đâm đúng không?” Ngón trỏ tay phải hắn đưa vào tay trái, dùng sức đâm mấy cái, miệng còn phát ra phối âm.

*Song đầu cắm: rằng thì mà là ăn cả con trai lẫn con gái (=.=)

“Ai! Ai bị.....Anh đừng có nói linh tinh!” Lâm Bách chết tiệt! Không nên nói thẳng ra khó nghe như vậy chứ! So với tất cả những người từng làm động tác này, hắn là kẻ bỉ ổi nhất!

“Hôm nào nhớ giới thiệu cho anh biết nhá, người có thể làm cho tiểu Bạo Long nhà ta tự nguyện dâng mình lên, hắn là rất rất giỏi!” Hắn làm bộ gật gù tặc tặc lưỡi.

Giới thiệu? Giới thiệu cái đầu!

“Đã nói là không có...” Ta bất lực kháng nghị, chưa nói xong đã bị chặn ngang.

“Anh cũng không rõ lắm, nghe nói nơi đó bị đâm thì cũng rất có khoái cảm phải không?” Lâm Bách vỗ vai ta, vẻ mặt nửa đùa nửa thật. “Nhưng mà, Dạ tử à, cũng nên cẩn thận một chút....Cùng con trai vui đùa một chút cũng được, nhưng đừng trầm mê quá....sau này không thể cương lên với con gái, vậy thì hỏng bét đấy.”

“TRIỆU VĨNH DẠ! Người làm cái gì thế hả? Mau thành thật luyện tập cho ta! Đừng tưởng hai ngày đầu không cần ra sân đấu thì có thể làm loạn!”

Ném rõ quãng mười mấy quả đều không vào, ngay cả Ngưu Hoan cũng không có “may mắn” đến mức ấy. Ngưu lão đầu giận đến bốc hơi trên đầu, có nguy cơ phun cả dung nham ra đến nơi rồi.

Ta “Vâng...” Một tiếng, chậm chạp đưa bóng lên xác định địa điểm, hữu khí vô lực đưa tay lên “đông!” Bóng đang bay về tuyến sau liền trực tiếp rơi xuống đất, ngay cả vòng rõ cũng chưa chạm tới, hay thật.

“Triệu Vĩnh Dạ, xuống đây!” Ngưu lão đầu lập tức nổi khùng: “Chạy quanh sân bóng ba mươi vòng, trong vòng hai mươi phút phải chạy xong cho ta!”

“Chạy thì chạy.” Ta lăm bằm, quay đầu lại vừa đúng lúc nhìn thấy Kỉ Du Trà dần mặt há hốc mồm.

“Kỉ Du Trà, bánh bao này cho anh đó, cảm ơn bình thường đã chiêu đãi tôi nhá.” Nói xong ta còn bội phục mình, trong tình huống này còn cười giòn được.

“Niên đệ....Cậu có khỏe không....” Y chăm chú nhìn ta, trên mặt không chỉ có lo lắng mà còn có hoảng sợ nữa.

“Stop đề..., không nghĩ cậu dễ bị ảnh hưởng như vậy, sớm biết thế này thì đã không nói cho cậu mấy câu ấy rồi. Những lời đó là cố ý nói để bắt nạt cậu chút thôi, không cần tưởng thật, OK? Lâm Bách lắc đầu, đi tới vô tình ta một cái, hạ giọng nói: “Nếu thân thể không thoải mái, cứ xuống kia nghỉ ngơi đi, không cần miễn cưỡng bản thân đâu.”

Ta trừng mắt nhìn một cái, hần vô tội chớp mắt, chỉ nghe thấy nửa đoạn đầu câu nói của hắn, Kỉ DU Trà đã lập tức nhú mày.

“Cái gì? Bách Hun, thì ra lại là anh....”

“Triệu Vĩnh Dạ!” Ngưu lão đầu ở bên cạnh trừng ta đến con ngươi cũng muốn lồi ra ngoài, ta khoát khoát tay, không phản ứng lại lão đầu nữa, biết điều ra sân chạy.

Ngưu Hoan cầm đồng hồ bấm giờ cũng đi tới, dừng nhìn ta chạy. Ta hừ một tiếng: “Để làm gì chứ, còn không yên lòng đến mức phải cô tới giám sát tôi?”

“Tùy anh thôi, tôi làm đáng cho cha tôi nhìn ấy mà, anh muốn chạy bao nhiêu chạy bao lâu, tôi cũng không quan tâm.” Nàng lạnh lùng nói.

Ồ? Tâm tình cô nàng này cũng không tốt?

Ta tò mò liếc nhìn cô ta một cái, nhớ ra hình như tháng trước cô và cha cô giận nhau đến tận bây giờ. Quả nhiên là phụ nữ, tính tình đều thói giống nhau.

Mặc dù Ngưu Hoan nói như vậy, nhưng ta vẫn cẩn thận nhịn đau, đem toàn bộ mệnh lệnh của lão đầu thực hiện xong, cảm giác này không biết là đang giận ai, ngay cả nửa vòng cũng không thiếu. Chạy xong chân cũng mềm nhũn, đầu gối phát run, thật giống như....giống như phản ứng sau khi bị bắn ở bên trong ngày hôm qua.

...Ặc, không thể nào?!

Ý nghĩ này vừa hiện ra trong đầu, ta không dám tin cúi mặt trừng sàn nhà, máu toàn thân dồn lên hai má, vội vàng chớp lấy khăn lông che mặt lại chạy ra ngoài.

“Triệu Vĩnh Dạ, người đi đâu thế hả? Thời gian luyện tập sắp kết thúc rồi!” Lão đầu ở sau lưng rống to.

Sân vận động cử hành thi đấu Hà Bắc Bát Cường hai ngày nay đều thay phiên mở cửa cho các trường học luyện tập, thời gian cho Phong Hoài là từ 2h-4h chiều, chỉ có hai tiếng ngắn ngủi.

“Nhà vệ sinh!” Ta không quay đầu lại rống.

Năm phút sau ta xanh mặt từ nhà cầu đi ra.

Không thể tin được....Thời gian từ lúc đi đến lúc xong xuôi chỉ ngắn như vậy, phi ngựa chạy cũng không nhanh vậy nữa! Mẹ kiếp...Có phải ta trúng tà rồi không? Có phải là “Một lần liên lụy người khác sẽ ăn ngàn thương” không?”

Càng nghĩ càng phiền lòng, nhìn đồng hồ cũng đã sắp 4h rồi, ta định không quay lại nhìn mặt Ngưu lão đầu nữa, chui vào sân vận động phía trong nghịch.

Đi qua cửa bên hông sân, một đám nữ sinh không biết từ đâu xuất hiện cản trở đường đi của ta. Trong tay mấy cô này là máy ảnh cùng bút bi, khuôn mặt hưng phấn hướng ngoài cửa nhìn đảo đảo, tíu ta tíu tít không ngừng, không biết đang làm cái trò gì nữa.

Đang muốn bảo các nàng mau tránh ra để cho ta ra ngoài lấy chút không khí mới mẻ thì bỗng có một cô trong đám ấy chú ý thấy ta, kéo tay cô bạn bên cạnh nhỏ giọng nói: “Ê? Là Triệu Vĩnh Dạ của Phong Hoài kìa, tớ cũng rất thích cậu ấy, có muốn sang hỏi chút không?”

“Không nên đâu, thoát nhìn cậu ta rất hung dữ, tớ sợ lắm...”

“Không biết a, tớ thấy cậu ấy rất có cá tính. Ừm, để tớ đi thử một lần xem sao, nếu có thể thì cậu tới giúp tớ.”

Cô bé trực tiếp đi tới trước mặt ta, nói: “Thật xin lỗi, bạn có thể cho mình chụp hình chung được không? Mình là fan hâm mộ của bạn đó.”

Cái gì? Hóa ra là cái này a. Chuyện như vậy ta ở Đài Bắc gặp qua nhiều lần rồi, không nghĩ tới ở Cao Hùng cũng có. Trừ phi hôm ấy ta thua bóng tâm tình không tốt, còn không thì bình thường ta sẽ không từ chối.

“Được a.”

Cô bé thấy ta gật đầu, lập tức hướng bạn đồng hành “Ya” một tiếng vui mừng, í ới gọi cô kia tới giúp cô ta chụp ảnh, sau đó chạy tới ôm lấy cánh tay ta.

Mùi thơm từ người cô bé bay tới, ta ngẩn người, cảm giác khuỷu tay có một thứ mềm nhũn dựa vào, theo kinh nghiệm phán đoán thì đó là cup C. (=.=” bồn đại gia đây còn chưa thành thạo bằng người nữa)

Ta nhả mày, không động tới cũng không đẩy ra.

Kỳ quái...Tại sao không có chút cảm giác thoải mái nào? Trước kia gặp phải loại đậu hũ bộ dạng không tệ này đến cửa, ta còn cùng cô ấy khách khí sao? Hẳn là đã sớm một ngụm nuốt chửng rồi.

Tiếp theo đó, cô bé ấy lấy bút muốn ta kí tên. Ta tùy tiện kí một chút, nàng lại lấy một tờ giấy khác viết tên mình cùng số điện thoại di động lên, đưa cho ta.

“Mình tên là Kỳ Kỳ, nếu như cậu thi đấu xong mà còn lưu lại vài hôm, có thể tìm mình đi chơi.” Cô bé quay ra nháy mắt cười nhìn ta.

Ta có chút ngốc há mồm. Không nghĩ tới cô bé này một bộ dạng thanh khiết mà làm việc open như vậy a.

Vừa lúc đó có thêm vài cô bé tới tìm ta chụp ảnh chung cùng kí tên, ta đều đồng ý hết. Vốn đang không hiểu vì sao mấy cô nàng này lại chen chúc ở cánh cửa kia, đến lúc nhìn lướt qua đỉnh đầu các nàng, thấy bên ngoài vừa có xe của Hiệp Giương đi vào liền hiểu.

Mẹ kiếp.....Sau thời gian luyện tập của Phong Hoài chính là thời gian luyện tập của Hiệp Giương.

Trực giác của ta nghĩ muốn lập tức xoay người tránh đi, hai chân lại như dính xuống mặt đất, không bước nổi một bước.

“Mấy cô gái này phần đông là tới chờ Huống Hoàn An, bạn mình cũng vậy. Nhưng mình thấy anh ấy quá ngoan rồi, không phải type của mình, mình thích dạng hư một chút, trong đội Hiệp Giương mình chỉ ưa mỗi Tiêu Tuấn thôi.” Kỳ Kỳ ở bên cạnh ta cười nói.

Ngoan....? Cô nói ai ngoan a!?

Nếu hẳn thật sự “ngoan”, mong ta hiện tại cũng sẽ không đau như thế này! Mấy người đều bị lừa rồi! Tỉnh lại giùm đi! Ta ở trong lòng rộng giận, mắt nhìn chăm chăm phía cửa.

Đội viên đôi Hiệp Giương lục tục bước xuống xe, một lát sau các cô gái đã tụ lại thành một đám đông xôn xao, chỉ thấy Huống Hoàn An vừa cười vừa đi xuống, theo sau là Tiêu Tuấn, Nguyễn Uyển Đặc cùng một nữ sinh tóc dài rất đẹp.

“Chán thật! Quả nhiên cô gái này cũng tới!” Kỳ Kỳ dậm mạnh chân xuống đất.

“....Cô ấy là ai?” Ta cũng bị thu hút. Cô gái này lớn lên rất đẹp, không biết ở Hiệp Giương thế nào chứ nếu cô ấy ở trường Phong Hoài thì tuyệt đối có thể làm hoa khôi.

“Quản lí của Hiệp Giương.”

“Hả?”

Bọn họ vừa xuống xe, mấy cô bé bạo dạn đi tới gần cửa vây lấy. Huống Hoàn An hơi ngẩn ra, còn chưa mở miệng nói gì, cô bé tóc dài kia ngay lập tức đã đi ra ngăn cản ở trước mặt bọn họ, không biết nói gì, về mặt mấy cô bé kia liền thất vọng quay về.

“Biết là sẽ như vậy mà.” Kỳ Kỳ hừ lạnh. “Nghe bạn mình ở Hiệp Giương nói, đội bóng rổ căn bản không có quản lí chính thức, chuyện vật cũng là do đội viên năm nhất xử lí. Cô gái này ý mình là bạn thanh mai trúc mã của Huống Hoàn An, luôn tự cho mình là quản lí của Hiệp Giương, thật ra thì cũng chẳng làm gì cả, cả ngày chỉ chạy theo Huống Hoàn An. Mình cho rằng cô ta tự nghĩ mình là bạn gái của Huống Hoàn An luôn rồi!”

“Ồi vãi hàng....” Cái gì thế? Đúng là càng nghe càng muốn nổi khùng mà! Ta nắm chặt nắm đấm, một ngón tay dùng sức chỉ về phía bên kia, quay mặt sang nghiêng răng nghiêng lợi trừng cô bé: “Tên khốn kia rốt cuộc có cái gì tốt, sao nhiều người thích hấn vậy chứ? Mất mấy người đúng là ném qua cửa sổ rồi!”

Kỳ Kỳ kinh ngạc nhìn ta, nhưng ngay sau đó phì cười, khoách lấy tay ta: “Sao vậy? Ghen à? Đừng như vậy nha, so với hấn thì mình thích cậu hơn mà!” (Em gái à, người ta ghen vì người kia kìa, em không có cửa đâu!! Thôi nể tình em có chút nhan sắc, tới với anh đi, anh cũng có cá tính a *đá lông nheo* J)J))

“Ác, thôi đi...” Ta không muốn tin vào cô nàng lỗ mãng này, đang định hất tay cô ra, không nghĩ tới mắt vừa nhìn lên đúng lúc thấy một đồng đầu người nhìn vào ngón trỏ của ta đang giơ lên.

Toàn thân ta tê rần, chưa đến 0.1s liền đầu hàng, thu tay lại rút lui một bước, để cho cánh cửa che đi bóng hình hấn.

“Ồ? Triệu Vĩnh Dạ! Cậu định đi đâu thế?” Kỳ Kỳ khó hiểu.

Hừ, đi chỗ khác!

“Nếu cô thích loại như tôi thì tôi biết một người hoàn toàn phù hợp, lần sau có cơ hội sẽ giới thiệu cho cô!” Ta tùy tiện đem Lâm Bách ra làm bia đỡ đạn, xoay người trốn mất dạng.

Sau khi rời khỏi sân vận động, chúng ta đi đến một sân bóng khác để tập, sau khi ăn tối xong cũng tập nữa, hơn 9h mới về kí túc xá. Hiệp Giương và Phong Hoài đều ở cùng tầng 2 của kí túc xá, ở giữa có một hành lang tách ra, cuối hành lang là một phòng tắm chung lớn. Mỗi phòng ở hai người, cũng không đến nỗi quá chật chội.

Ta và Ngô Nùng được phân cùng phòng với nhau, sau khi sắp xếp hành lí xong xuôi, tên kia lại lấy mì tôm ra ăn liên tục, cả gian phòng đều là mùi mì tôm. Ta chịu không được, liền cầm quần áo đi tắm trước.

Dù sao cũng chỉ có con trai ở đây, ta theo thói quen định cởi áo thể thao đầy mồ hôi ra, kéo áo ra mới giặt mình, vội vàng mặc vào.

May mà Ngô Nùng chỉ cầm cúi ăn mì tôm của hắn nên không thấy gì. Cho dù có nhìn thấy thì cái Túi Dạ Dày ấy chắc cũng không nhạy cảm như Lâm Bách đầu.

Nhưng ta vẫn phải cẩn thận, hậm hực đi tới phòng tắm công cộng, chui vào một gian phòng tắm mới bắt đầu cởi quần áo.

Ghê tởm, thật chẳng tiện gì cả!

Không quan tâm bên phòng bên cạnh cũng đang có người tắm, ta vừa dùng sức cọ rửa cơ thể vừa lớn tiếng thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà hắn, đem cả đám tức giận để mồi meo trong bụng ra phơi hết mới cảm thấy thoải mái một chút.

“Chết tiệt! Con gái xếp hàng chờ được anh cười nhiều như vậy thì mau đi tìm mấy cô ấy đi! Tại sao lại rảnh rỗi đi trêu chọc tôi cơ chứ! Giá trị của lão tử đây rất cao vậy mà cuối cùng lại bị anh làm hại rồi.....Thật quá sỉ nhục!”

Đang lúc tắm rửa, không cẩn thận dùng sức quá, bánh xà phòng trượt khỏi tay, bay sang bên buồng tắm bên cạnh. Bởi vì có tiếng nước nên ta xác định được bên đó có người.

“Ngại quá, phòng bên ơi, giúp tí nha! Đem bánh xà phòng dưới chân qua đây được cho tớ.” Ta tắt vòi hoa sen, cách một bức tường rỗng sang.

Tiếng nước bên tường bên kia cũng dừng lại, nhưng mãi không thấy xà phòng bay về.

“Này...phòng bên ơi? Đầu rồi? Còn sống không?” (=||) Ta còn đang khó hiểu, phòng bên liền mở cửa “cạch” một tiếng, ba giây sau, cửa buồng tắm của ta liền vang lên hai tiếng gõ “cộc cộc”.

Tại sao? Nhất thiết phải đưa tận tay cho ta sao? Người này thật là... Ta khó hiểu mở cửa, vươn tay ra, không nghĩ tới lại bị tóm lấy cổ tay, cánh cửa bị một lực vặn bung ra khiến ta lùi về sau hai bước. Nếu không phải tay còn bị đối phương nắm thì chắc chắn đã trượt trên sàn nhà ngã chổng bốn chân lên trời.

“Sặc...” Làm gì thế? Lửa bùng lên trong mắt, vừa nhìn lại xem đối phương là ai, ta thoáng chốc ngây người, cho dù bị sét đánh mười lần cũng không si ngốc đến như thế này.

Này.....Thế này là thế nào? Tại sao hắn lại ở đây?!

Chậm rãi, cánh cửa ở phía sau thân thể trắng kiện kia đóng lại “cạch” một tiếng, thanh âm vang lên đồng thời cũng khiến ta thức tỉnh. Ý thức được tình cảnh bây giờ của mình hồng hết rồi, ta đỏ mặt, liều mạng đi thẳng, bối rối muốn tìm thứ gì đó để che lại cơ thể, nhưng ngược lại lại khiến bản thân bị vây vào giữa vách tường và hân, quả thực giống như một con dê béo đang đứng trước mặt con hổ chờ bị nuốt gọn.

“Huống...Ừm!” Một dòng nước từ trên đầu đổ xuống, khiến ta không mở được mắt ra, miệng cũng bị che lại. Khốn kiếp! Hân điên rồi à, chỗ này tùy lúc có thể sẽ có người đi vào tắm.

Tên kia mở vòi hoa sen ở mức tối đa, hai cánh tay hữu lực ghì chặt lấy ta, ở giữa luồng nước nóng không ngừng ngăn chặn môi ta, đầu lưỡi cạy mở hàm răng, không ngừng thâm nhập sâu hơn, cường ngạnh ở bên miệng ta liếm, mút.

Ta bị hôn đến tay chân như nhũn ra, toàn bộ mặt mũi đều là nước, không thể hô hấp, mãi cho đến khi không khí trong phổi bị nghiền ép cạn sạch mới cố gắng đẩy hân ra.

“Ừm, ừm!” Tên khốn! Muốn giết ta sao!

Đánh đá hồi lâu, tên kia cuối cùng cũng rút lui khỏi miệng ta, chuyển qua hôn mắt, mũi ta. Ta ở trong cột nước nhắm mắt lại thở dốc, cả người hư thoát, thật sự có loại cảm giác run sợ như khi bị rửa miệng vậy.

Hân tắt nước, nâng cầm ta lên tiếp tục hôn, lực đạo nhu hòa rất nhiều, hôn khô những giọt nước trên môi ta. Nước không ngừng chảy xuống, hân cũng không ngừng hôn.

Mẹ kiếp, không phải hân muốn hôn đến sáng chứ? (Thế cũng muốn chuyển sang bước tiếp theo thật nhanh sao hả? =]]])

Ta còn đang nghĩ ngợi rồi rầm, hân bỗng buông ta ra, lấy vòi sen xuống, mở nước nóng phun lên cơ thể đang lạnh run của ta, cầm xà phòng bắt đầu chà xát lên người ta.

“Làm gì thế...” Sợ bị người khác nghe thấy, ta hạ giọng thì thào, cầm lấy ngón tay cái thô ráp đang ấn nhẹ vào đầu nhũ ta.

Vẫn không quen lắm với những hành động như vậy, ta có chút không tự nhiên xoay người, đưa lưng về phía hân, hân cũng thuận thế chà lưng cho ta.

“Kỳ lạ thật...” Ta ho một tiếng: “Tại sao anh lại chạy đến đây tắm?”

“Nước nóng bên kia bị hư, lát nữa đồng đội của tôi cũng sẽ qua đây tắm rửa.”

Ta cả kinh, không dám nghĩ đến cảnh tượng kia, định thừa dịp không có ai bên ngoài đẩy hân ra, hân bỗng nhiên lại phun ra một câu: “Lúc chiều cô bé đứng cạnh cậu là ai?”

Ta ngẩn người, nhưng ngay sau đó dùng sức nắm chặt quả đấm. Hay thật, tôi còn chưa hỏi anh, anh đã hỏi trước tôi rồi sao?

“Tôi mới là người phải hỏi chứ.”

“Cái gì?” Ngón tay hắn theo lưng trượt xuống, khẽ chạm vào khe rãnh kia.

“Không có....Không có gì cả, chẳng qua là nữ sinh tìm tôi chụp ảnh chung thôi, tôi cũng không nhớ mặt cô ấy nữa rồi!”

Hắn “ừ” một tiếng, coi như chấp nhận lời giải thích của ta, nhưng đầu ngón tay vẫn đảo quanh trong khe rãnh.

“Thế còn nữ sinh tóc dài đi theo đằng sau ông anh thì sao hả?” Ta lập tức phản pháo: “Cô ta là ai?”

“Nữ sinh tóc dài? Ừm....Cậu nói tiểu Huyền sao?”

Tiểu Huyền? Hừ....Gọi tên thật thân mật a, thật là hảo một đôi thanh năm lợn mã! (=|||)] câu này là lái từ thanh mai trúc mã)

“Tiểu Huyền là hàng xóm của tôi. Sao cậu lại hỏi cô ấy?”

“Lão tử thấy cô ta lớn lên rất xinh đẹp, muốn theo đuổi không được sao?”

“Được a, nhưng phải qua cửa ải của tôi trước đã.” Tay hắn thoảng cái đã đâm vào sâu trong cửa hang. “Sau khi tôi kiểm tra mà đủ tiêu chuẩn, tôi sẽ cho cậu theo đuổi.”

“Này! Đừng có sờ...” Ta sợ hãi bắt lấy tay hắn, nhưng không bắt được, hắn hơi ấn sâu vào một chút, suýt nữa ta không kiềm được mà kêu lên.

“Chỗ này của cậu còn đau không?” Hắn thấp giọng hỏi.

“Anh đang nói nhắm cái gì đó?” Lửa giận trong bụng ta lại trào lên: “Tự anh thử cầm cây gậy nhét vào miệng trừu động cả đêm xem, hôm sau nhất định sẽ biết ngay!”

Hắn khẽ cười, rất kiên nhẫn tiếp tục nhẹ nhàng dùng ngón tay di chuyển bên trong ta, ngón tay hơi trượt vào một chút, lại lùi ra, chạm chập xâm nhập, dần dần ra tăng số ngón tay.

Cảm giác các ngón tay ấy càng ngày càng ra vào dễ dàng, càng làm ta nhịn không được, bên trong bị cạo

gãi khiến trái tim như cũng muốn nhảy ra ngoài.

“Này...Huống Hoàn An.....Anh định làm gì vậy....” Ta cố gắng cứng giọng hỏi, vốn đã hiểu rõ con người này bề ngoài là một bộ vô hại, thật ra thì chuyện vô sỉ nào cũng làm được...Cần bản không cần quay đầu lại nhìn cũng biết chỗ đó của hắn nhất định đã sớm cứng lên rồi.

...Bởi vì, ta cũng thế.

“Cái đầu anh tỉnh táo lại chút đi, nghĩ thử xem nơi này là nơi nào....” Ta thở gấp vô lực nói: “Dù anh không biết xấu hổ, thì tôi vẫn biết có được không?”

“Một lần là được rồi.” Hắn ở bên tai ta nhẹ nhàng dụ dỗ, rút những ngón tay thon dài của mình ra, thay vào đó là... một thứ khác lớn hơn rất nhiều.

Ta rút cổ lại, né tránh hơi thở của hắn, nhưng nửa người dưới không trốn đi đâu được. “Một lần cũng không được! Làm gì có ai động một lần lâu như vậy chứ?” “một lần” của anh bằng ba lần của tôi rồi!

“Tôi sẽ cố gắng thật nhẹ nhàng...”

“Nhẹ cái đầu mẹ anh ấy! Anh còn dám nói à!” Vừa nghe tới câu này, ta lại càng nổi điên. “Tôi sẽ không bị lừa đâu! Lời anh nói ra mà có thể nghe theo thì heo cũng biết bay rồi!”

“Hai ngày đầu không phải là cậu không cần thi đấu sao? Được rồi...Để tôi vào một lần là được rồi...Tôi muốn đi vào bên trong cậu...” Hắn thấp giọng mềm mỏng, ôm chặt lấy ta từ phía sau, không ngừng hôn lên bên thái dương ta, hạ thân như có như không chạm vào huyết động của ta.

Cả người ta run rẩy, hận không thể xoay người mắng hắn một trận, đẩy hắn ra xa xa một chút. “Vậy...Anh không được phép bắn ở bên trong!” Ta nhắm mắt lại, nhịn cảm giác thẹn xuống nói. Đây là nhượng bộ lớn nhất của ta rồi.

“Cái này....Không dám cam đoan....” Ngữ khí của hắn tựa hồ như ta đang làm khó hắn rồi, dừng lại một chút nói: “Tôi sẽ giúp cậu rửa sạch sẽ, bù cho cả hôm qua nữa.”

“Khốn kiếp!” Mặt ta nóng đến có thể nấu chín cái nồi, tránh ra khỏi vóng tay ôm của hắn: “Không thương lượng gì hết! Không được là không được! Anh....Nếu anh còn dám cắm vào thì cứ thử đi, tôi làm thịt anh đấy!” Ta miễn cưỡng lật người trong không gian nhỏ hẹp, đẩy hắn ra, để phòng nhìn hắn.

Hắn lắc đầu, bỗng đưa tay lên che kín miệng ta, tay kia đưa ngón trỏ lên đặt trên môi mình.

“Làm gì thế...”

“Triệu Vĩnh Dạ? Cậu còn đang tắm sao?” Ngay sau đó ngoài cửa vang lên tiếng gào của Ngô Nùng, ta thất kinh, thoáng chốc tay chân rụng rời. Hơi thả lỏng bàn tay chống trên ngực Huống Hoàn An, lập tức bị gạt mở ra, lộ ra sơ hở trí mạng.

Thân hình cao lớn lập tức bắt đúng cơ hội tiến lên, kéo một chân ta lên gác trên khuỷu tay hắn, nơi kín đáo kia lập tức hoàn toàn bại lộ trong tầm mắt hắn.

Hắn động eo một chút, cự vật giữa hai chân giờ lên đối diện với lỗ nhỏ của ta.

“Không...” Ta mới phát ra một tiếng, nhưng ngay sau đó cảnh giác cắn vào môi mình, phần hân nhìn hân chằm chằm, toàn thân run rẩy, nơi đó không tự chủ mà co chặt lại.

Hắn cười cười với ta, hôn nhẹ một cái lên môi ta, vật cứng nơi đó nhẹ nhàng chạm vào cửa hang, nhưng chỉ dừng ở đó, chưa tiến thêm bước nào.

“Triệu Vĩnh Dạ? Triệu Vĩnh Dạ? Kỳ quái, không có ở đây à....Nhưng cũng không thấy cậu ta về phòng a. Chắc là sang phòng A Phàm đánh bài rồi.” Ngô Nùng lẩm bẩm tự nói, rồi chui vào buồng tắm cách chỗ ta hai gian, “Cạch” một tiếng để chậu tắm xuống, sau mấy tiếng sột soạt, tiếng nước chảy ào ào vang lên. Vừa đúng lúc át đi tiếng kêu khi bị xô xuyên qua cửa ta.

“A a! A a...”

Dường như bị tiến vào trong nháy mắt khiến ta lập tức bắn ra ngoài, toàn bộ chất lỏng trắng đục dính lên bụng Huống Hoàn An, đồng thời bị nước xả xuống, ngay cả bắp chân của hắn cũng dính. Nhưng dường như hân hoàn toàn không thèm để ý, chỉ càng ngày càng mở rộng đùi ta hơn, dững mãnh hướng bên trong ta tiến công.

“Ồ...A....A...Ừ...” Ta không thể can rằng nhện thêm nữa, trực tiếp cắn lên vai hắn, cố gắng nhẫn nại cúi đầu rên rỉ, hai tay bám chặt lấy người hắn, vùi sâu mặt vào vai hắn không ngừng thở dốc, chỉ sợ một lúc nào đó không kìm được mà rên rỉ lên thành tiếng, sẽ bị phát hiện.

Khi hân đưa môi đến sát bên tai ta, cười nói: “Chúng ta thể này thật giống quái thú ba chân trong truyền thuyết.”, ta bắn ra lần thứ hai. Tiếng kêu lúc đó bị hân dùng môi ngăn lại.

Sau một lúc lâu, ngay cả Ngô Nùng cũng đã tắm xong rồi đi rồi, hân lật người ta lại, đặt ta dán lên tường, tiếp tục chen vào giữa. (Thể lực hảo sung mãn >”<)

Hai chân ta đã mềm đến mức đứng không vững, hân ôm lấy eo ta nhấc lên, kéo đùi ta lên cao tiếp tục đâm tới. Sau một hồi lượt động kịch liệt, bên trong ta chảy ra rất nhiều chất lỏng, đồng thời hậu đình cũng thít chặt lại, cuối cùng cũng nhả được thứ quái vật bên trong ra.

Hắn cúi đầu “A” một tiếng, rúi lui khỏi cơ thể ta. “Xin lỗi...Không rút ra kịp...” Giọng hân có chút ảo não,

lúc nhìn thấy mặt ta còn bị hù dọa kêu lên một tiếng. “Tại sao lại khóc thành như vậy? Hay là vẫn còn đau như hôm qua? Kỳ quái, tôi đã làm theo hướng dẫn của Uyển Đặc mở rộng trước rồi mà...” Hấn cau mày ôm ta, tắt nước, lấy khăn bông lau nước trên mặt, trên cổ ta, thấp giọng nói “Thật xin lỗi...”

Ta không nói câu nào, chỉ nức nở, nhắm hai mắt lại cho dù nước mắt không ngừng chảy ra. Dù sao thì cũng sẽ có người lau khô giùm ta.

Xong rồi....Trúng tà nặng như vậy.....Cứu làm sao nổi đây.....

12. Chương 12

Người có khả năng tình dục mạnh lại có tính sạch sẽ như Huống Hoàn An, khi vẫn là xử nam thì không sao, nhưng một khi đã cho hấn biết được mùi vị tình dục thì người bị hấn thượng chỉ có nước kêu trời.

Mà “người xui xẻo bị hấn thượng” kia, là ta thật sao?

Cho đến giờ, mỗi ngày ta thức dậy, cố gắng nhịn đau nơi thắt lưng nhìn lên trần nhà, vẫn cảm thấy khó tin.

Hai ngày luyện tập qua đi, mãi cho đến cuộc thi chính thức bắt đầu, chân ta vẫn còn có chút bủn rủn. Dù sao thì hai trận đầu ta bị phạt cấm túc không được vào sân, không thể làm gì khác hơn là ngồi ghế dự bị vừa xoa chân vừa nhìn đồng đội trên sân trở tài.

Cất, càng xem càng bực mình.

“Triệu Vĩnh Dạ, ngươi lại muốn chạy đi đâu thế hả?” Đôi mắt rực lửa của Ngưu lão đầu lập tức nhìn thấy ta chuẩn bị chuẩn đi.

“Trình sát tình địch!”

Ta cầm trong tay chiếc máy chụp ảnh V8, khoác chiếc ba lô đen, chạy đến sân thi đấu lầu 3, vừa lúc thấy Hiệp Giương sắp giao đấu với Tân Thanh, cầu thủ hai bên đang đứng ở khu ghế chờ.

Huống Hoàn An đã thay quần áo bóng rổ, cùng đồng đội xếp thành một vòng nghe chỉ đạo của huấn luyện viên.

Ta chuẩn bị máy chụp ảnh đứng ở lan can lầu bốn xem thi đấu, nhắm vào sân bóng, ngây ngẩn nhìn hấn.

Trước kia bất kể là xem thi đấu trên băng ghi hình hay trực tiếp tại nhà thi đấu, từ đầu đến cuối ta chỉ chú

ý tới kĩ thuật dẫn bóng và chiến thuật của cầu thủ, rất ít khi để ý những cái khác. Cho đến gần đây, ta bắt đầu chú ý một số chỗ khác, cho nên cũng phát hiện không ít chuyện.

Phương thức quản lí niên đệ của Huống Hoàn An nghiêm khắc hơn ta nghĩ, so với lúc ta tức giận còn ác hơn. Trước kia hắn từng giáo huấn ta “Sân bóng không phải nhà cậu”, khuôn mặt nghiêm túc khi đó, ta nghĩ niên đệ hắn chắc cũng không xa lạ gì, vì ngày ngày luyện tập đều thấy.

Nhưng khi niên đệ có biểu hiện tốt, hắn cũng sẽ chủ động khen ngợi, dùng hành động hoặc nụ cười để khích lệ họ, cũng có thể sẽ mua đồ uống cho họ. Ta thấy năm nhất và năm hai của Hiệp Giương ai ai cũng rất quý hắn. Niên đệ Phong Hoài cũng rất phục tùng sự “quản lí” của Lâm Bách, nhưng cảm giác giữa hai người hoàn toàn khác biệt.

Đương nhiên việc Huống Hoàn An có giao tình rất tốt với đồng đội cùng tuổi là chuyện không phải bàn, nghĩ đến hắn dám đem chuyện của chúng ta kể cho đôi “vợ chồng” kia nghe, ta liền nổi giận.

Quan hệ giữa hắn và huấn luyện viên cũng rất tốt, hắn thường thay ông ta tuyên bố hoặc hạ quyết định.

Đối với fan hâm mộ, ngược lại thái độ của hắn cẩn thận hơn rất nhiều. Nghe nói dù “quản lí giả” kia không có ở đó, hắn cũng rất ít khi đồng ý chụp ảnh hoặc kí tên cho nữ sinh, chỉ nói một câu đuổi khách “Tôi chỉ là học sinh chơi bóng mà thôi”, khiến rất nhiều fan thất vọng bỏ về.

Con người này rốt cục là ôn hòa hay lạnh lùng?

Ta chống cằm, nhìn “quản lí giả” đưa cho hắn một chai nước, hắn lắc đầu, quay lại chỉ chỉ về phía thùng nước ở phía xa, như là muốn cô ta đi qua đó lấy nước phân phát cho đội viên. Cô trầm mặt, vẫy tóc xoay người chạy đi.

“Tên này, anh không biết thương hương tiếc ngọc chút nào sao....” Ta lẩm bẩm.

Bình thường ngay cả quả quýt hắn cũng muốn tự mình bóc cho ta ăn, bây giờ có mỗi việc giúp “quản lí” bê đồ uống cũng không chịu làm.....

Ta tuyệt đối không thừa nhận khi thấy sự kinh ngạc của cô ta, trong lòng ta có chút thoải mái.

Nhưng có thể xác định được, người này dù không phải con hổ thích cắn người, thì cũng tuyệt đối không phải mèo nhà.

Ngày thứ hai, trường trung học Hiệp Giương đấu với Phong Hoài.

Lần tỉ thí này, hậu vệ vô địch của Phong Hoài bị thảm không có cách nào ra sân, ngược lại hậu vệ Tiêu yêu tinh của Hiệp Giương không hiểu vì sao không thêm để ý đến sự có mặt của Kỉ Du Trà, cứ thế đánh hết từ

đầu đến cuối trận.

Nghe nói mấy ngày ở cùng kí túc xá, giữa hai người đã xảy ra chuyện gì đó.

Kết quả dĩ nhiên có thể đoán được, Phong hoà lại thua lần nữa. Cho tới giờ, trong cuộc thi Bát Cường, Phong Hoà một thắng một bại.

Xem trận đấu này trong bụng ta có một cục tức không biết phát tiết vào đâu, một phút cuối cũng không ngồi yên được, xoay người ra khỏi sân vận động.

Trận đấu diễn ra vào buổi tối, ta một bên đã cục đá, một bên đi về phía rừng cây tối om. Vốn nghĩ đi vòng qua rừng cây này rồi về, không ngờ.....

“Ngưu Hoan, không nên như vậy, cứ như thế này sẽ làm ba em và anh rất khó xử....”

“Sao lại khó xử? Em có gì không tốt? Không phải anh cũng yêu em sao? Vì em còn là vị thành niên hay vì em là con gái cấp trên của anh nên mới làm anh khó xử?”

Wow, đây là đang diễn kịch gì thế?

Ta há hốc mồm, kéo cành cây che thân, hé đầu ra nhìn.

Trợ lí huấn luyện viên Thạch Phi Ảnh cùng Ngưu Hoan?

Trời ạ bọn họ.....không phải đang tập kịch sao?

Chỉ thấy hai người do dự nói mấy câu, bỗng nhiên Ngưu Hoan ngồi xổm xuống che mặt khóc. Có dự cảm không ổn, ta lặng lẽ xoay người, đang muốn chuồn đi lại dẫm phải cành cây khô, tiếng Thạch Phi Ảnh sau lưng vang lên.

“Ai?” Tiếng giày da tiến lại gần. “Triệu Vĩnh Dạ?”

Ta chỉ biết quay người lại, lúng túng: “Chào.” Một tiếng.

“A.....Đúng lúc tôi ra ngoài này tản bộ....”

“Xin lỗi vì đã để cậu thấy được chuyện này.” Thạch Phi Ảnh nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, thở dài.

“Cảm phiền cậu giữ bí mật chuyện này giúp tôi. Còn nữa, Vĩnh Dạ, phiền cậu giúp tôi đưa cô ấy về kí túc xá được không? Tôi phải về sân vận động trước, tôi sẽ nói với Ngưu huấn luyện. Cám ơn cậu.....”

“Ừm.....Được rồi.” Dù sao anh ta cũng nhờ vả như vậy rồi, ta cũng không thể làm gì khác hơn.

Đưa mắt nhìn anh ta rời đi, ta gãi gãi đầu, bất đắc dĩ đi đến bên cạnh Ngưu Hoan, vỗ vai cô hai cái.

“Được rồi! Đừng khóc. Đứng lên! Tôi dẫn cô về kí túc xá.”

Cô nấc lên vài tiếng rồi mới đứng lên, cúi gằm mặt theo sau ta, dọc đường đi cũng không nói lời nào.

Thấy bộ dạng này của cô, ta có chút xem thường, ngày thường vẫn quen với hình ảnh cô độc mồm độc miệng mà bây giờ....

“Thạch Phi Ảnh cũng đã ba mươi mấy tuổi rồi, sao cô lại đi coi trọng ông già ấy a?” Ta không nhịn được, nói.

“Tiểu quý như cậu tôi mới không thèm nhìn.” Cô cũng cúi đầu trả lời một câu.

Kháo, cô nàng này nói cái gì? Ngồi nỏ của ta lại được dịp bùng cháy.

“Chúng ta cùng tuổi, tôi là tiểu quý, thế cô là cái gì?”

“Cũng là tiểu quý a.” Cô lạnh lùng nói: “Cho nên anh ấy mới không xem tôi là gì, trong mắt anh ấy tôi chỉ là đứa trẻ mà thôi.”

“Đúng đó.....Kêu người mở bao* cho cô là cô thành người lớn được rồi.” Ta cười hắc hắc, nói không suy nghĩ.

*Mở bao: e hèm, theo ngôn ngữ tuổi xì tin thì là mà là “Bóc tem” ấy mờ.

“Có a, tôi thử rồi. Tôi muốn anh ấy ôm tôi, kết quả bị anh ấy đuổi ra ngoài.”

Gi? Nếu trong miệng ta có nước, nhất định sẽ phun ra tại chỗ.

“Ôi trời, cô muốn ông ấy thành tội phạm à? Dĩ nhiên không phải là bảo cô tìm ông ta giúp! Cô có thể tìm những người có kinh nghiệm khác, nếu không thì giả bộ một chút cũng được, để xem ông ta có giận không, đồng thời cũng biết được ông ta có ý gì với cô không luôn!”

Ngưu Hoan trầm mặc một lúc, ngẩng đầu nhìn ta nói: “Triệu Vĩnh Dạ, không nghĩ tới cái đầu cậu còn có ích như vậy.”

“Nói hay nhỉ?”

Gân xanh trên trán ta giật giật, miễn cưỡng xem mấy lời của Ngưu Hoan như ca ngợi mà nhận lấy.

“Vậy thì làm phiền cậu. Chờ sau khi trận đấu kết thúc, tôi sẽ tới tìm cậu. Tôi muốn làm thật, không phải chỉ làm bộ thôi đâu.”

“What????” Đần ra một lúc, ta mới hiểu cô nàng này đang nói gì, làm ta sợ đến lùi ba bước.

“Tìm tôi mà làm gì? Cô điên à!”

“Không phải kinh nghiệm của cậu rất phong phú sao? Hơn nữa chúng ta đã quen biết nhiều năm như vậy. Những người bạn khác của tôi rất đơn thuần, không có điều kiện phù hợp, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có cậu là phù hợp nhất.”

Ồ! Nói đùa gì thế!

“Cô có thể đi tìm Lâm Bách a, kinh nghiệm của hắn tuyệt đối phong phú hơn tôi!” Ta một lần nữa đem Lâm Bách ra làm bia đỡ đạn.

“Lâm Bách Hun?” Ngưu Hoan cau mày, phun ra một tiếng: “Không cần, tôi chán ghét anh ta. Hơn nữa anh ta rất tinh, chuyện quá phiền toái anh ta sẽ không làm, tôi là con của huấn luyện viên, anh ta sẽ không động tới.”

“Vậy thì cô cũng đừng tìm tôi! Tôi cũng không muốn đụng vào cô!” Ta liên tục xua tay, tránh như tránh ôn thần.

Cô gái này thật đáng sợ, dọa ta sợ đến không muốn ăn cơm rồi. Cho dù muốn làm loạn, ta cũng thà tình nguyện làm với Tiểu Tiệp, không muốn đụng vào Ngưu Hoan.

“Tại sao? Chỉ cần không phải gái xấu, từ trước tới giờ cậu đều không từ chối ai còn gì? Dù gì tôi cũng là hoa khôi của trường bầu ra bằng số lượng phiếu bầu, cũng không cần cậu chịu trách nhiệm, cậu có gì bất mãn chứ? Chẳng lẽ.....cậu có bạn gái rồi?”

“Không có....không có đâu!” Ta một mực phủ nhận, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi.

“Thế tại sao cậu lại nhát gan như thế? Hay là cậu mới trẻ tuổi như vậy đã bị bắt lực hoặc tiết sớm, không

dám cho ai biết?” (=|||||))

“Ngưu, Hoan!” Ta gần từng chữ, rống to.

“Làm cái gì? Tài tôi không điếc, la lớn như vậy mà làm gì? Bị tôi đoán trúng nên chột dạ phải không?” Cô nàng liếc xéo ta một cái.

Mẹ kiếp.....nữ nhân thói này có khả năng ăn đòn rồi đấy! Chỉ có cô ta mới dám chọc ta như vậy!

“Được, cô không cần phải nói nữa, cứ tự tới tìm tôi, chỉ cần cô tự mình cởi hết quần áo, mở chân ra nằm trên giường, lão tử đây sẽ khiến cô thoải mái!”

“Triệu Vĩnh Dạ?”

Ta ngẩng cái đầu đang vùi vào cánh tay, vô lực liếc một cái.

Huống Hoàn An đang cầm túi xách, từ sân vận động về, thấy ta ngồi một mình ở tảng đá bên cạnh kí túc xá, kinh ngạc tiến tới.

“Cậu sao thế?”

“Không có gì, không cần thận nói lời ngu xuẩn, có chút hối hận thôi.” Ta rầu rĩ. Nhưng.....cũng tốt! Dù sao nói như vậy, Ngưu Hoan hẳn là sẽ sợ chạy mất, không phiền ta nữa.

“Sao?”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì.”

Ta phủi phủi đít đứng lên, bỗng nhiên nhớ đến trận đấu vừa rồi, ta lập tức giận tái mặt.

“Hừ! Tránh ra! Tôi tạm thời không muốn nhìn thấy kẻ mới đánh bại đội bóng của tôi!”

“Cái gì, hóa ra cậu ngồi đây giận cái này sao?” Huống Hoàn An ngăn người, lắc đầu nở nụ cười.

Khóe mắt nhìn thấy đồng đội phía sau đang tiến tới, ta đang định quay đầu rồi đi, hẳn đột nhiên cúi người, ở bên tai ta thấp giọng nói một câu.

Ta cắn răng trừng hấn. “Tôi không đi đâu hết!”

“Tôi sẽ đợi!” Hấn mỉm cười nhìn.

Ghe tắm! Da mặt dày!

Ta oán hận vượt qua người hấn, xoay người chạy vào kí túc xá.

[Mười giờ gặp nhau ở mái nhà kí túc xá nhé.....]

Cho dù đã quay về phòng, thanh âm dịu dàng ấy vẫn còn văng vẳng trong đầu. Bỗng nhiên có một loại cảm giác hồi hộp tim đập nhanh khi cùng người yêu hẹn hò, cảm giác lạ lùng đến ngay cả chính mình cũng không nhận ra, ta lập tức nổi giận dè nén lại, nằm phịch xuống giường.

Hừ....Không biết tên không biết xấu hổ, vô sỉ, khôn kiếp kia sẽ làm gì mình, cũng không biết nóc nhà có đủ kín đáo hay không...

Đang suy nghĩ miên man, bỗng nhiên cảm thấy một nguồn nhiệt chạy dọc từ ngực xuống bụng, vội vàng nhảy dựng khỏi giường, cầm quần áo chạy vội vào phòng tắm.

Chỉ cần hôm sau có trận đấu, Huống Hoàn An bảo đảm sẽ không làm tới cùng, cũng sẽ giữ thể lực cho ta.

Nhưng cho dù ta cự tuyệt dùng miệng phục vụ, hấn vẫn có đủ thứ cách dùng những bộ phận khác trên cơ thể ta để giải quyết thứ dục vọng không đáy kia, không khỏi làm ta cực kì nghi ngờ tên này có thật là mới phá mười tám năm xử nam hay không?

Tóm lại, kể từ sau khi lệnh cấm thi đấu của ta bị bãi bỏ, đội Phong Hoài của ta lập tức khôi phục khí thế, một đường thắng liên tiếp, thành tích là sáu thắng một thua, cùng Hiệp Giương toàn thắng bảy trận trực tiếp tiến vào chung kết.

Đội Phong Hoài vốn dự định sau khi thi đấu xong sẽ ở lại Cao Hùng một ngày nữa, nhưng ta không ở chung với đội, sau khi thi đấu xong liền cùng Huống Hoàn An đáp xe lửa chuyển cuối về Đài Bắc, trước đến bệnh viện thăm mẹ, sau đó cùng nhau về nhà ta.

Lão già biết được thân thể bà má có chuyển biến tốt, liền về Đại Lục luôn, ngày này người giúp việc cũng không đi làm, nên cả căn nhà trống rỗng.

Vừa từ cửa đi vào, ta liền bị hấn áp đảo trên ghế sa lon phòng khách, một đường làm đến phòng tắm, vừa làm vừa trở về phòng, lên giường, làm như điên, ta không nhớ hấn đã ở bên trong cùng bên ngoài cơ thể ta bắn ra mấy lần, cũng không nhớ rõ bản thân phóng mấy lần, cho đến khi hấn ôm ta cho vào bồn nước nóng tắm rửa, ta vẫn còn mơ mơ màng màng, ngay cả bản thân còn sống hay không cũng không xác định được.

“Anh...Cái đồ khốn kiếp không biết tiết chế.....Cứ làm như vậy....tôi sẽ bị anh làm đến tổn thọ...”

Ta dựa lưng vào bồn tắm, hai chân mở ra, nhắm mắt thở dốc, tùy ý hấn đưa tay xuống nước, dọn dẹp cái nơi chứa một đồng thứ của hấn.

“Thật xin lỗi....Vì bảy ngày thi đấu liên tục, tôi không có cách nào đi vào trong.”

Hấn chậm rãi nói, sau khi dọn dẹp sạch sẽ phía dưới ta, liền đổ dầu gội lên đầu ta, mười ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp.

“Quay đầu sang bên kia đi.”

Hấn thấp giọng nói, để đầu ta dựa vào bồn tắm, dùng vôi hoa sen đã vụn nhỏ nước từ từ xả hết bọt, không dính chút nào lên mặt và mắt ta.

Mẹ kiếp, quả thực quá thoải mái, mấy cô nàng trong tiệm uốn tóc cũng muốn khóc hận mà nhảy lầu.....

“Nhưng mấy hôm nữa sẽ phải đi học, nên khiên tốn một chút.”

Thật sao? Ta cố gắng mở mí mắt nặng ngàn cân, vô cùng hoài nghi miết hấn một cái, sau đó giữa động tác nhẹ nhàng của bàn tay hấn, bất tri bất giác chìm vào mộng đẹp

13. Chương 13

“Triệu Vĩnh Dạ!”

Đỗ xe vào trong gara, ta ngâm nga hát chuẩn bị dứt chìa khóa vào cửa, sau lưng bỗng vang lên tiếng con gái, đem toàn bộ tâm trạng tốt của ta ném sạch.

“Sặc, cô tới thật à.” Ta hung hăng trừng nàng: “Không phải tôi bảo cô cút sao?”

“Thế nào, quên lời mình nói rồi sao? Nhưng tôi rất nhớ đây, để xem cậu có dám làm hay không.”

Hừ! Tức chết người! Biết rõ cô nàng muốn kích ta, hết lần này đến lần khác ta vẫn không thể nuốt trôi cục tức này.

Ta suy nghĩ một chút, gần đây mới tựu trường không lâu, Huống Hoàn An đang bận rộn chuyện thi đại học,

hôm nay hẳn sẽ ở nhà đọc sách chứ không sang đây, thừa dịp hôm nay giải quyết cục phiên này cho rồi.

“Đi vào!”

Ta đá văng cửa, không quay đầu lại đi thẳng vào bên trong.

Ngưu Hoan cũng đi theo, ta bước vào phòng, xoay người tóm lấy nàng trực tiếp ném xuống giường.

“Tốt, gan cô to lắm, vậy cô nhớ tiếp theo phải làm gì chứ.” Ta khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nhìn cô.

Ngưu Hoan mỉm cười, ngồi dậy trên giường, đưa tay cởi ra hai cúc áo sơ mi, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn ta.

“Kì lạ thật, tôi không hiểu cậu hung dữ như vậy để làm gì. Tôi.....Tôi rất rõ mình đang làm gì mà, tôi chỉ muốn nhìn một người có kinh nghiệm, mà cậu là người tôi nghĩ đến sau khi đã suy nghĩ rất kĩ.....Trước kia nếu có diễm phúc đưa tới tận cửa thể này, cậu sẽ không có phản ứng như vậy, tôi nghe bạn bè cậu trong trường nói cậu rất lâu rồi không tìm con gái nữa, chẳng lẽ thật sự cậu.....”

“Câm miệng! Liên quan cái rắm gì đến cô!”

Mặt ta không khỏi nóng lên. Cô nàng chết bầm này còn dám đi điều tra ta?

“Làm sao không liên quan đến tôi được?” Ngưu Hoan vừa nói vừa phanh cúc áo, “Tôi đến đây rồi thì đừng có để tôi phải tay không quay về, nếu không tôi sẽ đi thông báo với cả trường rằng cậu bị bắt lực.” (=))))))))))

Cô cởi áo sơ mi cùng quần, nằm trên giường, mím môi quật cường nhìn ta.

“Mẹ kiếp....Cô điên rồi!”

Ta nghiêng răng nghiêng lợi đi về phía cô ta, giận ngút trời, cởi áo, tháo thắt lưng quần, không chút nghĩ ngợi tiến tới.

Nửa giờ sau.

“huhuhuhu....huhu...”

“Này! Đủ chưa hả? Đừng khóc nữa!”

Làm cái rắm gì chứ? Cái con người hào khí ngút trời vừa rồi, giờ ôm chần bông chui vào góc giường, nước mắt nước mũi rụng tùm lum, như vừa bị hiếp dâm ấy.

Mẹ kiếp, lòng của phụ nữ là kim dưới đáy biển sao? Căn bản chỉ là một con đờn bào amíp thôi!

Miễn cưỡng an ủi mấy câu, Ngưu Hoan Khóc vẫn hoàn khóc không để ý tới ta, ta chịu không nổi, gãi gãi đầu, tung mình xuống giường, đem quần áo, đồ lót ném lên người Ngưu Hoan.

“Là cô ép tôi làm vậy, hiện tại khóc lóc cái gì?” Người thật sự muốn khóc là tôi đây này! Không thể ngờ bản thân lại gặp phải chuyện này.

“Chơi tôi như vậy cô hài lòng chưa? Mặc quần áo vào rồi về đi! Còn Thạch Phi Ảnh..., cô chỉ cần hạ xuân được vào đồ ăn đồ uống của anh ta là được, dù sao đó cũng là chuyện của cô và anh ta, đừng có lôi tôi vào!”

Ta trực tiếp đem cái quần tụt đến đầu gối đá văng ra, thân thể trần truồng đi đến tủ quần áo lấy khăn lông, muốn vào phòng tắm xả xui.

Ngưu Hoan rốt cuộc cũng ngừng khóc, xột xoạt mặc quần áo, không lâu sau cô bỗng hét lên một tiếng, làm ta giật mình.

“Cái gì thế? Gào cái quỷ gì...”

Ta quay đầu lại, rất không thoải mái trừng qua, thấy Ngưu Hoan ôm thân thể chui vào chần bông, đồng thời cũng nhìn thấy người kia ngoài cửa.

Tayra run lên, khăn lông đang cầm nhất thời rơi xuống đất.

Thôi xong.....Nguy rồi....Sao hấn lại tới lúc này?!

“Cửa lớn không khóa, tôi thấy lạ liền trực tiếp đi vào.” Huống Hoàn An nhanh chóng cho ta lời giải đáp, khom người thả một chiếc túi to lên bàn.

“Mẹ tôi mới nấu một tô súp ngọt, tôi mang qua cho cậu.”

Mặt hấn rất bình thản như không có chuyện gì, giọng nói cũng nhàn nhạt. Nhưng như vậy mới làm ta cảm thấy sợ, từ đầu đến chân bắt đầu thấy lạnh run, tim đập cuồng loạn như muốn nhảy ra ngoài.

Xong rồi.....Loại tình huống này, ta phải giải thích thế nào đây.....?

Căn bản là giải thích thế nào cũng không được, càng tô càng đen.....

“Cái kia.....Triệu, Triệu Vĩnh Dạ, tôi về đây....”

Không khí đông cứng tới cực điểm bị tiếng nói như muỗi kêu của Ngưu Hoan đánh vỡ, cô nhanh chóng mặc quần áo đang hoang lại trong chăn bông, tóc tai bù xù xuống giường, cúi đầu vòng qua Huống Hoàn An vội vàng ra khỏi phòng.

Nữ nhân chết tiệt! Nói đến là đến, nói đi thì đi, vào nhà không đóng cửa, cái chăn của ta còn bị con mẹ nhà người hại thảm nữa chứ!

“Cô ấy là ai? Cậu mới vui vẻ xong hả?” Huống Hoàn An nhìn ta, đột nhiên hỏi.

“Không.....” Ta không dám nhìn thẳng vào hắn, mặt không ức chế được mà nóng lên. “Làm sao có thể.....Cô ấy là quản lí của đội tôi....”

“Quản lí?”

Hắn nhẹ giọng nhắc lại, không khí yên lặng trong chốc lát.

“Triệu Vĩnh Dạ, tôi đã nói rồi đúng không? Chửi loạn thô tục thì rửa miệng. Còn phát sinh quan hệ với con gái trước khi kết hôn thì sao? Rửa chỗ nào?”

“Ách....rửa...rửa....”

Hắn từ từ đi tới gần ta, toàn thân ta mất dần khí thế, không ngừng lùi về phía sau. Rất nhanh bị hắn dồn vào góc tường, không thể động đậy.

“Không trả lời được à? Tôi sẽ nói cho cậu biết.”

Hắn cúi người nhặt chiếc khăn rơi trên đất, bỗng nhiên một cánh tay đưa tới ôm ngang lấy ta, vác lên vai bê vào phòng tắm.

“Không! Không nên....Hướg Hoàn An! Buông!”

Ta sợ ngây người, qua vài giây mới hoàn hồn, ở giữa không trung liều mạng giằng co.

Trước khi hắn gia nhập đội bóng rổ còn luyện võ rất nhiều năm, bình thường không nhìn ra, nhưng một khi hắn giận lên, hai chữ “thô bạo” cũng chưa đủ hình dung một nửa sự kinh khủng. (ặc!!!)

“Oa!”

Bị hung hăng ném vào bồn tắm, ta đau đến nỗi không thể ngồi dậy nổi, hai tay lập tức bị bắt giờ cao quá đầu, dùng khăn lông cột chặt vào vòi nước.

“Này! Anh làm gì vậy?”

Ta kinh ngạc dùng sức lắc cổ tay bị treo ngược lên, hần đường như còn chưa hài lòng, lại lấy thêm mấy cái khăn lông, dễ dàng bắt được đôi chân đang không ngừng quấy đạp của ta, tách chân ta ra, trói phần đầu gối cùng đùi vào hai bên thành bồn.

Mắt ta dại ra, hai chân bị buộc mở ra như ếch, hoàn toàn không giữ lại chút mặt mũi nào trước hần. Hần ngồi bên thành bồn, không chớp mắt nhìn ta, trên mặt không chút cảm xúc.

Hình tượng này bỉ ổi đến nỗi một đồng biến thái Nhật sang đây cũng không nhìn nổi, toàn thân ta run lên, quả thực không thể tin được!

“Mẹ kiếp.....Anh học phương pháp này từ chỗ nào.....A!”

Giữa hai chân lạnh như băng, ta hít vào một hơi, hần đang vói hoa sen để nước lạnh, trực tiếp hướng về nơi đó của ta! Còn vụn nước lên mức mạnh nhất, cột nước mạnh mẽ hướng vào chỗ yếu nhất của ta.

Hiện tại trời đang lạnh, trong phòng lại không bật lò sưởi, nước lạnh như đá cục chảy lên người ta, ta lạnh không chịu nổi, răng đánh cầm cập vào nhau, liều mạng muốn ngồi dậy, nhưng chân bị trói chặt không cựa nổi, tiểu đệ đệ co lại thành một đoàn, lạnh cứng.

“...Anh điên rồi....”

Ta cắn răng, miễn cưỡng nặn ra từng chữ.

“Được rồi....Tôi xin lỗi....thật xin lỗi! Tôi biết tôi sai rồi! Lần sau tuyệt đối không tái phạm nữa....Anh hài lòng chưa? Dừng tay đi!”

“Cậu phải nói xin lỗi, cũng phải nhìn tôi không chấp nhận.” Hần lạnh lùng nói, tắt nước, bàn tay ấm nóng nắm chặt lấy cái kia của ta.

Ta run lên, giống như có dòng điện chạy qua, thứ đang ủ rũ kia nẩy lên trong tay hần. Vốn đang lạnh cứng vậy mà nhanh chóng sống lại như vậy.

“A...”

Sau khi bàn tay thô ráp chà sát vài cái, khe buồng ra, thứ ẩm áp, trơn trượt hơn ôm lấy thú đó của ta, ta khiếp sợ nhìn thứ đó chui vào trong miệng hắn, rồi lại từ từ trượt ra, đầu lưỡi nóng ướt liềm một chút.

Ta “A” một tiếng, cong người lại, chỉ mới như vậy đã không chịu nổi.

Ghe tởm.....Căn bản chẳng có chút kĩ thuật nào, vậy mà mấy cô nàng kia không thể sánh bằng, làm sao có thể.....

Chỉ nhìn hắn liếm nó ta liền muốn bắn ra, hướng chi hắn còn ngậm lấy nó rồi bắt đầu mút mạnh, ta nhắm mắt liều mạng nhẫn nại, nhưng thứ vô dụng kia căn bản không nghe lời chủ..... chống đỡ không tới vài giây trong miệng địch liền rung động không ngừng.

“Ừ....Ngô....không, đừng mút nữa....A!!!!”

Ta hét to một tiếng, trong thời khắc sắp phóng ra, ta lại bị tóm chặt lấy phần gốc, bàn tay tàn nhẫn không ngừng bóp chặt, ép dòng nhiệt lưu kia quay lại, không chịu buông ra.

Ta đau đến hô hấp dồn dập, nước mắt thoáng cái đã trào ra.

“Ồ.....Buông tay....”

Ta mở mắt trừng hắn, trong mắt không thể nhìn rõ biểu hiện trên mặt hắn.

“Huống Hoàn An.....Anh là đồ đại khốn kiếp....thật quá đáng...”

“Ai mới là người quá đáng? Cậu nhầm rồi, thần kinh của tôi không thô đến mức nhìn cậu cùng cô bé khác ở trên giường mà vẫn không thấy có gì lớn.”

Chờ cho nó hoàn toàn mềm xuống, hắn mới buông tay, cầm vớ hoa sen lại một lần nữa xả nước lạnh xuống, tiếp tục màn hành hạ vừa rồi.

“Chúng ta ở chung một tháng trời, cũng đã hôn, ân ái nhiều lần, cậu cho rằng tôi làm những chuyện này với cậu cũng chỉ là đùa giỡn thôi sao? Cậu có nhớ trước kia tôi đã từng nói, bởi vì thích người đó nên tôi mới muốn hôn, muốn ôm, muốn cầm tay người đó không?”

“Trừ cậu ra, tôi không chạm vào ai khác, cũng không muốn chạm vào ai cả. Nhưng còn cậu thì sao? Có thể dễ dàng đem vật này tùy tiện cho vào thân thể người khác, xem ra phải rửa một trăm lần cũng không đủ.....Thứ nên rửa, phải là cái đầu của cậu mới đúng.”

Hắn vừa nói, trong thanh âm còn mang theo sự mệt mỏi.

Ta ngẩn ra, ngừng khóc, ngơ ngác nhìn hấn. Hấn không nhìn lại ta, bỗng nhiên tắt vòi hoa sen, xả nước nóng vào bồn tắm, cởi toàn bộ dây trói trên người ta.

“Huống....”

Nhìn hấn không quay đầu lại rời đi, ta nắm lấy thành bồn tắm, mặc dù thân thể được nước nóng từ từ vây quanh, nhưng không hiểu sao, vẫn cảm thấy lạnh, rất lạnh.....

Từ ngày đó, hấn cũng không tới tìm ta nữa, mà tiếng chuông “lão hổ lão thử” cũng không vang lên lần nào nữa. Bởi vì ta đã đổi thành tiếng chuông chuyên dùng cho sổ của hấn rồi.

Nếu hấn không thêm nghĩa đến ta, vì thế, ta dĩ nhiên cũng không chịu chủ động đi tìm hấn, mỗi ngày đều chạy tới chạy lui ba chỗ: ở nhà, bệnh viện, trường học.

Nhưng theo thời gian từng ngày đi qua, ta ngày càng nôn nóng, trong lòng như có lửa đốt.

Được rồi, cho dù là lỗi của ta, nhưng ta cũng nói xin lỗi rồi, cũng bị phạt rồi, hấn còn muốn thế nào? Hay là ta phải quỳ xuống dập đầu tạ tội hấn mới chịu tha cho ta?

Đùa gì vậy chứ!

“Vĩnh Dạ.”

“Gi?”

Ta không ngắt đầu, tiếp tục không yên lòng gọt quả táo trong tay.

Kể từ khi mẹ tỉnh lại, tình hình càng ngày càng tốt, kĩ thuật gọt trái cây của ta cũng càng ngày càng tiến bộ, vừa trở tài trước mặt bà, còn làm bà giật mình.

“Lâu rồi mẹ không thấy Hoàn An tới.....Gần đây học hành bề bộn lắm sao?”

Dao trượt đi, đâm vào đầu ngón tay, chảy một chút, máu chút nữa dây lên quả táo mới gọt. Ta lập tức ép ngón tay ấy vào lòng bàn tay, giả bộ không có chuyện gì tiếp tục gọt trái cây.

“Ừ....cậu ta....rất bận rộn a, lớp mười hai rồi mà. Chung kết bóng rổ cũng sắp đánh rồi.”

“Thật sao? Khi nào?”

Tốt! Chuyển chủ đề thành công. “Từ thứ Năm trở đi, bốn ngày liên tiếp.”

“A? Nhanh như vậy à. Không biết có thể xuất viện trước ngày đó không nữa....”

“Miễn bàn! Chuyển chủ đề khác.” Ta ngẩng đầu trừng nòng một cái: “Biết điều một chút ở đây xem TV cho con.”

Bà khẽ mỉm cười, há miệng ăn táo ta vừa cắt.

“Ăn ngon không?”

Cho dù nhìn bà gật đầu ta cũng không thể tin, tự lấy một miếng cho mình ăn.

Rõ ràng ăn không chua chút nào, còn rất ngọt, nhưng ta nhai nhai một lúc, không hiểu sao lồng ngực lại chua xót, mắt cũng có chút là lẹ.

“Vĩnh Dạ tự tay gọt trái cây cho mẹ ăn, mẹ cảm thấy rất hạnh phúc.” Bà lại ăn một miếng, cười nói.

“Khụ khụ...” Ta mất tự nhiên ho vài tiếng. Không chịu nổi, người này sau khi bị đụng đầu xong, nói chuyện càng ngày càng buồn nôn.

Được người khác cưng chiều như vậy, dĩ nhiên là hạnh phúc rồi. Thứ hạnh phúc đó, ta cũng đã từng có....

Mặc dù ta luôn không nhận ra, cũng chưa bao giờ biết quý trọng.

“Mẹ đang đoán, có phải con và Hoàn An cãi nhau không?”

Ta còn đang xuất thần, bà liền phát ra một câu tuyệt cú, làm ta giật mình thon thót.

“Ách, không có a....Tại sao lại nghĩ như vậy?”

“Không có gì, tự nhiên nghĩ thôi. Không có gây lộn là tốt rồi....Đại khái cũng lâu rồi không thấy nó, mẹ bắt đầu nhớ nó..... Đúng rồi.” Bà vừa nói vừa lấy trong ngăn kéo ra một cái ô.

“Đây là mẹ Hoàn An lần trước tới để quên, vốn định đưa cho Hoàn An mang về, nhưng chưa gặp được.... Vĩnh Dạ, lần sau tới nhà họ chơi, nhân tiện cầm cho bác Huống nhé.”

“Ừm....ừ.”

Ta ngẩn người, đưa tay nhận lấy cái ô, không tự chủ được dùng sức nắm chặt, đến khi mẹ lên tiếng mới hoàn hồn, vội vàng đem bỏ vào ba lô.

“Huống bá mẫu thật có phúc khí, Hoàn An là một cậu bé tốt, dịu dàng tử tế, đáng hoàng chứng chắc, mẹ rất thích nó đấy.”

Ta không nói gì, lại cầm một quả táo, dùng sức gọt.

Hừ...tức chết người, thế là thế nào? Tất cả mọi người đều liều mạng thổi phồng con người hấn!

Dịu dàng tử tế.....cái đầu ấy! Tử tế cái gì chứ, căn bản là hẹp hòi! Mẹ có biết cái tên “cậu bé tốt, đáng hoàng tử tế” của mẹ đã làm gì con trai mẹ không a?

“Đáng tiếc Tiểu Trúc nhỏ tuổi quá.” Bà than thở, “Nếu mẹ mà có con gái tầm tuổi cậu ta, nhất định phải bắt nó làm con rể....A! Vĩnh Dạ? Con sao thế? Cắt vào tay sao? Để mẹ xem nào...”

Ghê tởm! Ghê tởm! Tức chết ta!

Xế chiều hôm đó, ta mang theo cây dù, cưỡi xe đi đến nhà.....bên cạnh nhà Huống Hoàn An.

Vận khí không tệ, ta mai phục ở góc đường nửa giờ, liền thấy mẹ Huống cầm giỏ chuẩn bị ra cửa, vội vàng đi ra, làm bộ như tình cờ gặp.

“A? Tiểu Dạ? Lâu quá không gặp cháu!” Mẹ Huống vừa nhìn thấy ta, lập tức lộ ra chiêu bài nụ cười hoa hướng dương.

“Mẹ cháu khỏe chưa?”

“Cũng tốt rồi ạ....” Ta lùi lại một bước, duỗi dài tay đưa cho bà cây dù: “Ồm ờ....Cháu tới trả bác cái này.”

Không xác định được tên kia có ở nhà hay không, ta không dám lại gần mẹ Huống quá, tránh việc không cẩn thận bị kéo vào.

Bà “Ừ” một tiếng, che iêng cười khẽ cảm ơn rồi nhận lấy.

“Tiểu Dạ, nếu tới thì vào trong ngồi một chút nha! Có muốn ăn gì không? Một đám bạn chơi bóng rổ của Tiểu An An đến nhà, bác còn đang suy nghĩ không biết nên làm điểm tâm gì để chiêu đãi đây.”

Thì ra là hấn ở nhà? Ta giật mình, vội vàng khoát tay.

“Không, không cần! Cháu còn có việc....”

Dù sao ta cũng chủ ý hấn không tới tìm ta, ta cũng tuyệt đối không tìm hấn, rồi còn có đồng đội hấn ở đấy, ta đi vào chẳng phải tự chui đầu vào lưới sao!

“Đúng rồi, nấu súp ý nhân là tốt rồi!” Mẹ Huống vỗ tay một cái, rất cao hứng quyết định đồ ăn. “Đúng lúc tiểu Huyền ở đây, cô bé thích đẹp lại sợ mập, ăn cái này là thích hợp nhất. Nhưng mà tiểu Dạ không cần lo lắng, phần của cháu bác sẽ nấu ngọt một chút, ha ha!”

Bà phất tay với ta một cái: “Mẹ Huống đi nha! Cửa không có khóa, cháu cứ đi vào là được rồi!” Đảo mắt một cái đã không thấy bóng dáng.

Chịu không nổi, vị lão mẹ này chẳng thay đổi chút nào! Ta hét nhìn hướng đường phố phía trước lại trông cánh cửa lớn phía sau.

Như vậy mà nói, trong kia là tụ tập một đám nhân vật bây giờ ta không muốn thấy nhất. Ta chỉ cần trực tiếp xoay người rồi đi là được rồi.

Nhưng mà.....

Một bước, hai bước, tay chân như tự có ý thức, từ từ tiến lên đẩy cửa ra, đi vào.

Phòng khách Huống gia rất lớn, vừa có mấy tiểu quý thừa giỡn, bên kia là một đám con trai vây quanh TV xem băng ghi hình trận đấu bóng rổ. Hai bên đều ầm ĩ như nhau, không ai chú ý đến ta ở cửa trước.

Nhìn kỹ, trên TV chính là trận đấu giữa Phong Hoài và Hiệp Giương, cũng chính là trận ta tức giận dùng đũa, đánh cả trọng tài, kết quả bị phạt cấm thi đấu hai trận.

Lại nhìn kỹ, trong một đám con trai có một cô gái tóc dài, ngồi bên cạnh Huống Hoàn An, ôm một hộp bánh khoai ăn.

Cô bé ăn ăn, rồi duỗi tay đem một mảnh đến bên miệng Huống Hoàn An. Huống Hoàn An cũng không thèm nhìn, há miệng nuốt vào.

Cô bé cười, khuôn mặt dịu dàng vô cùng vui sướng.

Trong lòng ta chấn động, biết mình không thể tiếp túc ở chỗ này nữa rồi.

Từ từ lùi về sau hai bước, xoay người nhìn cánh cửa. Chỉ cần đi hai bước nữa, là có thể rời khỏi chỗ này, hơn nữa sau này cũng sẽ không bước vào nữa.....

“Triệu ca ca?” Tiếng một tiểu quý ở sau lưng ta vang lên.

Thằng nhóc chết tiệt! Sao lại gọi lớn tiếng như vậy....Ta cứng người lại một giây, cảm giác lưng trở nên nặng nề vô cùng, không dám quay đầu lại, lập tức bỏ chạy.

Lao ra khỏi cửa nhà Huống gia, còn bị vướng chân vào rãnh nước ven đường, ta chạy trời chết đến chỗ đỗ xe, ngồi lên xe máy, sờ loạn trên người lại không tìm thấy chìa khóa xe ở đâu.

“Bình!”

Ta dùng sức đập vào bình xăng xe, đang muốn nhảy khỏi xe chạy bộ, bỗng khựng lại, cả người bị ôm chặt lấy từ phía sau.

“Buông ra!” Ta cắn chặt hàm răng, cố gắng dùng thanh âm lạnh lùng nhất để nói.

Muốn giãy dụa, muốn quay đầu hung hăng đâm một đâm, nhưng tên kia như có hấp tính đại pháp, chỉ vừa nghe thấy hơi thở quen thuộc đã lâu không gặp, toàn thân ta liền nhũn ra, tay cũng không nắm lại được chứ đừng nói đến việc khác.

Mẹ kiếp.....Tên vô dụng Triệu Vĩnh Dạ.....Người thật hết thuốc chữa!

“Không buông.” Gương mặt ấm áp của hắn áp lên mặt ta, thở dài.

“Quý khóc nhè, sao lại khóc nữa rồi?” Hắn khẽ nói. “Cậu như vậy tôi phải làm sao....”

“Mẹ kiếp.....Là ai làm hại....”

Thật sự mất thể diện, ta nức nở lên tiếng, mất thể diện thì mất thể diện, dù sao ta còn cái trò gì mà người chưa được xem.

“Không phải anh không muốn để ý đến tôi sao? Còn giả mù sa mưa đuổi theo tôi làm gì.....Đi về a! Về với tiểu Huyền xinh đẹp tiếp tục khanh khanh ta ta a!”

“....A? Cậu nói gì tôi không hiểu.” Hắn xoay mặt ta lại, khó hiểu nhìn. “Tiểu Huyền? Sao lại liên quan tới cô ấy....Tôi cùng cô ấy khanh khanh ta ta lúc nào?”

“Rõ ràng! Còn không thừa nhận!” Ta oán hận đưa tay lau khước miệng hắn, đem mảnh vụn bánh khoai cho hắn xem.

“Vật chứng còn ở đây! Cô ấy ngọt ngào đút cho anh ăn bánh khoai, có phải tiếp theo sẽ đổi qua là anh đút cho “nơi đó” của cô ấy ăn cái khác không? Hừ!”

“Triệu Vĩnh Dạ, còn nói lưu nói vượn nữa là tôi rửa miệng cậu ngay tại đây đây.” Hấn trừng mắt cảnh cáo một cái, cau mày hồi tưởng, lắc đầu.

“Tôi chỉ chăm chú em TV, mắt cũng nhìn màn hình, căn bản không chú ý ai đút bánh khoai cho tôi ăn. Nếu như cậu không nói, ngay cả ăn cái gì tôi cũng không nhớ rõ.”

“Lừa gạt người!” Ta hoàn toàn không tin từ đầu tới cuối. “Người cô ấy dính vào bên cạnh anh, làm sao anh lại không chú ý tới chứ? Muốn kiểm soát cũng đừng dùng cái cơ kém cỏi như thế! Cùng lắm cũng chỉ là băng ghi hình trận đấu, không phải phim SEX, có cái gì có thể làm anh nhìn mê mẩn như vậy....”

Miệng ta bỗng khựng lại trong trạng thái mở rộng, không nói gì nữa.

Huống Hoàn An không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn ta.

Mặt ta thoáng cái hồng lên, bỗng nhiên miệng đắng lưỡi khô, ngực nóng tim đập.

“Đã nói cho cậu biết tôi và tiểu Huyền chỉ là quen biết nhau từ nhỏ, căn bản không có gì, sao cậu không tin? Tôi không phải là cậu.”

Trầm mặc hồi lâu, hấn chậm rãi nói, ánh mắt phức tạp vuốt gương mặt ta.

“Vậy còn cậu? Cậu còn tới tìm tôi làm gì....Không phải cô ấy đã mang thai sao?”

“Hả? Anh nói ai?” Ta ngạc nhiên ngẩng đầu.

“Quản lí của các cậu a.” Mặt hấn không chút thay đổi liếc nhìn ta một cái.

“Đúng vậy....Cô ấy có thai rồi, nhưng liên quan gì tới tôi? Cũng không phải con tôi!”

Ta có chút kinh ngạc, chuyện này tạo thành xôn xao không nhỏ ở Phong Hoài, một đồng người nghị luận rối rít, không nghĩ tới cũng truyền cả sang Hiệp Giương.

“Không phải của cậu?” Huống Hoàn An còn kinh ngạc hơn ta, thấy phản ứng của hấn, ta lập tức biết hấn đang hiểu lầm cái gì.

Ngưu lão đầu phong tỏa tin tức cha đứa bé là ai, ngay cả thành viên đội bóng rổ cũng ít người biết. Ta

biết....Đương nhiên là bởi vì ta cũng miễn cưỡng là “kẻ có công nhất” trong vụ này.

“Ồi vãi hàng! Anh bị ngu à! Nghĩ lung tung cái gì vậy, làm sao có thể là con của tôi chứ!” Mặt ta đỏ lên, nắm chặt tay hét lớn.

Nếu như vì nguyên nhân này mà một tháng trời hấn không thèm để ý đến ta, mẹ kiếp....Ta nhất định phải tới tiệc cưới chết tiệt của Ngưu Hoan gài mình!

“Tại sao không thể chứ? Không phải cậu đã lên giường với cô ấy rồi sao?”

“Đó là do cô ấy kích tôi, tôi vốn không muốn đụng vào cô ấy! Hơn nữa cũng chỉ là cởi quần áo ra, tôi không có động tới một sợi lông tơ của cô ấy!”

“Thật?” Hấn nhướn mày, có chút hoài nghi. “Tôi thấy quần áo hai người cũng cởi hết rồi, làm sao có thể không làm gì chứ?”

“Cái này....là làm bộ hôn hôn một chút, tay tôi chưa kịp chạm vào phía dưới cô ấy thì cô ấy đã oa oa khóc rồi! Hơn nữa....Hơn nữa....”

Ta đỏ mặt tía tai “Hơn nữa” hồi lâu, bỗng nhiên cắn răng một cái, dùng đầu đập một phát vào ngực hấn, rồi bỏ chạy.

Chạy chưa được mấy bước, tên chân dài hơn ta cả khúc Huống Hoàn An kia đã nhanh chóng đuổi kịp, níu lấy ta kéo về phía hấn, không để ý đây là vỉa hè trên đường lớn.

“Huống....Huống Hoàn An! Buông tay ra! Đừng kéo tôi...”

Vừa thấy cửa chính nhà hấn, ta bị làm cho sợ càng giãy dụa ác hơn, nắm chặt lấy tay nắn trì xuống, liều chết cũng không chịu đi tiếp. Mà hấn chỉ nói nhỏ bên tai ta một câu, ta liền lập tức cầm khẩu, biết điều đứng im.

“Cậu muốn tự đi vào, hay là để tôi khiêng cậu lên lầu hai?”

Ghê tởm....Hèn hạ vô sỉ đại khốn kiếp!

Đầu ta cúi thấp đến không thể thấp hơn, không dám nhìn phía phòng khách một tí nào, như cô vợ oán hận vội vã theo sau mông Huống Hoàn An lên bậc thang. Đáng tiếc không thể không nghe được câu “Đội trưởng muốn làm nhục chết kẻ địch! Chúc vô địch năm nay thuộc về ta rồi!!!!”

Mẹ kiếp yêu tinh thôi!

Trong đầu ta lập tức trình diễn một trăm loại phương pháp ra đi cho y, bao gồm bằm, thái, chặt, nướng, tạt axít, dùng kim chích điện, dùng đinh đóng lên tường....

“Đề nghị này cũng không tệ lắm.” Thanh âm nhàn nhạt bỗng nhiên vang lên xoáy sâu vào trong đầu ta.

Ta sợ hãi cả kinh, lập tức hoàn hồn trừng mắt.

“Anh....Anh dám!!”

“Mặc dù cậu không làm đến cùng, nhưng thật sự cậu cũng có ý đó, cũng đã ôm cô ấy, hôn cô ấy, sợ soạng nữa đúng không?”

“Ách....Đó là....” Ta cứng đờ, tùy ý hất kéo tay ta, nhẹ nhàng hôn lên từng đầu ngón tay.

“Xem ra chỗ cần tẩy rửa không ít đâu.”

Hắn mỉm cười, đem ta đã hóa thạch đẩy lên phòng, sau đó không tiếng động đóng cửa lại, “cạch” khóa chốt.

“Đúng rồi... “Hơn nữa” cái gì? Cậu còn chưa nói hết.”

“ ... ”

“Nói nghe chút đi, lần này làm xong sẽ cho cậu nghỉ ngơi.”

“Khốn.....Khốn kiếp....A....Anh, anh sờ.... như vậy.....Dừng lại.....A, ngô....bảo.....bảo tôi làm sao.....nói đây...A...a a...”

“Cậu rõ ràng vẫn có thể oán trách, mắng chửi người a.”

Hắn cười nhẹ, đem ta đã vô lực nằm sấp tùy ý hắn loạn động quay lại, giờ hai chân đã nhũn ra của ta đặt lên vai hắn, đâm mạnh vào trong cơ thể ta.

Bàn tay cố gắng che chắn chỗ đó cũng lộ ra trước mắt hắn, bị gạt ra, ngón tay thon dài duỗi ra, chà xát lên hạ thân ta đồng thời phía dưới hung hăng va chạm, chất dịch dính dính lập tức mãnh liệt trào ra. Máu.

“Ư!”

Ta cắn chặt môi buồn bực kêu một tiếng, trong đầu chỉ có một tia sáng trắng chói lòa.

Hồi lâu sau lấy lại tinh thần, phát hiện trước sau đều ướt đẫm, hần rút ra rồi lấy giấy khăn lau cho ta, ta đưa tay lên che mặt, giận đến nước mắt cũng chảy ra.

“Ghe tắm....Tên khốn kiếp....Nó căn bản coi anh như chủ nhân rồi....Ồ trước mặt con gái đều giả chết, ngay cả đầu cũng không thềm ngẩng lên.....Tôi còn có thể có con được cái rắm gì chứ..... Ghê tắm! Ghê tắm...”

“...Thì ra là như vậy.”

Hần cười ra tiếng, ôm lấy ta đặt ngồi lên ghế trước bàn học, lấy áo ngoài khoác lên bờ vai trần của ta, nhẹ nhàng vỗ về.

“Vĩnh Dạ.” Hần khẽ gọi.

“Anh gọi tôi là cái gì?” Ta thả tay xuống, ngẩng đầu trừng hần.

“Tên cậu a. Tôi gọi tên người trong lòng của tôi, có cái gì không đúng nào?” Hần vươn tay ôm lấy ta vào lòng, ở bên tai ta khẽ nói: “Sau này tôi sẽ gọi cậu như vậy, có được không?”

Ta rút cổ, nhắm mắt lại, đem khuôn mặt vừa nóng vừa ướt vùi vào trên vai hần.

“....Tùy anh, dù sao mồm anh là của anh, tôi làm gì được....”

Hần cúi đầu cười một tiếng, lồng ngực áp vào mặt ta phập phồng theo hơi thở hần, nhịp tim đập trầm ổn này, không hiểu sao, lại khiến người ta cảm thấy an tâm.

Huống Hoàn An....là một người luôn rất thật tình thẳng thắn, dịu dàng nhưng không lạm tình, khi yêu sẽ in sâu vào tâm khảm, lúc giận cũng khiến người ta lạnh đến gót chân.

[...Muốn tìm tôi cũng sẽ tìm nam nhân tốt, đẹp trai, cá tính tốt, khả năng tình dục mạnh, loại bad boy như cậu, chỉ thích hợp làm bồ thôi.]

[Sặc, loại “ nam nhân tốt” này khi nào chị gặp nhớ nói cho tôi một tiếng, tôi lập tức chuyển giới làm gay....]

Trong đầu mơ hồ hiện lên câu nói với tiểu Tiệp rất đúng trong trường hợp bây giờ, ta cả kinh, cả người tê rần.

Không nghĩ tới nhất thời nói lung tung mà lại thành sự thật. Kháo, quả nhiên cơm có thể ăn lung tung, nhưng nói không thể nói loạn, đây không phải chính là ví dụ thực tế sao?

Kỳ quái, một người là cậu trai tốt được người người tán dương, một người ngay cả bản thân cũng phải thừa nhận mình là bad boy, theo lí mà nói, hẳn là ta phải ăn hẳn mới đúng a, làm sao....giống như không phải vậy nè?

Ta đây phải hảo hảo suy nghĩ một chút.....

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bad-boy>